SUE GRAFTON

C

DE LA CADAVRU

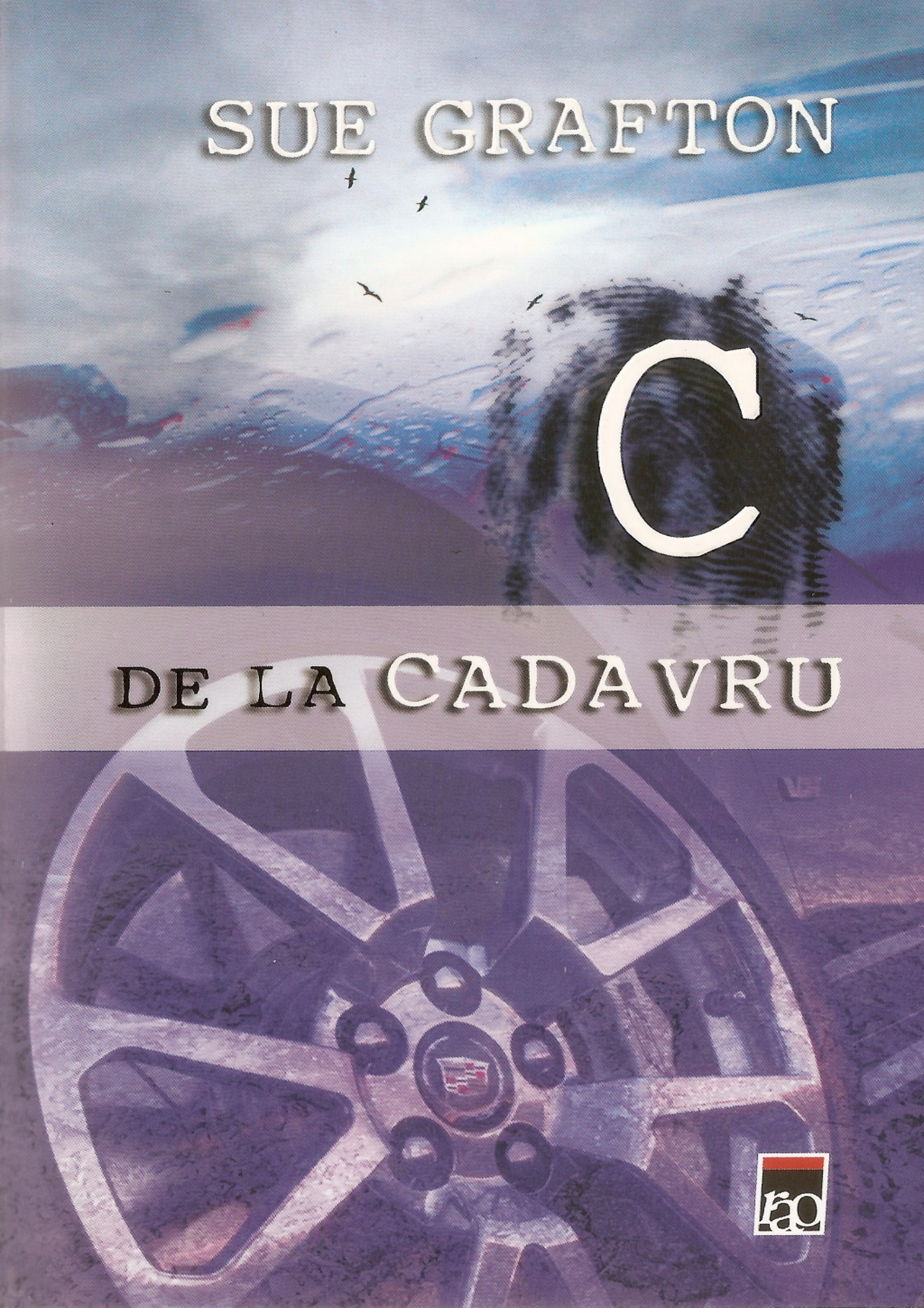

SUE GRAFTON

C DE LA CADAVRU

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

SUE GRAFTON
C IS FOR CORPSE
© SUE GRAFTON, 1986

RAO International Publishing Company

Mai 2010

P

e

n

t

r

u

c

o

p

i

i
i
c
a
r
e
m
-
a
u
a
l
e
s
:

L
e
s
l
i
e
,
J
a
y
ș
i
J
a
m
i
e

Mulțumiri

Autoarea ţine să adreseze mulţumiri următoarelor persoane de al căror sprijin nepreţuit a beneficiat: Stephen Humphrey; Sam Chirman, medic, şi Betty Johnson de la Grupul de Reabilitare din Santa Teresa; David Dallmeyer, terapeut recuperare fizică; Tom Nelson şi Juan Tejeda, ajutor de şerif în districtul Santa Teresa; C. Robert Dambacher, anchetator-şef şi Coroner în districtul Los Angeles; Andrew H. Bliss, director la Departamentul de Arhive Medicale de la Centrul Medical Los Angeles University din California de Sud; Delbert Dickson, medic; R.W. Olson, medic, Peg Ortigiesen; Barbara Stephans; Billie Moore Squires; H.F. Richards; Michael Burridge; Midge Hayes şi Adelaide Gest de la Biblioteca Publică Santa Teresa; şi Michael Fitzmorris de la Security Services Unlimited, Inc.

1

L-am cunoscut pe Bobby Callahan în ziua de luni a acelei săptămâni. Iar joi era mort. Era convins că cineva încerca să-l ucidă, şi acest lucru s-a adeverit, dar niciunul dintre noi nu şi-a dat seama de asta la vreme pentru a-l salva. Nu am lucrat niciodată până acum pentru un mort şi sper să nu fiu silită să mai fac asta vreodată. Prezentul raport este pentru el, chiar dacă acum nu-i foloseşte la nimic.

Numele meu este Kinsey Millhone. Sunt detectiv particular autorizat şi îmi desfăşor activitatea în Santa Teresa, California, o localitate aflată la 153 de kilometri nord de Los Angeles. Am treizeci şi doi de ani şi două divorţuri la activ, îmi place să trăiesc singură şi cred că independenţa îmi prieşte mai mult decât s-ar cuveni. Însă Bobby a reuşit să mă dea peste cap. Avea doar douăzeci şi trei de ani. Nu am fost deloc apropiată de el din punct de vedere sentimental, dar am ţinut la el, astfel că moartea lui m-a şocat, ca şi cum aş fi primit o tartă cu frişcă drept în faţă, şi mi-am adus aminte că viaţa este câteodată o glumă cumplit de răutăcioasă. Nu amuzantă la modul „ha-ha”, ci crudă, ca poantele pe care le spun puştii din clasa a şasea încă de la începutul lumii.

Era luna august, şi eu făceam exerciţii de recuperare la Clubul de Fitness din Santa Teresa, străduindu-mă să scap de sechelele rămase după fracturarea braţului stâng. Zilele erau toride, apăsate de un soare neiertător şi un cer fără pic de nori.

Mă simţeam iritată şi plictisită, făcând genuflexiuni ţinând între mâini o coardă elastică, apoi răsuciri şi rotaţii pentru mobilitatea încheieturii mâinii. Lucrasem la două cazuri unul după altul, fără pauză, şi mă alesesem cu vătămări mai serioase decât o fractură de humerus.

Emoţional vorbind, mă simţeam zdrobită, de aceea aveam nevoie de o perioadă de odihnă. Din fericire, contul meu bancar era frumuşel şi ştiam că-mi puteam permite două luni de vacanţă. În acelaşi timp, inactivitatea îmi dădea o stare de nelinişte, iar regimul de terapie fizică mă scotea din minţi.

Clubul de Fitness Santa Teresa este un loc cât se poate de serios: eu l-aş socoti însuşi simbolul cluburilor unde se lucrează cu îndârjire. Nu are jacuzzi, nici saună şi nici nu auzi muzică ambientală. Sunt doar pereţi cu oglinzi, aparate pentru exerciţii fizice, la care se adaugă o mochetă de calitate industrială, de culoarea asfaltului. Toată suprafaţa, care însumează două sute şaizeci de metri pătraţi, miroase ca şortul unui bărbat leoarcă de transpiraţie.

Soseam acolo la ora opt dimineaţa, de trei ori pe săptămână, şi îmi făceam încălzirea vreme de un sfert de ceas, după care mă lansam într-o serie de exerciţii menite să îmi întărească şi să-mi refacă muşchiul deltoid stâng, pectoralul major, bicepşii, tricepşii şi orice alţi muşchi ce suferiseră vătămări după ce fusesem bătută măr şi intrasem în raza de acţiune a unui glonţ de calibrul 22. Ortopedul îmi prescrisese şase săptămâni de terapie fizică şi, până în acel moment, făcusem deja trei dintre ele. Nu aveam altă şansă decât să trec răbdătoare de la un aparat la altul. De obicei, eram singura femeie din acel loc la o asemenea oră şi îmi făcusem obiceiul de a uita de durere, de sudoare şi de greaţă uitându-mă şi evaluând trupurile bărbaţilor, în timp ce ei făceau acelaşi lucru în privinţa propriului meu corp.

Bobby Callahan a venit acolo cam odată cu mine. Nu ştiam precis ce păţise, dar indiferent despre ce ar fi fost vorba, îl afectase în mod serios. Chiar dacă era cu puţin sub un metru optzeci, avea forţa fizică a unui jucător de fotbal american: capul mare, gâtul gros, umerii musculoşi şi picioare solide. Acum, avea capul cu păr blond şi lung întors

într-o parte, iar jumătatea stângă a feţei lui era trasă în jos într-o strâmbătură ireparabilă. Din gură i se scurgea salivă, de parcă i s-ar fi injectat novocaină şi nu mai reuşea să-şi controleze buzele. Avea tendinţa să-şi lipească braţul stâng de talie şi, de obicei, avea la el o batistă albă pe care o folosea pentru a-şi şterge bărbia de salivă. Rădăcina nasului îi era traversată de o dungă umflată de culoare roşiatică, alta îi trecea peste piept, iar genunchii îi erau crestaţi de cicatrice, ca şi cum un spadasin l-ar fi lovit acolo în mod repetat. Mergea şchiopătând uşor, având tendonul lui Ahile puţin scurtat, ceea ce îl făcea să-şi ridice puţin călcâiul stâng. Probabil că exerciţiile fizice îl solicitau cumplit de mult, dar el continua să vină fără nicio întrerupere. Dovedea o dârzenie pe care o admiram în mod deosebit la el. Îl urmăream cu interes, fiindu-mi ruşine de protestele mele interioare. Era evident că eu puteam să-mi revin după afecţiuni, în vreme ce el nu. Nu era vorba de milă faţă de el neapărat, dar îmi stârnise curiozitatea.

În acea dimineaţă de luni eram pentru prima dată singuri în sala de gimnastică. Cu faţa în jos pe bancheta aflată alături de a mea, el făcea îndoiri ale picioarelor, iar atenţia îi era îndreptată spre mişcările pe care le executa. Eu trecusem la aparatul de împingere cu picioarele, asta doar pentru a face o schimbare. Am în jur de 54 de kilograme şi trebuia să-mi refac doar partea superioară a corpului din punct de vedere fizic. De când îmi rupsesem braţul nu mai făcusem jogging, de aceea am socotit că nu mi-ar strica să fac o serie de mişcări de picioare. Stabilisem greutatea la 55 de kilograme şi mă cam durea. Ca să uit de efort, făceam un mic joc în minte prin care încercam să stabilesc ce aparat detest cel mai mult. Cel pentru musculatura picioarelor, pe care-l folosea el, devenise un candidat destul de bun. L-am urmărit executând un set de douăsprezece mişcări, apucându-se apoi să le repete.

— Am auzit că eşti detectiv particular, a spus el, fără să rateze nicio mişcare a aparatului. E adevărat?

A urmat o uşoară tărăgănare a vocii, dar a reuşit să şi-o disimuleze foarte bine.

— Da. Cauţi aşa ceva?

— Ca să fiu sincer, da. Cineva a încercat să mă omoare.

— S-ar părea că a ratat cu puţin. Când s-a întâmplat asta?

— Acum nouă luni.

— Şi de ce te-a ales tocmai pe tine?

— Habar n-am.

Partea din spate a coapselor lui se umflase, muşchii acelei zone devenind tari ca nişte cabluri bine întinse. Sudoarea i se scurgea pe faţă. Fără să mă gândesc măcar o clipă la asta, am numărat odată cu el mişcările pe care trebuia să le execute. Şase, şapte, opt.

— Urăsc aparatul acela, am spus eu.

El a zâmbit.

— Dă nişte dureri cumplite, nu?

— Şi cum s-a întâmplat totul?

— Noaptea târziu, mergeam cu maşina prin trecătoare împreună cu un prieten. La un moment dat, a apărut o maşină care a început să ne împingă din spate. Când am ajuns la podul de peste culmea dealului, am pierdut controlul volanului şi ne-am prăbuşit. Rick a murit. A fost azvârlit din maşina care s-a rostogolit peste el. Ar fi trebuit să mor şi eu. Au fost cele mai lungi zece secunde din viaţa mea, înţelegi?

— Sunt convinsă.

Podul de pe care zburase lega cele două creste ale unui canion stâncos, năpădit de vegetaţie, adânc de aproape o sută douăzeci de metri, locul preferat al celor care voiau să-şi curme singuri zilele. Sinceră să fiu, nu auzisem să supravieţuiască cineva unei căderi de la o asemenea înălţime, de aceea am spus:

— Văd că o duci grozav. Ai muncit mult.

— Ce altceva aş putea face? Imediat după accident mi s-a spus că nu voi mai fi în stare să merg niciodată. Şi că nu voi mai putea face, de fapt, nimic.

— Cine a zis asta?

— Medicul de familie. Un bătrân nenorocit. Mama i-a dat papucii imediat şi a angajat un specialist ortoped. M-a readus la viaţă. Opt luni am stat în clinica de reabilitare, iar acum reuşesc mişcările astea. Tu ce ai păţit?

— Un ticălos oarecare m-a împuşcat în braţ.

Bobby a pufnit în râs. Un sunet care mi-a dat o satisfacţie deosebită. Apoi a încheiat ultima repriză de exerciţii, după care s-a ridicat în coate.

— Mai am de trecut prin patru aparate, a spus el, după care putem pleca de aici. Apropo, mă cheamă Bobby Callahan.

— Kinsey Millhone.

A întins braţul spre mine şi ne-am strâns mâinile, consfinţind o înţelegere nerostită. Mi-am dat seama din acea clipă că voi lucra pentru el, indiferent ce se va întâmpla.

Am luat prânzul într-o cafenea ce oferea hrană ecologică, unul dintre acele locuri specializate în a oferi imitaţii iscusite de chifteluţe din carne, care nu prostesc niciodată pe nimeni. Nici eu nu înţeleg ideea. Am impresia că un vegetarian ar trebui să fie la fel de scandalizat de ceva care seamănă cu carnea tocată de vită. Bobby a comandat un burrito cu fasole şi brânză, ce avea dimensiunile unui prosop rulat, înecat în guacamole[1] cu smântână. Eu am ales legume cu orez brun gătite în tigaie wok, plus un pahar de vin alb despre a cărui proveniență nu am aflat prea multe.

Pentru Bobby, mâncatul era un proces la fel de chinuitor ca şi exerciţiile fizice, însă pentru că era concentrat asupra acestei acţiuni, mi-am îngăduit să îl examinez îndeaproape. Avea părul ars de soare şi aspru, nişte ochi căprui cu gene superbe, pe care

majoritatea femeilor trebuie să le cumpere ca să le aibă. Partea stângă a chipului său rămăsese fără expresie, însă tânărul avea o bărbie puternică, scoasă în evidenţă de o cicatrice de forma unei semiluni. Am presupus că, la un moment dat, în timpul cumplitei prăbuşiri în acea prăpastie, îşi străpunsese buza de jos cu dinţii. Îmi venea greu să explic felul în care supravieţuise.

A ridicat ochii spre mine. Ştia că îl privisem foarte atent, dar nu ridicase nicio obiecţie.

— Eşti foarte norocos că trăieşti, am spus eu.

— Să-ţi spun care e partea cea mai neplăcută. Bucăţi mari din creierul meu au dispărut, înţelegi? în glas i-a apărut din nou aceeaşi tărăgănare, ca şi cum simpla atingere a subiectului i-ar fi afectat capacitatea de a vorbi. Am stat în comă două săptămâni, iar când mi-am revenit, nu ştiam ce dracu' se petrecuse. Şi încă nu ştiu. Ţin minte totuşi cum eram înainte, iar asta mă face să sufăr. Eram inteligent, Kinsey. Ştiam o sumedenie de lucruri. Mă puteam concentra şi aveam idei. Mintea mea făcea nişte conexiuni uluitoare. Înţelegi ce vreau să spun?

Am dat din cap aprobator. Ştiam despre felul în care mintea face tot felul de conexiuni uluitoare.

A continuat:

— Acum constat momente de gol şi pustiu. Mari absenţe. Am pierdut fragmente mari din trecutul meu. Ele nu mai există. A făcut o pauză ca să-şi şteargă bărbia cu un gest neliniştit, apoi s-a uitat cu o privire apăsată de amărăciune la batistă. Isuse, rău e că pierd salivă. Dacă aş fi fost aşa de când mă ştiu nu aş percepe diferenţa şi nu m-ar sâcâi atât de mult. Aş fi presupus că toţi au creiere ca al meu. Numai că am fost foarte iute cândva. Ştiu asta. Eram elev cu note maxime şi mă pregăteam de admitere la medicină. Acum nu fac decât exerciţii fizice. Mă străduiesc să îmi recapăt capacitatea de coordonare cât să merg singur la toaletă. Când nu mă aflu în sala de gimnastică, mă duc la un

psihiatru pe nume Kleinert şi încerc să mă împac cu toate celelalte.

Brusc, în ochi i-au apărut lacrimi şi a tăcut câteva clipe, străduindu-se să-şi recapete stăpânirea de sine. A inspirat adânc şi a scuturat brusc din cap. Când a reînceput să vorbească, vocea îi era încărcată de ură de sine.

— Asta e. Aşa mi-am petrecut vacanţa de vară. Dar tu?

— Eşti convins că a fost o tentativă de crimă? Nu putea fi vorba de o glumă proastă sau de vreun beţiv?

A rămas un moment pe gânduri.

— Ştiam maşina. Adică, aşa am avut impresia. Evident, acum s-a şters tot, dar mi se pare că… la vremea respectivă am recunoscut vehiculul.

— Nu şi pe şofer?

A negat din cap.

— Nu ţi-aş putea spune acum. Poate l-am cunoscut, poate nu.

Bărbat? Sau femeie? am întrebat eu.

— N… nu. A dispărut şi asta.

— Şi de unde ştii că te viza pe tine, şi nu pe Rick?

Şi-a împins farfuria deoparte şi a tăcut semn să i se aducă o cafea. Făcea un efort de memorie.

— Am ştiut ceva. Se întâmplase ceva, iar eu mi-am dat seama. Atâta lucru ţin minte. Îmi amintesc că simţeam primejdia. Eram speriat. Dar nu-mi amintesc motivul.

— Iar Rick? Era şi el vizat?

— Nu cred că fapta a avut vreo legătură cu el. N-aş băga mâna în foc, dar sunt aproape sigur.

— Dar care era destinaţia voastră în noaptea aceea? Prezintă vreo importanţă?

Bobby a ridicat ochii. Chelneriţa stătea lângă el cu o cafetieră. A aşteptat până când ne-a turnat cafea amândurora. Fata a plecat, apoi el a surâs nesigur.

— Nu-mi cunosc duşmanii, înţelegi? Nu ştiu dacă oamenii din jurul meu au cunoştinţă de „lucrul” ăsta pe care eu l-am uitat. Nu aş vrea să audă cineva ce spun… pentru orice eventualitate. Ştiu că sunt paranoic, dar n-am încotro.

A urmărit-o cu privirea pe chelneriţa care s-a întors la bucătărie. A pus cafetiera pe plită şi a luat o comandă la fereastră, aruncând o privire înapoi, către el. Era tânără şi cred îşi dăduse seama că discutam despre ea. Bobby şi-a şters din nou bărbia, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva.

— Ne duceam spre taverna Stage Coach. Cânta o trupă de muzică bluegrass[2], pe care eu şi Rick voiam să o ascultăm. A făcut un gest din umeri. S-ar putea să mai fi fost ceva, dar nu cred.

— Ce eveniment mai important se petrecuse în viaţa ta în acele momente?

— Abia absolvisem UC Santa Teresa. Aveam o slujbă cu normă redusă la Spitalul St. Terry şi aşteptam să aflu dacă voi fi acceptat la Facultatea de Medicină.

Spitalul Santa Teresa se numea St. Terry de când ţineam eu minte.

— Nu era prea târziu pentru aşa ceva? Aveam impresia că pentru facultăţile de medicină se fac cereri de înscriere în cursul iernii, iar răspunsurile sosesc primăvara.

— Da, de fapt, făcusem cerere şi nu fusesem admis, de aceea încercam din nou.

— Şi ce anume făceai la St. Terry?

— Sincer, eram băiat bun la toate. Făceam tot soiul de lucruri. O vreme am lucrat la recepţie şi completam documentele înainte de sosirea pacienţilor. Le telefonam şi obţineam datele preliminare, aflam de existenţa asigurării de viaţă, treburi de genul ăsta. Apoi, o perioadă am lucrat la Serviciul de arhivă, am completat diagrame până mi s-a acrit. Ultima slujbă pe care am avut-o a fost de asistent-dactilograf la Secţia de patologie. Am lucrat cu doctorul Fraker. Un tip de treabă. Uneori

mă lăsa să fac analize de laborator. Lucruri simple, înţelegi?

— Nu pare o muncă periculoasă, am spus eu. Şi la universitate? Acea primejdie în care te afli nu putea avea legătură cu şcoala? Cu profesorii? Sau cu studiile? Vreo activitatea extraşcolară la care să fi participat?

El a clătinat din cap, evident dezamăgit că nu-şi amintea.

— Nu văd cum. Terminasem în iunie. Iar accidentul s-a petrecut în noiembrie.

— Dar trăieşti cu senzaţia că ai fost singurul care a ştiut această informaţie, indiferent care ar fi fost ea.

Bobby şi-a plimbat privirea prin cafenea, apoi a revenit, uitându-se la mine.

— Cred că da. Eu şi cel care a încercat să mă omoare ca să mă reducă la tăcere.

Am rămas cu privirea aţintită asupra lui câtva timp, încercând să înţeleg situaţia. Mi-am pus în cafea ceea ce părea a fi un lapte netratat chimic. Entuziaştii ecologişti sunt dornici să înghită tot felul de microbi de felul ăsta.

— Ai idee de câtă vreme ştiai informaţia asta? Pentru că mă întreb… dacă era atât de periculos… de ce nu ai dat sfoară în ţară încă de la început?

S-a uitat la mine cu interes.

— Adică? Să le spun poliţiştilor sau mai ştiu eu cui?

— Sigur. Dacă ai fi fost martor la un furt, să zicem, sau ai fi descoperit că cineva era spion rus… Am enunţat acele posibilităţi aşa cum îmi veniseră ele în minte. Ori ai fi aflat de un plan de asasinare a preşedintelui…

— Ar fi trebuit să pun mâna pe telefon ca să anunţ şi să le cer ajutor, da?

— Exact.

A rămas tăcut.

— Poate că am făcut-o. Poate… La naiba, Kinsey, nu ştiu ce să zic. Nici nu-ţi închipui ce

frustrare trăiesc. La început, primele două-trei luni petrecute în spital, nu m-am gândit decât la durere. Făceam toate eforturile ca să rămân în viaţă. Nu m-am gândit deloc la accident. Însă încetul cu încetul, pe măsură ce mă recuperam, am început să mă gândesc la el, chinuindu-mă să-mi aduc aminte ce se petrecuse. Mai ales după ce mi-au spus că Rick murise. Nu am aflat asta decât după multe săptămâni. Pesemne s-au temut că mă voi simţi vinovat şi asta ar încetini procesul de vindecare. Imediat ce mi-au spus, mi s-a făcut rău. Dacă fusesem cumva beat şi ieşisem de pe şosea? Trebuia să descopăr ce se întâmplase, altfel ştiam că voi înnebuni, ca şi cum nu aş fi avut destule pe cap. În orice caz, atunci m-am apucat să pun lucrurile cap la cap.

— Dacă ţi-ai amintit atât de multe, poate o să-ţi revină în minte şi restul.

— Păi, tocmai asta este, a spus el. Dacă îmi voi aminti? Am impresia că sunt în viaţă doar pentru că nu-mi pot aduce aminte mai multe.

Ridicase glasul şi a făcut o pauză, aruncându-şi privirea într-o parte. Starea lui de anxietate devenise molipsitoare şi m-am trezit privind şi eu înjur, dorindu-mi să-mi păstrez glasul coborât, astfel ca nimeni să nu audă conversaţia noastră.

— Ai fost ameninţat de când ţi-ai revenit? l-am întrebat.

— Nu. A… nu.

— N-ai primit scrisori anonime ori telefoane suspecte?

A clătinat din cap.

— Dar *sunt* în pericol. Ştiu că aşa e. Simt asta de săptămâni întregi. Am nevoie de ajutor.

— Ai încercat să apelezi la poliţie?

— Sigur că da. Din punctul lor de vedere, a fost un accident. Nu există nicio dovadă că s-a comis vreo infracţiune. Mda, accident cu fugă de la locul faptei. Ştiu că cineva m-a lovit în spate, aruncându-mă de pe pod, dar crimă cu premeditare? Să fim

serioşi. Şi chiar dacă m-ar crede, nu au la dispoziţie forţe pe care să le detaşeze pentru acest caz. Sunt un cetăţean de rând. Nu am dreptul la protecţie poliţienească douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

— Poate c-ar fi bine să-ţi angajezi o pază de corp…

— Ei, pe naiba! Am nevoie de tine.

— Bobby, n-am spus că nu vreau să te ajut. Sigur că o voi face. Dar vorbeam despre soluţiile pe care le ai la dispoziţie. S-ar părea că ai nevoie şi de altcineva în afară de mine.

S-a aplecat în faţă, foarte concentrat.

— Fă investigaţia. Şi să-mi spui ce se petrece. Vreau să ştiu de ce mă are cineva în vizor şi vreau să fie oprit. Atunci nu voi mai avea nevoie de poliţişti sau de gardă de corp. Agitat, a închis gura brusc. Apoi s-a rezemat de spătar. La naiba, a mai zis.

S-a foit pe scaun şi s-a ridicat. A scos o bancnotă de douăzeci de dolari şi a azvârlit-o pe masă. A pornit spre uşă legănându-se vag, şchiopătatul fiind ceva mai pronunţat decât până atunci. Mi-am înhăţat poşeta şi l-am ajuns din urmă.

— Dumnezeule, mai uşor. Să mergem la biroul meu ca să redactăm un contract.

Mi-a ţinut uşa şi am ieşit.

— Sper că-ţi poţi permite serviciile mele, am spus eu, întorcând capul peste umăr.

A surâs vag.

— Nu-ţi fie teamă.

Am cotit spre stânga, îndreptându-ne spre parcare.

— Iartă-mă că mi-am pierdut cumpătul, a murmurat el.

— E OK. Nu mă deranjează câtuşi de puţin.

— Nu eram sigur că mă iei în serios, a spus el.

— De ce ai crezut asta?

— Până şi familia mea mă socoteşte scrântit.

— Da, de aceea mă angajezi pe mine, şi nu pe ei.

— Mulţumesc, a spus el în şoaptă.

Şi-a trecut mâna pe sub braţul meu, iar eu m-am uitat la el. Se îmbujorase la faţă, iar în ochi avea lacrimi. Şi le-a şters cu dosul palmei fără să se sinchisească şi fără să mă privească. Pentru prima oară am realizat cât de tânăr era. Dumnezeule, era doar un puşti, lovit de viaţă, debusolat şi speriat de moarte.

Am mers încet spre maşina mea şi am observat privirile lungi aruncate de curioşi, oameni care se uitau cu milă şi jenă. Îmi venea să-i ard cuiva un pumn drept în mutră.

2

În acea după-amiază, până la ora două, semnasem contractul, Bobby îmi plătise două mii de dolari avans drept onorariul meu, şi îl dusesem înapoi în faţa sălii de gimnastică, unde el îşi lăsase automobilul BMW înainte de prânz. Handicapul îi dădea dreptul la un loc de parcare avantajos, dar am observat că el nu se folosise de acest privilegiu. Poate parcase altcineva în acel loc înainte de sosirea lui ori, poate, din încăpăţânare, prefera să mai umble cale de douăzeci de paşi.

Când a coborât, m-am aplecat către el.

— Ce avocat ai? l-am întrebat.

A ţinut portiera din partea lui deschisă şi a aplecat capul ca să mă poată privi.

— Varden Talbot, de la Talbot and Smith. De ce? Vrei să stai de vorbă cu el?

— Întreabă-l dacă e dispus să-mi trimită copii după rapoartele poliţiei. În felul ăsta aş economisi mult timp.

— Bine. O să vorbesc cu el.

— A, şi ar trebui să încep probabil cu membrii cei mai apropiaţi ai familiei. S-ar putea ca ei să aibă o idee despre ce se petrece. Ce-ar fi să-ţi telefonez ceva mai târziu ca să ştiu când s-ar putea întâlni?

Bobby s-a strâmbat. În drum spre birou, îmi spusese că problemele de sănătate îl siliseră să revină temporar în casa familiei, lucru care nu prea îi convenise. Părinţii lui divorţaseră în urmă cu câţiva ani, iar mama lui se recăsătorise, aceasta fiind de fapt cea de-a treia căsătorie a ei. Din câte se părea, Bobby nu se înţelegea prea bine cu actualul tată vitreg, dar avea o soră vitregă de şaptesprezece ani, pe nume Kitty, pe care o plăcea. Voiam să discut cu toţi trei. Mai toate anchetele mele pornesc cu multă hârţogăraie, dar acum părea să fie diferit.

— Am o idee mai bună, a spus Bobby. Treci pe la noi în după-amiaza asta. Mama a invitat câţiva prieteni la un păhărel pe la cinci. E ziua de naştere a tatălui meu vitreg. Asta îţi va oferi prilejul să-i cunoşti pe toţi.

Am şovăit.

— Sigur e bine aşa? S-ar putea să nu-i convină că dau buzna într-o zi atât de deosebită.

— Nu-i nicio problemă. O anunţ că vii. Nu va fi deloc deranjată. Ai ceva de scris? Să-ţi dau nişte indicaţii cum să ajungi.

Am scormonit prin poşetă după un pix şi carneţelul de notiţe şi am notat totul.

— O să ajung pe la şase, am spus eu.

— Grozav.

Apoi a trântit portiera şi s-a îndepărtat.

L-am urmărit şontâcăind până la maşina lui, după care m-am îndreptat spre casă.

Locuiesc în ceea ce a fost cândva un garaj pentru un singur automobil, acum transformat într-o garsonieră de formă pătrată, de cincisprezece metri pătraţi, care slujeşte drept cameră de zi, dormitor, bucătărie, baie, closet şi spălătorie, şi pentru care plătesc o chirie de două sute de dolari pe lună. Toate bunurile mele au utilizări multiple şi ocupă puţin loc. Am o combinaţie de frigider, chiuvetă şi aragaz, un spălător/uscător de vase ca pentru păpuşi, o canapea care se transformă în pat (deşi rareori îmi bat capul să o desfac) şi un birou pe care uneori îl folosesc drept masă de sufragerie. Mă interesează mai mult munca, astfel că spaţiul meu locuibil pare să se strâmtoreze an după an, ajungând până la această stare miniaturală. O vreme am locuit într-o rulotă, dar acel stil de viaţă începuse să mi se pară prea opulent. Sunt frecvent plecată din oraş şi nu-mi surâde să cheltuiesc bani pentru un spaţiu pe care nu-l folosesc. Probabil că într-o bună zi o să-mi restrâng necesităţile personale la un sac de dormit pe care să îl pot arunca pe bancheta din spate a maşinii, eliminând

astfel cu totul ideea de a plăti chirie. Aşa stând lucrurile, nevoile mele sunt reduse. Nu am animal de companie şi nici plante de apartament. Am prieteni, dar nu-i invit acasă. Unul dintre puţinele mele hobby-uri este curăţarea pistolului meu semiautomat şi lectura documentelor ce constituie probe. Nu sunt neapărat o persoană amuzantă, dar îmi plătesc facturile, păstrez ceva bani puşi deoparte şi deţin o asigurare medicală care să acopere riscurile pe care le presupune meseria mea. Îmi place viaţa mea aşa cum este şi nu mă laud. Cam o dată la şase sau opt luni dau peste câte un bărbat cu care am o aventură sexuală, dar între aceste escapade sunt celibatară, ceea ce nu cred că reprezintă mare scofală. După două căsătorii nereuşite, am început să ţin garda sus şi nu-mi mai lepăd, una-două, lenjeria intimă.

Garsoniera mea este situată pe o stradă modestă, mărginită de palmieri, la un bloc depărtare de plajă, şi aparţine unui om pe nume Henry Pitts, care locuieşte în clădirea principală. Henry are optzeci şi unu de ani, a fost brutar şi în prezent îşi suplimentează veniturile făcând pâine şi alte produse de patiserie pe care le oferă negustorilor locali în schimbul unor bunuri şi servicii. Asigură necesarul de prăjiturele pentru ceaiurile date de bătrânele din cartier, iar în timpul liber inventează careuri de cuvinte încrucişate, care sunt cumplit de greu de rezolvat. E un bărbat foarte atrăgător: înalt, zvelt şi bronzat, cu un păr şocant de alb, la fel de moale ca puful de pe capetele nou-născuţilor şi o faţă slabă, aristocratică. Are ochii de un albastru spre violet, culoarea zorelelor, care radiază de inteligenţă. E atent, înţelegător şi simpatic. Prin urmare, când am ajuns acasă nu m-a mirat să-l găsesc în compania unei „drăguţe” care bea julep[3] în grădină.

Parcasem maşina în faţă, ca de obicei, şi dădeam roată fostului garaj, pentru că uşa de intrare e în spate. Garsoniera are vederea spre curte şi

beneficiază de o privelişte pitorească. Henry are acolo un petic de gazon, o salcie plângătoare, tufe de trandafiri, doi arbori citrici pitici şi o curte pavată cu dale mărunte. Tocmai ieşea pe uşa din spate a casei lui cu o tavă, când m-a zărit.

— A, Kinsey. Ce bine că te văd. Vino încoace. Aş vrea să cunoşti pe cineva, a zis el.

M-am uitat în direcţia indicată de el cu capul şi am văzut o femeie stând întinsă pe unul dintre şezlonguri. Trebuie să fi fost trecută de şaizeci de ani, plinuţă, cu o coafură zulufată şi vopsită castaniu. Avea faţa cu riduri fine, ca acelea care apar la pielea tăbăcită, şi se vedea că se pricepe să folosească în mod iscusit trusa de machiaj. Doar ochii ei m-au tulburat: de un căprui catifelat, foarte mari şi, în acel moment, parcă otrăvitori.

Henry a lăsat tava pe o masă rotundă, de metal, aflată între scaune.

— Ea e Lila Sams, a spus el, apoi a făcut un semn cu capul spre mine. Chiriaşa mea, Kinsey Millhone. Lila tocmai s-a mutat în Santa Teresa. A închiriat o cameră la doamna Lowenstein, la câteva case depărtare.

Cu un clinchet de brăţări roşii din plastic, ea mi-a întins mâna cu efort ca şi cum ar fi vrut să se ridice brusc în picioare.

Am traversat curtea interioară.

— Nu vă ridicaţi, am spus eu. Bun venit în cartier.

Am dat mâna cu ea şi i-am zâmbit amical. Zâmbetul ei de răspuns a alungat răceala glacială din privirea de mai devreme şi m-am trezit întrebându-mă dacă nu cumva interpretasem greşit prima reacţie.

— Din ce parte a ţării sunteţi?

— De aici, de acolo, de peste tot, a spus ea, uitându-se cu şiretenie spre Henry. Nu ştiam sigur cât voi rămâne aici, dar Henry face totul să fie foaaarte frumooos.

Îmbrăcase o rochie de vară din bumbac, destul de decoltată, cu un desen geometric imprimat în verde şi galben pe fond alb. Sânii ei arătau ca nişte pungi de două kilograme de făină, din care s-a răsturnat o parte din conţinut. Greutatea ei în exces se afla pe piept şi talie, şoldurile şi coapsele ei masive terminându-se cu gambe relativ normale şi picioare chiar delicate. Purta pantofi de pânză, roşii, şi cercei din material plastic de aceeaşi culoare. Ca şi în cazul unei picturi, am observat că privirea mea revenise în locul iniţial. Am vrut să stabilesc un nou contact vizual cu ea, dar nu am reuşit pentru că urmărea tava pe care i-o întinsese Henry.

— Vai, vai. A, ce ai adus aici? O, ce dulce eşti!

Henry pregătise un platou întreg de tartine. Era unul dintre oamenii în stare să dea fuga în bucătărie şi să creeze o gustare demnă de orice gurmand, folosindu-se doar de conserva din fundul dulapului. Însă în dulapul meu din bucătărie nu veţi găsi decât o cutie veche cu fulgi de porumb, care au făcut gândăcei.

Unghiile vopsite în roşu ale Lilei au apucat rapid o tartină şi au dus-o spre gură. Arăta ca o rondelă de pâine prăjită cu o bucăţică de somon afumat şi un vârf de linguriţă de maioneză cu mărar.

— Mmm, minunat, a spus ea cu gura plină, apoi şi-a lins buricele degetelor, unul după altul.

Avea câteva inele masive cu diamante, pietrele fiind îngrămădite laolaltă cu rubine şi cu un smarald cu faţete drepte, de mărimea unui timbru, cu diamante de o parte şi de cealaltă. Henry mi-a oferit şi mie tava cu tartine.

— Ce-ar fi să încerci una până îţi pregătesc un julep?

Am clătinat din cap.

— Cred că o să fac puţin jogging, iar după aceea am de făcut ceva.

— Kinsey e detectiv particular, i-a explicat el Lilei.

Ea a făcut ochi mari şi a clipit nedumerită.

— Vai, Dumnezeule. A, ce interesant!

A vorbit pe un ton exploziv, cu mai mult entuziasm decât se preta. Eu eram la fel de încântată de ea şi sunt convinsă că simţise deja asta. De regulă, îmi plac femeile mai vârstnice decât mine. Îmi plac aproape toate femeile, ca să fiu sinceră. Mi se par deschise şi încrezătoare prin natura lor, amuzant de nevinovate când vine vorba despre bărbaţi. Lila făcea parte din vechea gardă: ameţită şi pusă pe flirt. Mă dispreţuise de cum îi căzuseră ochii pe mine.

S-a uitat la Henry şi a bătut cu palma pe perna şezlongului.

— Hai, acum stai jos, răule. Nu vreau să faci pe servitorul faţă de mine. Îţi vine să crezi, Kinsey? Toată după-amiază mi-a adus ba una, ba alta. S-a aplecat peste tava cu tartine şi a părut fascinată de ele. Hei, asta cu ce e?

Mi-am aruncat ochii spre Henry, sperând că o să-mi arunce o privire îndurerată, însă el se aşezase pe şezlong, aşa cum i se poruncise, uitându-se la platou.

— Aceea e cu scoici afumate. Iar cealaltă e cu cremă de brânză şi condimente acrişoare. O să-ţi placă. Ia una.

Din câte se vedea, era gata să o hrănească cu mâna lui, însă ea s-a răstit la el fără efect:

— Încetează. Să iei chiar tu una. Mă răsfeţi prea tare şi, în plus, o să mă şi îngraş!

Urmărindu-i cum stăteau cu capetele aproape atingându-se, aproape că am simţit cum pe faţă îmi apare o expresie de neplăcere. Henry e cu cincizeci de ani mai în vârstă decât mine, iar relaţia dintre noi a fost întotdeauna de o politeţe perfectă, dar m-am întrebat dacă rămânea la fel de cumsecade în acele rare ocazii din trecut când zărise câte-un bărbat strecurându-se afară din casa mea la ora şase dimineaţa.

— Mai vorbim, Henry, am spus eu, îndreptându-mă către uşa din faţă, dar nu mi-a făcut impresia că m-ar fi auzit.

M-am schimbat, îmbrăcând un maiou şi un şort făcut din blugi tăiaţi, mi-am legat şireturile pantofilor sport şi apoi m-am strecurat afară fără să atrag atenţia asupra mea. Am mers în pas vioi cale de câţiva zeci de metri până la Cabana, bulevardul larg ce merge paralel cu plaja şi am pornit în alergare. Ziua era toridă şi pe cer nu exista niciun nor. Era ora trei şi până şi valurile care se spărgeau pe plajă păreau să lenevească. Briza ce bătea dinspre ocean aducea un aer sărat, iar plaja era plină de gunoaie. Nici măcar nu ştiu de ce îmi mai băteam capul să fac jogging. Nu eram deloc în formă, gâfâiam şi pufneam, plămânii parcă-mi luaseră foc chiar după primele trei-patru sute de metri. Braţul stâng mă durea şi aveam senzaţia că am picioare de lemn. Întotdeauna alerg într-o perioadă intensă de lucru şi cred că de aceea am făcut-o şi în ziua aceea. Alergam pentru că era timpul s-o fac şi pentru că simţeam nevoia să scap de rigiditatea din încheieturi. Deşi fac jogging cu regularitate, niciodată nu m-am dat în vânt după exerciţiile fizice. Nu sunt în stare să concep o altă modalitate de a mă simţi bine.

Primul kilometru şi jumătate l-am parcurs cu dureri şi am detestat fiecare pas făcut. După aceea am simţit cum endorfinele intră în acţiune, iar după cel de-al patrulea kilometru mi-am regăsit ritmul şi aş fi putut alerga etern, fără oprire. Era 3.33. N-am spus niciodată că sunt rapidă. Am redus ritmul până la unul de plimbare, scăldată în sudoare. Aveam să plătesc pentru asta a doua zi, bineînţeles, dar pe moment mă simţeam bine, cu muşchii relaxaţi şi încălziţi. Până acasă am mers la pas, ca să mă răcoresc.

Când am ajuns iarăşi la garsonieră, transpiraţia m-a făcut să-mi fie frig şi abia aşteptam să fac un duş fierbinte. Curtea interioară era pustie, paharele

goale de julep rămăseseră unul lângă celălalt. Uşa din spate a casei lui Henry era închisă. Iar storurile fuseseră trase. Am descuiat uşa mea cu cheia pe care o ţin legată de şiretul de la pantof.

Mi-am spălat părul şi m-am epilat, m-am îmbrăcat cu un halat şi mi-am făcut de lucru o vreme, punând lucrurile în ordine în bucătărie şi curăţându-mi masa de lucru. În cele din urmă, am tras pe mine o pereche de pantaloni, o tunică, m-am încălţat cu sandale şi m-am dat cu parfum. La 5.45 mi-am luat poşeta mare de piele şi, după ce am încuiat uşa, am plecat din nou.

Am recitit indicaţiile pentru a ajunge acasă la Bobby şi am cotit la stânga pe Cabana, către refugiul pentru păsări, urmând drumul care şerpuia spre Montebello, cartier despre care se afirmă că are mai mulţi milionari pe metrul pătrat decât orice altă comunitate din ţară. Locuitorii din Montebello sunt de toate felurile. Deşi proprietăţile scumpe se află laolaltă cu cele ale oamenilor din clasa de mijloc, impresia generală este aceea de bunăstare, atent cultivată şi păstrată, o eleganţă de clasă, care te duce cu gândul la vremurile când bogăţia era afişată cu discreţie, numai între cei consideraţi egali în bunăstare. În zilele noastre, bogătaşii sunt imitatori palizi ai omologilor lor de la începutul istoriei Californiei. Montebello îşi are şi el „mahalalele” lui, un şir curios de căsuţe din lemn care se vând cu 140 000 de dolari fiecare.

Adresa pe care mi-o dăduse Bobby era pe undeva în West Glen, un drum îngust, umbrit de eucalipţi şi sicomori, şi mărginit de garduri scunde din piatră cioplită manual, care se unduiesc spre conace prea departe de strada principală ca să poată fi văzute de automobiliştii aflaţi în trecere. Câte o poartă străjuită de o gheretă sugerează că există o locuinţă impozantă dincolo de ea, dar, în rest, drumul din West Glen pare să şerpuiască printre pâlcuri de stejari masivi, dând la iveală zone însorite discret, mirosind a lavandă franţuzească cu

bondari care bâzâie printre flori de năprasnică, de un roz intens. Era deja ora şase, şi nu avea să se întunece decât peste mai bine de două ore.

Am zărit numărul pe care îl căutam şi am pătruns pe o alee, după care am încetinit. În dreapta mea se aflau trei căsuţe vopsite în alb, arătând aidoma celor construite de cei trei purceluşi din poveste. M-am uitat în jur, dar nu am zărit niciun loc de parcare. Am mers în continuare, sperând să descopăr vreun locşor după curba ce se zărea în faţă. Am aruncat o privire peste umăr, mirându-mă că nu văd şi alte automobile, şi întrebându-mă care dintre casele acelea era a familiei lui Bobby. Am trăit un moment de nelinişte. Spusese să-l vizitez în acea după-amiază, nu? Mă imaginam sosind în ziua nepotrivită. Am ridicat din umeri. În fine. Trecusem prin situaţii şi mai jenante în viaţă, dar, pentru moment, nu am reuşit să-mi amintesc vreuna. Am dat curba, căutând un loc unde să opresc. Fără să vreau, am frânat puternic, făcând maşina să se oprească, patinând. „Mamă, Doamne!” am spus eu în şoaptă.

Aleea dădea într-o curte interioară spaţioasă şi pavată. Exact în faţa mea am văzut o casă. În mod instinctiv, am înţeles că acolo trăia Bobby Callahan, nu în vreuna dintre căsuţele cochete zărite mai devreme. Acelea erau probabil locuinţele servitorilor. Ăsta era adevărul.

Casa avea dimensiunile şcolii mele primare şi fusese probabil creată de acelaşi arhitect, un om pe nume Dwight Costigan, acum decedat, care schimbase faţa oraşului Santa Teresa de unul singur, în cei patruzeci de ani de muncă. Dacă nu mă înşelam, stilul se numea Renaşterea Spaniolă. Am avut mereu tentaţia de a nesocoti zidurile albe şi acoperişurile din ţiglă roşie, mărturisesc asta. Am manifestat mereu dispreţ faţă de arce şi bougainvillea, grinzi şi balcoane triste, dar niciodată nu le văzusem pe toate puse laolaltă în acel fel.

Partea centrală a casei avea două etaje, flancate de două arcade în peristil. Arcadă după arcadă, fiecare dintre ele sprijinită de coloane graţioase. Existau pâlcuri de palmieri aerisiţi, portaluri sculptate, ferestre cu desene în rozetă. Exista până şi un turn pentru clopot, la fel ca la o şcoală a vreunei misiuni catolice. Kim Novak nu fusese azvârlită dintr-un turn ca acesta?[4] Spaţiul era un amestec de mănăstire şi decor de film. Patru automobile Mercedes stăteau parcate în curte, ca într-o reclamă dintr-o revistă glossy în mijlocul căreia se afla o fântână artizană ce arunca un jet de apă înalt de aproape cinci metri.

Am oprit cât s-a putut mai departe, în partea dreaptă, şi am parcat, după care m-am uitat să văd cu ce mă îmbrăcasem. Cu această ocazie am observat că pantalonii aveau o pată pe un genunchi, pe care o puteam ascunde doar dacă aş fi stat permanent uşor ghemuită, astfel încât bluza să atârne până peste genunchi. În sine, bluza nu arăta rău: era dintr-un material negru, lucios, cu un decolteu pătrat, mâneci lungi şi o centură asortată. Vreme de o clipă, m-am gândit să mă întorc acasă ca să mă schimb. Apoi mi-am dat seama că acasă nu aveam niciun articol vestimentar care să arate mai bine decât ce îmbrăcasem. M-am răsucit spre bancheta din spate, trecând în revistă adunătura incredibilă de obiecte pe care le ţin acolo. Am un Volkswagen, unul dintre acele automobile bej care arată anonim, grozav pentru activitatea de urmărire în cele mai multe cartiere. În zona de aici se vedea că ar fi trebuit să închiriez o limuzină superlungă. Probabil că grădinarii de pe proprietate aveau maşini Volvo.

Am dat deoparte cărţile de drept, cutiile cu dosare, trusa de scule, geanta diplomat în care îmi ţin încuiat pistolul. Aha, iată exact ceea ce căutam: o pereche de ciorapi, folosiţi în situaţii de urgenţă. Pe podea am descoperit o pereche de pantofi negri cu toc cui pe care i-am cumpărat când voiam să mă

dau drept prostituată într-o zonă deocheată din Los Angeles. Când am ajuns acolo, am observat, firește, că toate târfele arătau ca niște studente de la colegiu, astfel că am abandonat acea deghizare.

Am azvârlit pe bancheta din spate sandalele pe care le purtam și mi-am scos pantalonii. Mi-am tras ciorapii, am dat un lustru rapid, cu scuipat, la pantofi, și i-am pus în picioare. Am scos cordonul bluzei și l-am legat în jurul gâtului, făcând un nod exotic. La fundul poșetei am găsit un rimel și niște farduri, astfel că am realizat o corectură rapidă a feței, folosindu-mă de oglinda retrovizoare centrală, ca să mă pot aranja. Mi s-a părut că arăt bizar, dar cum aveau să-și dea seama oamenii aceia? Cu excepția lui Bobby, niciunul dintre ei nu mă mai văzuse până atunci. Cel puțin așa speram.

Am coborât din mașină și m-am străduit să-mi păstrez echilibrul. Nu mai purtasem pantofi cu tocuri atât de înalte de când mă îmbrăcam cu lucrurile la care renunța mătușa mea, asta pe vremea când eram în clasa întâi. Fără cordon, bluza mea ajungea până la jumătatea coapsei, iar țesătura ușoară stătea lipită de trup. Dacă aș fi trecut prin dreptul vreunei lumini, mi s-ar fi văzut bikinii. Și ce dacă? Chiar dacă nu mă puteam îmbrăca cu haine scumpe, măcar le ofeream o priveliște care să le distragă atenția. Am inspirat adânc și, bocăind pe tocurile înalte, am pornit spre ușă.

3

Am sunat. Am auzit ecoul soneriei în interiorul casei. La scurt timp după aceea, uşa mi-a fost deschisă de o menajeră de culoare, îmbrăcată cu o uniformă albă, ca o ajutoare de asistentă medicală. Aşa de rău mă dureau picioarele, încât îmi venea să mă prăbuşesc în braţele ei ca să fiu dusă la infirmerie, însă, în loc să fac asta, mi-am anunţat numele şi am precizat cu glas slab că Bobby Callahan mă aştepta.

— Da, domnişoară Millhone. Intraţi, vă rog.

S-a tras deoparte şi am pătruns în hol. Tavanul de la intrare era înalt cât două etaje, iar lumina pătrundea prin ferestrele care urmau linia scării largi din piatră, ce se arcuia spre stânga. Podeaua era placată cu gresie, de un roşu plăcut, lustruită până căpătase un luciu ca de satin. Pe jos erau alei alcătuite din covoare persane cu modele discrete. Pe vergele ornamentate, din fier forjat, care arătau ca nişte arme antice, atârnau tapiserii. Temperatura dinăuntru era perfectă, aerul era răcoros şi parfumat de un aranjament floral masiv aflat pe o masă impozantă care se afla în dreapta mea. Mă simţeam ca într-un muzeu.

Menajera m-a condus pe hol, către o cameră de zi atât de spaţioasă, încât persoanele de la celălalt capăt al ei păreau plămădite la dimensiuni mai reduse decât mine. Căminul din piatră era lat de cel puţin trei metri şi avea peste trei metri şi jumătate înălţime, cu o deschidere suficient de mare ca să frigi un bou. Mobilierul arăta confortabil; totul era simplu şi mare. Canapelele, patru la număr, cu braţe late, şi scaunele tapiţate, mari şi pline, îmi aminteau oarecum de fotoliile de la clasa întâi a unui avion. Nu exista o anumită schemă coloristică, şi m-am întrebat dacă nu cumva doar cei din clasa mijlocie se grăbesc să angajeze pe cineva care să facă toate obiectele să se asorteze între ele.

L-am zărit pe Bobby şi, din fericire pentru mine, el s-a îndreptat în direcţia mea. Din expresia de pe chipul meu şi-a dat seama că nu eram câtuşi de puţin pregătită pentru acel spectacol ameţitor.

— Îmi pare rău, trebuia să te previn, mi-a zis el. Vino să-ţi ofer ceva de băut. Ce ai dori? Avem vin alb, dar dacă ţi-aş spune ce soi este, ai crede că vrem să ne dăm aere.

— Vinul ar fi perfect, i-am răspuns. Sunt moartă după oamenii care îşi dau aere.

O altă menajeră, nu aceea care îmi deschisese uşa, ci una instruită special pentru a servi în sufragerie, a anticipat dorinţa lui Bobby, apropiindu-se cu pahare de vin deja pline. Speram să nu mă fac de râs din prima clipă vărsându-mi băutura pe piept sau prinzându-mi tocul în covor. El mi-a întins un pahar şi am sorbit o gură.

— Aici ai crescut? l-am întrebat.

Îmi venea greu să-mi imaginez suzete, premergătoare şi camioane de jucărie într-o încăpere care aducea cu naosul unei biserici. Pe neaşteptate, mi-am dat seama de ceea ce simţea în gura mea. Vinul acela avea să mă alunge din preajma băuturilor cumpărate în cutii de carton, pe care le consum de obicei.

— Adevărul este că aici am crescut, a spus el, privind în jur cu interes, ca şi cum abia în acele momente i se revelase contrastul vădit. Dar am avut o doică, evident.

— Da, sigur, de ce nu? Cu ce se ocupă părinţii tăi? Ori trebuie să ghicesc?

Bobby mi-a aruncat un surâs strâmb, apoi şi-a frecat bărbia, aproape ruşinat, aşa mi s-a părut.

— La începutul secolului XX, bunicul, tatăl mamei, a înfiinţat o mare companie chimică. Cred că a ajuns să patenteze jumătate dintre produsele esenţiale pentru civilizaţie. Chestii pentru duş şi apă de gură, şi produse anticoncepţionale. Dar şi o mulţime de medicamente ce se vând fără reţetă.

Solvenţi, produse industriale. Şi lista este destul de lungă.

— Fraţi? Surori?

— Doar eu.

— Şi unde e tatăl tău acum?

— În Tibet. În ultima vreme s-a apucat de ascensiuni. Anul trecut a locuit într-o mănăstire din India. Sufletul lui evoluează în ritmul în care îi creşte contul pe cardul Visa.

Am dus o mână pâlnie la ureche.

— Oare am perceput o pornire ostilă?

Bobby a ridicat din umeri.

— Îşi poate permite să se lase sedus de marile mistere spirituale datorită înţelegerii pe care a încheiat-o cu mama atunci când au divorţat. Se preface că efectuează o lungă călătorie spirituală, când, de fapt, nu face decât să se distreze. Sincer să fiu, am avut o părere bună despre el până când s-a întors, imediat după accidentul pe care l-am suferit. Obişnuia să stea la căpătâiul meu zâmbindu-mi binevoitor şi explicându-mi că infirmitatea era un lucru prin care trebuia să trec în viaţa asta. S-a uitat la mine cu un zâmbet ciudat. Ştii ce mi-a spus când au auzit de moartea lui Rick? „Foarte bine. Înseamnă că Rick şi-a încheiat lucrarea pe Pământ.” Asta m-a iritat atât de mult, că doctorul Kleinert a refuzat să-i îngăduie vizitele, astfel că a şters-o într-o explorare în Himalaya. Nu avem prea multe veşti de la el, dar asta nu mă deranjează, aşa cred.

Bobby s-a întrerupt. Pentru o clipă, în ochi i-au apărut lacrimi, iar el s-a străduit să se liniştească. S-a uitat spre un grup de oameni strânşi în apropierea căminului şi i-am urmat privirea. La o numărătoare superficială, grupul era alcătuit din aproape zece persoane.

— Care este mama ta?

— Cea cu rochie de culoare crem. Iar tipul care stă puţin în spatele ei e tatăl meu vitreg, Derek.

Sunt căsătoriţi de trei ani, dar am impresia că lucrurile nu merg prea bine între ei.

— Cum aşa?

Bobby a lăsat impresia că analizează răspunsul pe care mi-l pregătea, însă, în cele din urmă, s-a mulţumit să clatine uşor din cap şi să rămână tăcut. S-a uitat în schimb spre mine.

— Eşti pregătită să-i cunoşti?

— Întâi spune-mi câte ceva despre ceilalţi.

Trăgeam de timp, dar nu mă puteam abţine.

El a trecut grupul în revistă.

— Pe unii i-am uitat. Pe femeia în albastru n-o ştiu deloc. Bărbatul înalt cu păr cărunt este doctorul Fraker. E medic legist şi am lucrat pentru el înainte de accident. E căsătorit cu roşcata care vorbeşte chiar acum cu mama. Mama e în comitetul de conducere de la Spitalul St. Terry, de aceea îi cunoaşte pe toţi doctorii ăştia. Bărbatul masiv, cu un început de chelie, este doctorul Metcalf, iar cel cu care discută este doctorul Kleinert.

— Psihiatrul tău?

— Exact. Mă socoteşte nebun, dar asta nu mă deranjează, pentru că e de părere că mă va însănătoşi.

În glas i s-a strecurat o undă de amărăciune şi mi-am dat seama clar de gradul de furie ce îl marca zi de zi.

Ca şi cum ar fi simţit că se vorbea despre el, doctorul Kleinert s-a răsucit şi a privit fix spre noi, după care şi-a mutat ochii în altă parte. Părea să aibă puţin peste patruzeci de ani, părul cărunt şi ondulat, şi o expresie tristă pe chip.

Bobby a pufnit în râs.

— I-am spus că o să angajez un detectiv particular, dar nu cred că şi-a dat seama că ar fi vorba de tine, altfel ar fi venit până aici să stea de vorbă cu noi ca să ne lămurească de fapt cum stau lucrurile.

— Şi sora ta vitregă? Ea unde este?

— Probabil că în camera ei. Nu e din cale-afară de sociabilă.

— Şi blonda aceea mignonă?

— Cea mai bună prietenă a mamei. Asistentă medicală la Secţia chirurgie. Vino, a spus el oarecum neliniştit. Cred că a sosit momentul să te arunc în mijlocul lupilor.

L-am urmat pe Bobby, ţinând pasul cu el cât a şontâcăit prin cameră, spre cămin, unde se strânseseră ceilalţi invitaţi. Mama lui ne-a urmărit apropiindu-ne, iar cele două femei aflate în imediata ei apropiere au făcut o pauză în discuţie ca să vadă ce îi atrăsese atenţia.

Arăta cam tânără ca să fie mama unui băiat de douăzeci şi trei de ani, era slabă, şolduri înguste şi picioare lungi. Părul castaniu-deschis, des şi strălucitor, abia dacă îi ajungea pe umeri. Avea ochii mici şi adânciţi în orbite, faţa îi era îngustă, iar gura mare. Degetele lungi şi subţiri făceau ca mâinile ei să arate elegante. Purta o bluză din mătase de culoare crem, şi o fustă lungă de pânză, prinsă bine în talie. Bijuteriile erau din aur – lanţuri delicate la încheieturile mâinilor şi la gât. L-a aruncat lui Bobby o privire atentă, mi s-a părut, şi aproape că am putut simţi durerea cu care se uita la silueta lui uşor diformă. Apoi şi-a mutat ochii spre mine, zâmbind politicos.

S-a apropiat cu mâna întinsă.

— Glen Callahan. Dacă nu mă înşel, eşti Kinsey Millhone. Bobby a spus că vei trece pe aici. Avea glasul scăzut şi uşor gutural. O să fac tot posibilul să te simţi în largul tău. Hai să discutăm şi cu ceilalţi.

Am dat mâna cu ea, rămânând surprinsă cât de osoasă şi de caldă a părut palma ei când i-am atins-o. Iar strânsoarea mi s-a părut ca de fier.

A aruncat o privire spre femeia din dreapta ei şi m-a prezentat.

— Ea e Nola Fraker.

— Bună ziua, încântată, am spus eu în timp ce am dat mâna.

— Şi Sufi Daniels.

Au urmat amabilităţi abia murmurate. Nola era o roşcată cu pielea fină şi curată şi ochi albaştri luminoşi, îmbrăcată într-un soi de salopetă de un roşu-închis, care îi lăsa braţele dezgolite şi îi etala pielea într-un decolteu ce ajungea până în talie. Mi-am dorit ca nu cumva să se aplece sau să facă vreo mişcare bruscă. Aveam impresia că o ştiam de undeva. Probabil că îi văzusem poza în secţiunea mondenă a ziarului local, sau cam aşa ceva. În orice caz, mecanismele memoriei mi s-au declanşat, şi m-am întrebat cum stăteau lucrurile cu ea.

Cealaltă femeie, Sufi, era scundă şi uşor diformă, cu trunchiul gros, şi spinarea cocoşată. Purta o bluză de trening de catifea de culoare mov, ce arăta ca şi cum nu ar fi transpirat niciodată în ea. Părul blond era subţire şi delicat, prea lung, după părerea mea, ca să o avantajeze.

Spre uşurarea mea, după o pauză oarecum firească, cele trei femei şi-au reluat discuţia. Nu aveam nici cea mai vagă idee despre ce aş fi putut vorbi cu ele. Nola tocmai povestea despre un rest de material de vreo treizeci de dolari pe care îl găsise pentru a-şi face o rochie pe care să o poarte la o degustare de vinuri din Los Angeles.

— Am verificat la toate magazinele din Montebello, dar a fost ridicol! Nu vreau să plătesc de patru ori pentru o ţinută. Nu sunt dispusă să plătesc nici măcar de două ori, a rostit ea pe un ton agitat.

Asta m-a surprins. Părea o femeie căreia îi plăcea să fie extravagantă. Doar dacă nu cumva mă înşelam eu. Când văd o femeie cu bani, îmi închipui că trebuie să se ducă în Beverly Hills ca să se epileze, să-şi cumpere un nimic sau două de pe Rodeo Drive, iar apoi să meargă la vreun prânz în scop de binefacere unde să plătească 1 500 de

dolari pe un tacâm. Nu mi-am închipuit-o pe Nola Fraker răscolind prin lada de chilipiruri de la magazinul local Stretch N'Sew[5]. Poate fusese săracă în copilărie şi încă nu se obişnuise să fie soţie de doctor.

Bobby m-a luat de braţ şi m-a condus către grupul bărbaţilor. M-a prezentat tatălui vitreg, Derek Wenner, apoi, într-o succesiune rapidă, doctorilor Fraker, Metcalf şi Kleinert. Nici nu am apucat să-mi formez o părere, că el m-a mânat spre hol.

— Să mergem sus. O găsim pe Kitty, iar apoi îţi arăt restul casei.

— Bobby, aş vrea să stau de vorbă cu oamenii aceia! am zis eu.

— Ba nu vrei. Sunt plicticoşi şi nu ştiu absolut nimic.

Când am trecut prin dreptul unei mese de debarasare, am dat să-mi las acolo paharul, dar el a clătinat din cap.

— Ia-l cu tine.

A înhăţat o sticlă neîncepută de vin şi un răcitor argintiu, şi le-a luat sub braţ. Se mişca într-un ritm foarte vioi, în ciuda handicapului, şi mi-am auzit tocurile clănţănind total lipsit de eleganţă în vreme ce ne deplasam pe hol. M-am oprit o clipă ca să-mi scot pantofii, apoi l-am prins din urmă. Ceva din atitudinea lui Bobby mă făcea să râd. Era obişnuit să facă exact ceea ce dorea între oameni pe care eu învăţasem să-i respect. Mătuşa mea ar fi rămas impresionată de o asemenea companie, dar Bobby părea nepăsător.

Am urcat la etaj, avându-l în faţă de Bobby, care se ajuta de balustrada lucioasă din piatră ca să se tragă înainte.

— Mama ta nu foloseşte numele de Wenner? l-am întrebat.

— Nu. De fapt, Callahan e numele ei de fată. Eu mi l-am schimbat în Callahan când ea şi tata au divorţat.

— Neobişnuit lucru, nu crezi?

— Mie nu mi se pare aşa. E o jigodie. În felul ăsta, nu mai sunt legat de el nici cât mama.

Galeria de la capul scării alcătuia un semicerc cu două aripi ce se ramificau de fiecare parte. Am trecut printr-o arcadă spre dreapta, ajungând pe un coridor larg, cu camere de o parte şi de alta. Majoritatea uşilor erau închise. Lumina zilei începuse să pălească, astfel că acea zonă a casei era cufundată în semiîntuneric. Am anchetat cândva o crimă într-o şcoală particulară de fete, unde atmosfera era la fel de sumbră. Casa lăsa impresia că fusese transformată într-un soi de instituţie, un loc impersonal şi glacial. Bobby a bătut la cea de-a treia uşă de pe dreapta coridorului.

— Kitty?

— O clipă, s-a auzit glasul ei.

El mi-a aruncat un surâs.

— Sigur e drogată.

Ei, la o adică, de ce nu? am gândit eu, şi am ridicat din umeri. Doar are şaptesprezece ani.

Uşa s-a deschis şi ea a scos capul, iar privirea ei a trecut de la Bobby spre mine, cu un aer bănuitor.

— Ea cine e?

— Hai, lasă, Kitty. Ce-ar fi să termini cu prostiile?

Ea s-a îndepărtat de uşă cu o atitudine indiferentă. Eu şi Bobby am intrat, iar el a închis uşa. Fata era anorexică; înaltă şi dureros de slabă, cu coatele şi genunchii ieşind în evidenţă ca la nişte jucării ce se asamblează. Faţa îi era numai piele şi os. Era desculţă, purta un şort şi o bluză albă care amintea de acele şosete pentru bărbaţi: măsură unică, potrivită pentru toate mărimile.

— La ce te uiţi? a întrebat ea.

Nu părea să aştepte un răspuns, astfel că nici nu m-am deranjat să-i adresez vreo vorbă. S-a lăsat să cadă pe un pat de dimensiuni uriaşe, nefăcut, şi s-a holbat la mine în timp ce a scos o ţigară şi a aprins-o. Aşa am observat că avea unghiile roase până în

carne. Camera fusese zugrăvită în negru şi arăta ca parodia unei încăperi tipice pentru o adolescentă. Am văzut nenumărate afişe şi animale de jucărie, dar mai toate aveau un aspect de coşmar. Afişele prezentau trupe rock, membrii lor fiind machiaţi ca nişte femei uşoare, cu feţe sinistre şi rânjitoare, prezentate în posturi batjocoritoare faţă de femei. Animalele semănau mai curând a satiri, nu sugerau nicidecum cuminţenia unui Winnie-the-Pooh. Aerul avea aromă de apă de drog, şi am bănuit că fumase atât de multă marijuana acolo încât, dacă ţi-ai fi înfundat nasul în aşternutul de pe pat, era ca şi cum ai fi prizat o doză.

Din câte mi-am dat seama, lui Bobby îi plăcea atitudinea ei belicoasă. A tras un scaun pentru mine, azvârlind fără nicio jenă hainele de pe el. M-am aşezat, iar el s-a întins la picioarele patului, prinzând cu o mână glezna lui Kitty. Degetul lui mare şi arătătorul s-au unit ca şi cum ar fi ţinut-o de încheietura mâinii. Asta mi-a adus aminte de Hansel şi Gretel. Kitty era probabil îngrijorată că dacă se îngrăşa, va fi băgată în oala de gătit. Eu m-am gândit totuşi că nu va mai apuca asta, pentru că va ajunge în mormânt cu mult înainte, iar ideea mi-a dat fiori. Lăsându-se pe spate, scoţându-şi astfel în evidenţă picioarele lungi şi descărnate, ea s-a rezemat pe coate, zâmbindu-mi vag. Toate venele îi erau vizibile, ca într-o diagramă anatomică, acoperită cu o folie de celuloid. Am remarcat cum îi erau legate laolaltă segmentele picioarelor, degetele ei părând a fi aproape prehensile.

— Ce se petrece la parter? l-a întrebat ea pe Bobby, fară să-şi dezlipească privirea de la mine.

Vorbea cu o uşoară nesiguranţă, iar privirea părea să nu i se poată concentra tot timpul asupra vreunui obiect. M-am întrebat dacă era beată sau dacă nu cumva luase nişte pastile.

— Se freacă de colo, colo şi beau, ca de obicei. A, fiindcă veni vorba, am adus nişte vin, a spus el. Ai un pahar?

Kitty s-a aplecat spre noptieră şi a scotocit prin talmeş-balmeşul de acolo, scoţând până la urmă un pahar înalt, care avea la fund ceva verde şi lipicios: absint sau cremă de mentă. A întins paharul spre el. Vinul turnat s-a amestecat cu resturile de lichior.

— Aşa, cine este puicuţa asta?

Nu-mi plăcea deloc să mi se spună puicuţă.

Bobby a râs.

— Of, Doamne, iartă-mă. Ea e Kinsey. Detectivul particular despre care ţi-am vorbit.

— A, trebuia să-mi dau seama, a zis ea şi m-a privit din nou, având pupilele atât de dilatate încât nici n-aş fi fost în stare să spun ce culoare avea irisul. Aşa, şi ce părere ai despre micuţa noastră reprezentaţie? Eu şi Bobby suntem ciudaţii familiei. O adevărată pereche, nu?

Copila aceea începuse să mă calce pe nervi. Nu era suficient de inteligentă sau iute la minte ca să îşi aroge aerul de dură cu care se fălea, iar efortul era vizibil, dându-mi impresia că urmăresc un comic prezentând poante răsuflate, împrumutate de la alţii.

Bobby a intervenit cu fineţe.

— A venit şi doctorul Kleinert.

— Aha, doctorul Destructo[6]. Ce părere ai despre el?

A tras un fum din ţigară, mimând nepăsarea, dar am simţit că era sincer curioasă să audă răspunsul meu.

— N-am vorbit cu el, am spus. Bobby a vrut ca mai întâi să fac cunoştinţă cu tine.

Ea m-a privit fix, iar eu am ţintuit-o cu privirea. Mi-am adus aminte că făceam asta în clasa a şasea cu duşmanul meu de moarte, Tommy Jancko. Între timp, am uitat de ce ne detestam atât de mult, dar confruntările între priviri sigur erau armele preferate.

Ea s-a uitat din nou spre Bobby.

— Vrea să mă internez. Ţi-am spus asta?

— Şi te laşi?

— Da’ de unde, nici gând! Să vâre ăia tot soiul de ace în mine? Nu mă interesează. Şi-a trecut picioarele peste marginea patului şi s-a ridicat. A traversat camera până la o măsuţă joasă de toaletă ce avea deasupra o oglindă cu rama aurită. Şi-a studiat faţa, aruncând o privire peste umăr spre mine. Îţi par prea slabă?

— Foarte.

— Serios?

Părea fascinată de această idee, şi s-a răsucit puţin ca să-şi poată vedea fundul plat. Şi-a studiat din nou faţa, urmărindu-se cum trăgea din ţigaretă. Totul i se părea minunat.

— Putem discuta despre încercarea de asasinat? am zis eu.

Ea a venit lipăind până la pat şi s-a lăsat să cadă pe el.

— Îl urmăreşte cineva. Absolut sigur, a spus ea.

Apoi, căscând, şi-a stins ţigareta.

— Ce te face să crezi asta?

— Simt eu aşa.

— Şi în afară de asta? am întrebat eu.

— Ei, la naiba, nici tu nu ne crezi, a spus ea.

S-a întors într-o parte, rezemându-se de perne şi îndoindu-şi un braţ sub cap.

— Şi pe tine te urmăreşte cineva?

— Nu. Nu cred. Doar pe el.

— Dar de ce ar face cineva aşa ceva? Nu spun că nu te cred. Caut doar un punct de pornire şi vreau să-ţi aud părerea.

— Ar trebui să mă gândesc puţin, a zis ea, apoi a rămas tăcută.

Mi-au trebuit câteva minute până să-mi dau seama că îşi pierduse cunoştinţa. Dumnezeule, oare ce anume consumase?

4

Am aşteptat cu pantofii în mână pe hol, timp în care Bobby a învelit-o cu o pătură şi a ieşit tiptil din camera ei, după care a închis uşor uşa.

— Care-i treaba? am întrebat.

— N-are nimic. Doar că a stat până târziu noaptea trecută.

— Ce tot vorbeşti tu acolo? E pe jumătate moartă!

S-a foit neliniştit.

— Chiar crezi că e aşa?

— Bobby, nu te-ai *uitat* bine la ea? E un schelet ambulant. Consumă droguri, alcool, fumează. Ştii bine că, pe lângă astea, a tras şi marijuana. Cum crezi că o să supravieţuiască?

— Nu ştiu. Mie nu mi s-a părut că arată chiar atât de rău, a spus el.

Nu era doar tânăr, ci de-a dreptul naiv, ori poate că fata se scufunda treptat, astfel că el nu-şi putea da seama de adevărata ei stare.

— De când suferă de anorexie?

— De la moartea lui Rick, aşa cred. Poate cu puţin timp înainte. Era prietenul ei, şi a suferit foarte mult din cauza asta.

— Pentru asta o consultă Kleinert? Pentru anorexie?

— Cred că da. N-am întrebat-o niciodată, i-a fost pacientă încă înainte de a mă trata eu la el.

Cineva ne-a întrerupt discuţia:

— Aveţi probleme?

Derek Wenner se apropia venind dinspre galerie cu un pahar în mână. Era un bărbat care arătase bine cândva. De înălţime medie, blond, cu ochii cenuşii măriţi de ochelarii de vedere cu ramă de oţel albăstrui. Trecuse bine de patruzeci de ani, asta la o apreciere generoasă, şi avea cel puţin cincisprezece kilograme de prisos. Avea tenul pufos, rumen, tipic pentru cei care beau prea mult,

iar părul îi căzuse, formând o chelie sub formă de U, lăsându-l cu un petic de păr rărit pe mijlocul capului, tăiat scurt şi pieptănat într-o parte. Kilogramele în plus îl făceau să aibă bărbia dublă şi gâtul gros, astfel încât gulerul cămăşii părea prea strâmt. Pantalonii din gabardină erau scumpi, la fel şi pantofii foarte comozi, de culoare cafeniu-deschis cu alb, perforaţi. Ceva mai devreme purtase o haină sport, dar şi-o scosese împreună cu cravata. Cu uşurare, îşi desfăcuse nasturele de la guler.

— Ce se întâmplă? Unde-i Kitty? Mama ta vrea să ştie de ce nu a coborât şi ea.

Bobby a părut stânjenit.

— Nu ştiu. A vorbit cu noi, apoi a aţipit.

Acel „aţipit” mi-a sunat cel puţin neadevărat. Faţa lui Kitty avusese culoarea unui inel de plastic pe care îl avusesem în copilărie. Era alb, dar dacă îl ţineam la lumină o vreme, iar apoi îl strângeam în palmă, strălucea într-o nuanţă slabă de verde. Pentru mine, culoarea aceea nu însemna stare de bine.

— Ei, mai bine vorbesc eu cu ea, a spus el.

Mi-am dat seama că mai avusese destule necazuri cu ea. A deschis uşa şi a intrat în cameră.

Bobby mi-a aruncat o privire care trăda groaza, dar şi neliniştea. Am privit şi eu pe uşa deschisă. Derek şi-a pus paharul pe masă şi s-a aşezat pe patul ei.

— Kitty! Şi-a lăsat o mână pe umărul ei şi a scuturat-o uşor. Nicio reacţie. Hei, ce faci, scumpo? Trezeşte-te.

Brusc îngrijorat, s-a uitat spre mine. Apoi a zgâlţâit-o mai tare pe Kitty.

— Hei, hai odată. Trezeşte-te!

— Vreţi să cobor ca să chem pe vreunul dintre doctorii de jos? am întrebat eu.

El a scuturat-o din nou. N-am mai aşteptat răspunsul lui.

Mi-am pus pantofii în picioare şi am lăsat poşeta lângă uşă, pornind apoi spre scară.

Când am ajuns în camera de zi, Glen Callahan s-a uitat scurt la mine, simţind imediat că se petrecuse ceva neplăcut.

A înaintat spre mine.

— Unde este Bobby?

— Sus, cu Kitty. Cred că ar fi bine să o consulte cineva. Şi-a pierdut cunoştinţa, iar soţul dumneavoastră nu reuşeşte să o trezească.

— Îl chem pe Leo.

Am urmărit-o cum s-a apropiat de doctorul Kleinert, căruia i-a spus ceva cu glas coborât. El mi-a aruncat o căutătură, apoi s-a scuzat faţă de cei cu care stătea de vorbă. Am urcat toţi trei la etaj.

Având o expresie de îngrijorare pe faţă, Bobby se aşezase pe pat alături de Kitty. Derek se străduia să o ridice în capul oaselor, dar ea s-a prăbuşit pe o parte. Doctorul Kleinert s-a apropiat grăbit şi i-a împins deoparte pe cei doi. A verificat rapid semnele vitale, după care a scos o lanternă mică dintr-un buzunar interior al hainei. Pupilele i se contractaseră, ajungând cât gămăliile de ac şi, din locul în care mă aflam, am văzut că ochii ei verzi erau apoşi şi lipsiţi de viaţă, reacţionând foarte slab la lumina îndreptată întâi într-un ochi, apoi în celălalt. Avea respiraţia superficială şi slabă, şi musculatura era flască. Doctorul Kleinert a ridicat receptorul telefonului aflat pe podea, lângă pat, şi a format numărul serviciului de ambulanţă.

Glen a rămas în pragul uşii.

— Ce s-a întâmplat?

Kleinert a ignorat-o, pentru că vorbea cu operatoarea serviciului de urgenţe.

— Sunt doctor Leo Kleinert. Am nevoie de o ambulanţă pe West Glen Road, în Montebello. Avem o pacientă care s-a otrăvit cu barbiturice.

A dat adresa şi câteva instrucţiuni scurte privind modul în care se putea ajunge mai uşor acolo. A închis şi a ridicat ochii spre Bobby.

— Ai cumva idee ce a luat?

Bobby a clătinat din cap.

Derek s-a adresat apoi lui Glen:

— Acum o oră nu avea nimic. Am vorbit personal cu ea.

— Vai, Derek. Pentru numele lui Dumnezeu, a spus ea, vădit iritată.

Kleinert a întins mâna şi a deschis sertarul noptierei. A scotocit prin nenumăratele lucruri aflate acolo, apoi a avut un moment de ezitare, şi a scos afară un morman de tablete care ar fi doborât şi un elefant. Punguţa de plastic autosigilantă conţinea probabil vreo două sute de capsule: Nembutal, Seconal, Tuinal, albastre cu oranj, Placidyl, Quaalude, ca nişte accesorii colorate pentru cine ştie ce broderie exotică.

Pe chipul lui Kleinert se citea disperarea. S-a uitat la Derek, ţinând punga de un colţ. Proba A într-un proces care se desfăşura de ceva vreme, după părerea mea.

— Ce sunt toate astea? a întrebat Derek. De unde le-a căpătat?

Kleinert a clătinat din cap.

— Întâi să rămânem singuri, şi abia după aceea o să rezolvăm şi problema asta.

Glen Callahan se răsucise deja pe călcâie şi ieşise din cameră, şi curând i-am auzit clănţănitul hotărât al tocurilor pe treptele scării. Bobby m-a prins de braţ, şi am ieşit amândoi pe coridor.

Din câte mi-am dat seama, Derek nu reuşea să priceapă ce se petrecea.

— O să-şi revină? a întrebat el.

Doctorul Kleinert a murmurat ceva drept răspuns, dar nu am reuşit să aud.

Bobby m-a împins într-o cameră de vizavi şi a închis uşa.

— Să stăm deoparte. O să mergem imediat jos.

Şi-a frecat apoi degetele mâinii schilodite, de parcă ar fi reprezentat nişte talismane. În glas îi revenise tonul tărăgănat, nesigur.

Încăperea era spaţioasă, cu ferestre adânc încastrate ce dădeau spre partea din spate a

proprietăţii. Mocheta dintr-un perete în celălalt era de culoare albă, şi fusese proaspăt aspirată, de aceea în unele locuri păstrase urmele pantofilor lui Bobby. Patul lui dublu arăta neînsemnat într-o cameră care avea probabil dimensiunea de nouă pe nouă metri, cu un dulap uriaş care se deschidea spre stânga, alături de care se găsea o baie. Un televizor era aşezat pe o comodă din pin, cu aspect vechi, aflată la capătul patului. Pe peretele din dreapta se găsea un birou lung, încastrat, cu suprafaţa albă. O maşină de scris electronică IBM Selectric II, la care se adăugau tastatura, monitorul şi imprimanta pentru computer, stăteau aliniate pe acel birou. Biblioteca era tot albă, doldora de cărţi aproape exclusiv de medicină. Am mai văzut o zonă de relaxare în capătul celălalt al încăperii: două fotolii şi o canapea pentru picioare, acoperită cu o ţesătură în trei culori: alb, ruginiu şi albastru-ardezie. Măsuţa de cafea, lampa de citit, cărţile şi revistele stivuite în apropiere sugerau că acolo îşi petrecea Bobby timpul liber.

S-a apropiat de un interfon fixat pe perete şi a apăsat un buton.

— Callie, ne e foame. Poţi să ne trimiţi o tavă cu mâncare? Suntem doi şi am dori şi nişte vin alb.

Am auzit zgomot de bucătărie în fundal – farfurii ce se puneau la spălat într-o maşină.

— Da, domnu’ Bobby. O trimit pe Alicia cu ceva.

— Mulţumesc.

A mers şchiopătând până la unul din fotolii şi s-a aşezat.

— Când devin neliniştit, mă apucă pofta de mâncare. Mereu am păţit aşa. Vino să stai jos. La naiba, ce detest casa asta… Cândva o iubeam. Când eram mic, mă simţeam grozav aici. Aveam unde să alerg. Unde să mă ascund. O curte ce nu se mai sfârşea. Acum o simt ca pe o cuşcă. Izolată. Dar asta nu o fereşte de răul dinafară. Îmi pare glacială. Ţie nu ţi-e frig?

— Nu, mi-e bine, am spus.

M-am aşezat pe celălalt fotoliu. El a împins canapeaua ca să-mi pun picioarele pe ea. M-am întrebat cum era să trăieşti într-o asemenea casă, unde îţi erau satisfăcute toate poftele, unde altcineva se ocupa de cumpărarea alimentelor, de pregătirea mâncării, de curăţenie, de ducerea gunoiului, de îngrijirea curţii şi gazonului. Asta îţi oferea libertatea de a face multe, dar ce anume?

— Cum e să ai atâţia bani? Nici nu-mi pot imagina.

A ridicat capul, întârziind răspunsul.

Din depărtare a răzbătut sirena ambulanţei ce se apropia, sunet ce a crescut brusc în intensitate, după care a amuţit dintr-odată, cu un scâncet parcă de regret. Bobby mi-a aruncat o privire şi şi-a frecat bărbia.

— Crezi că suntem prea răsfăţaţi?

Cele două jumătăţi ale feţei lui păreau să transmită mesaje ce se băteau cap în cap: unul animat, celălalt, mort.

— De unde să ştiu eu? Trăieşti mult mai bine decât majoritatea oamenilor, am răspuns.

— Ba facem şi noi destule. Mama se ocupă de strângerea de fonduri pentru organizaţiile caritabile locale şi face parte din consiliul de administraţie al Muzeului de Artă şi al Societăţii de Istorie. Nu prea ştiu ce face Derek. El joacă golf şi-şi omoară vremea la club. Mda, nu e chiar drept. Are nişte investiţii de care se ocupă, şi aşa a şi cunoscut-o pe mama. A fost executor al fondului pe care mi l-a lăsat bunicul. După ce s-a căsătorit cu mama, a plecat de la bancă. În orice caz, amândoi susţin o serie de proiecte, aşa că nu s-ar putea spune că sunt nişte persoane nesimţitoare, care îi calcă în picioare pe săraci. Mama a iniţiat aproape singură Clubul Fetelor din Santa Teresa. Dar şi Centrul de Ajutorare a Victimelor Violurilor.

— Bine, dar Kitty? Ea ce face în afară să se drogheze?

M-a măsurat cu atenţie.

— Nu te grăbi să judeci. Nici nu ai idee prin ce a trebuit să trecem fiecare dintre noi.

— Ai dreptate. Îţi cer scuze. Nu am vrut să aduc critici cuiva. E la o şcoală privată?

A clătinat din cap.

— Nu mai e. Anul ăsta au transferat-o la Liceul Santa Teresa. Aşa au încercat să o aducă pe drumul cel bun.

A privit apoi lung spre uşă. Casa era construită atât de solid, încât era imposibil să-ţi dai seama dacă paramedicii de pe ambulanţă ajunseseră deja sus.

Am traversat camera şi am întredeschis uşa, privind în hol. Oamenii tocmai ieşeau din camera lui Kitty cu brancarda, iar rotilele ei s-au balansat ca un cărucior de supermarket când au împins-o în coridor. Fata era acoperită cu o pătură, dar fiind atât de fragilă, silueta ei abia se vedea. Un braţ subţire era scos afară de sub pătură. I se pusese o perfuzie, pentru că unul dintre paramedici ţinea sus o pungă cu o soluţie limpede de la care pornea tubul spre braţul ei. Avea pe nas o mască, semn că i se administra şi oxigen. Doctorul Kleinert a pornit pe scări înaintea lor, iar Derek a rămas să încheie cortegiul, ţinându-şi stânjenit mâinile vârâte în buzunare şi având faţa palidă. Părea nelalocul lui acolo, inutil; când m-a văzut, s-a oprit.

— Eu merg în urma lor, cu maşina, mi-a zis el, deşi nu-l întrebasem nimic. Spune-i lui Bobby că mă găseşte la St. Terry.

Mi s-a făcut milă de el. Scena părea decupată dintr-un serial de televiziune, în care cei din personalul medical au chipurile impenetrabile şi cât se poate de serioase. Acum fiica lui era dusă la spital şi se putea să moară, dar nimeni nu părea să ia în calcul acea posibilitate. Nu am văzut nici urmă de mama lui Bobby, şi nici de lumea care venise la petrecere. Totul lăsa impresia de

planificare nefericită, amintind de o distracţie foarte sofisticată ce se sfârşise cu un fiasco.

— Vrei să venim şi noi? am întrebat eu.

Derek a clătinat din cap.

— Anunţ-o pe soţia mea unde sunt, a zis el. O să sun imediat ce aflu cum se prezintă situaţia.

— Noroc, i-am urat, iar el mi-a aruncat un zâmbet pierit, ca şi cum norocul nu era ceva prea familiar pentru el.

Am urmărit procesiunea dispărând în josul scării. Am închis apoi uşa camerei. Am dat să spun ceva, dar el m-a întrerupt.

— Am auzit, a precizat el.

— De ce mama ta a preferat să stea deoparte? Ea şi Kitty sunt certate cumva?

— Isuse, e prea complicat ca să-ţi explic. De la accident pe mama n-o mai interesează deloc soarta lui Kitty, ceea ce nu înseamnă că este atât de lipsită de inimă pe cât pare. Înainte, mama a făcut tot ce se putea, dar situaţiile de criză s-au ţinut lanţ. În parte, de aceea ea şi Derek nu se mai înţeleg de o vreme.

— Şi care ar fi altă explicaţie?

M-a privit amărât. Evident simţea că purta vina în aceeaşi măsură pentru asta.

Am auzit o ciocănitură la uşă şi o femeie de origine mexicană, cu părul prins într-o coadă împletită, a apărut aducând o tavă. Nu avea nicio expresie pe faţă şi nici nu ne-a privit în ochi. Chiar dacă ştia probabil ce se întâmplase, nu a dat de înţeles acest lucru. Şi-a făcut de lucru o vreme cu şervetele de pânză şi cu tacâmurile. Aproape că mă aşteptam ca apoi să ne prezinte un cec pentru serviciul la cameră spre semnare, la care să se adauge şi un bacşiş.

— Mulţumesc, Alicia, a spus Bobby.

Ea a murmurat ceva şi a plecat. M-am simţit jenată pentru că totul se petrecuse atât de impersonal. Aş fi vrut să o întreb dacă o dureau picioarele ca pe mine, ori dacă avea familie despre care să-mi poată vorbi. Aş fi vrut să-şi exprime

curiozitatea ori consternarea legată de oamenii pentru care lucra, oameni care erau scoşi cu targa la ore nefireşti din zi. În loc de toate acestea, Bobby a turnat vin în pahare şi am mâncat.

Felurile oferite parcă erau scoase din paginile unei reviste. Friptură de pui bine făcută, servită rece cu sos de muştar, tarte minuscule şi pufoase, umplute cu spanac şi cu caşcaval cedar afumat, ciorchini de struguri şi mici fire de pătrunjel plasate ici şi colo. Două boluri mici din ceramică, fiecare cu capac, erau pline cu supă rece de roşii, cu mărar proaspăt tocat mărunt pe deasupra, la care se adăugase o lingură de smântână grasă. Am terminat cu o farfurie de prăjiturele mărunte, toate decorate frumos. Oare oamenii aceia mâncau aşa în fiecare zi? Bobby nici măcar n-a clipit văzând ce ni se adusese. Nu ştiam precis la ce ar fi trebuit să mă aştept. Mi s-ar fi părut imposibil să scape o exclamaţie de fiecare dată când apărea tava cu mâncare, însă eu rămăsesem impresionată şi cred că aş fi vrut să-l văd mirându-se măcar, aşa cum făceam eu, ca să nu mă simt chiar atât de ţărancă.

Când am coborât la parter se făcuse aproape opt seara, iar oaspeţii plecaseră de mult. Casa părea părăsită, cu excepţia celor două menajere care dereticau prin camera de zi în tăcere când am trecut noi pe acolo. Bobby m-a condus spre o uşă masivă din stejar, aflată vizavi de holul lat. A ciocănit şi s-a auzit un răspuns murmurat. Am pătruns într-o birou micuţ, unde Glen Callahan stătea citind o carte, având un pahar cu vin la capătul mesei, în dreapta ei. Se schimbase, astfel că acum purta pantaloni de lână de culoare ciocolatie şi un pulover asortat din caşmir. Un foc ardea mocnit într-un vas de jăratic. Pereţii erau zugrăviţi într-un roşu-închis, iar draperiile asortate erau trase pentru a alunga răcoarea asfinţitului. În Santa Teresa, majoritatea nopţilor sunt reci, indiferent de luna anului. Încăperea radia un aer de intimitate, reprezentând un adăpost confortabil faţă de restul casei cu tavane

înalte şi pereţi albi ca de cretă şi încărcaţi de stucatură.

Bobby s-a aşezat pe scaunul plasat chiar în faţa mamei lui.

— A telefonat Derek?

Ea a închis cartea şi a pus-o deoparte.

— Acum câteva minute. A scăpat. I s-au făcut spălături stomacale şi va fi internată imediat ce iese de la Urgenţe. Derek va rămâne acolo până când se semnează biletul de internare.

Am aruncat o privire spre Bobby. El şi-a prins faţa între palme şi a suspinat de uşurare, un sunet care a avut rezonanţa unei note joase scoase de un cimpoi. A clătinat din cap şi apoi a rămas cu privirea plecată.

Glen l-a privit cercetător.

— Eşti epuizat. De ce nu te aşezi pe pat? Oricum vreau să discut cu Kinsey între patru ochi.

— Am înţeles. Aşa voi face, a spus el.

Şovăiala din glasul lui devenise mai pronunţată şi mi-am putut da seama că muşchii delicaţi din jurul ochilor erau contractaţi, ca şi cum ar fi fost excitaţi de un curent electric. Se vedea clar că starea de oboseală îi accentua handicapul. S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi către scaunul ei. Glen i-a prins faţa între mâini şi l-a privit intens în ochi.

— O să te anunţ dacă apare vreo schimbare în starea lui Kitty, a murmurat ea. N-aş vrea să te îngrijorezi. Somn uşor.

El a dat aprobator din cap, lipindu-şi partea sănătoasă a feţei de obrazul ei. Apoi a pornit spre uşă.

— Te sun mâine-dimineaţă, a spus el către mine, după care a ieşit.

I-am auzit paşii târşâiţi pe hol vreme de câteva clipe, după care acest sunet s-a stins.

5

M-am aşezat pe scaunul eliberat de Bobby. Perna umplută cu puf rămăsese caldă, păstrând forma corpului său. Glen m-a urmărit, încercând să-şi formeze, din câte mi-am dat seama, o părere despre mine. La lumina lămpii de citit, mi-am dat seama că părul ei se potrivea la nuanţă cu ochii căprui, prin grija unei coafeze foarte pricepute. În ceea ce-o privea, totul era perfect aranjat: machiajul, îmbrăcămintea, accesoriile. Se vedea că acorda o atenţie deosebită amănuntelor, şi avea un gust impecabil.

— Îmi cer scuze că ne-ai cunoscut în asemenea condiţii.

— Nu prea am prilejul să-i cunosc pe oameni în momentele lor cele mai fericite, am spus eu. Asta îmi creează o impresie destul de distorsionată privind umanitatea. El îmi va plăti nota de cheltuieli, ori o faceţi dumneavoastră?

Întrebarea a făcut-o să-şi concentreze atenţia asupra mea şi am bănuit că acorda mult interes oricărei chestiuni care presupunea banii. A ridicat uşor dintr-o sprânceană.

— El va plăti. Are fondurile lui încă de când a împlinit douăzeci şi unu de ani. De ce ai întrebat?

— Fiindcă aş vrea să ştiu cui trebuie să-i prezint rapoartele, am spus. Ce părere aveţi despre afirmaţia lui cum că există cineva care încearcă să-l ucidă?

I-a trebuit un moment ca să răspundă, asta după ce a ridicat delicat din umeri.

— E posibil. Poliţiştii par convinşi că cineva l-a împins de pe acel pod. Nu am habar dacă a fost sau nu un act premeditat, a continuat cu glas scăzut, clar şi apăsat.

— Din câte spune Bobby, asta s-a petrecut acum nouă luni.

Ea şi-a trecut degetul mare de-a lungul cracului pantalonilor, parcă adresând comentariile dungii acestora.

— Nu înţeleg cum de a supravieţuit. E singurul meu copil, lumina vieţii mele.

A tăcut vreme de o clipă, zâmbind vag mai mult către sine, după care a ridicat ochii spre mine cu un aer de sfiiciune neobişnuită.

— Ştiu că toate mamele spun probabil acest lucru, dar a fost un copil deosebit. Serios vorbesc. Chiar din pruncie. Inteligent, iute, sociabil, isteţ. Şi fermecător. Un băiat frumos, prietenos şi afectuos, amuzant. Avea un farmec deosebit. În noaptea când s-a petrecut accidentul, poliţiştii au venit la noi. Nu au putut să ne anunţe decât la ora patru dimineaţa, deoarece maşina nu fusese descoperită de la început, iar apoi a fost nevoie de câteva ore până când cei doi băieţi au fost ridicaţi din prăpastie. Rick a murit instantaneu, bineînţeles.

S-a întrerupt, iar la început am crezut că şi-a pierdut şirul gândurilor.

— În fine. Am auzit soneria. Derek a coborât, iar când am văzut că nu revine imediat, am îmbrăcat un halat şi am coborât şi eu. Am văzut doi poliţişti în holul de la intrare. Mi-am închipuit că veniseră să ne anunţe că se petrecuse vreo spargere prin vecini, ori vreun accident pe drumul ce trece prin faţa casei. Derek s-a întors şi atunci am văzut expresia de groază de pe faţa lui. A zis: „Glen, e vorba de Bobby”. Am crezut că mi se opreşte inima în loc.

A ridicat ochii spre mine şi i-am văzut scăldaţi în lacrimi. Şi-a împletit degetele mâinilor, alcătuind o piramidă din degetele arătătoare, pe care şi le-a lipit de buze.

— Am crezut că a murit. Că veniseră să mă anunţe de moartea lui. M-a trecut un fior de gheaţă, de parcă aş fi fost înjunghiată. A pornit din inimă şi s-a răspândit prin tot corpul, până când au început să-mi clănţăne dinţii. Se afla deja la Spitalul St.

Terry. În acele momente se ştia doar că era în viaţă, dar că avea puţine şanse de supravieţuire. Când am ajuns la spital, doctorul nu ne-a dat nicio şansă. Niciuna. Ni s-a spus că suferise vătămări multiple şi masive. Creierul îi era afectat, avea şi multe fracturi. Au afirmat că nu-şi va reveni niciodată, că, dacă va supravieţui, va rămâne o legumă. Am simţit că mor. Am murit pentru că Bobby era pe moarte şi starea asta a ţinut zile întregi. Nici nu m-am clintit de la căpătâiul lui. Eram ca nebună, urlam la toată lumea, la asistente, la doctori…

Privirea i-a coborât spre mine, şi a ridicat un deget arătător, ca o profesoară care ţine să insiste asupra unei idei.

— Să-ţi spun ce am învăţat atunci, a spus ea cu precauţie. Am înţeles că nu puteam cumpăra viaţa lui Bobby. Banii nu pot cumpăra viaţă, dar pot cumpăra orice altceva ce ţi-ai dori. Niciodată nu folosisem banii în acest fel, ceea ce acum mi se pare ciudat. Părinţii mei au fost înstăriţi. Bunicii mei, la fel. Am înţeles mereu puterea banilor, dar niciodată nu i-am mânuit în acest sens. A avut parte de tot ceea ce era mai bun. Tot ce era mai bun. Nimic nu s-a precupeţit. Şi a reuşit să scape. După ce am îndurat atâtea, urăsc gândul că cineva a făcut asta în mod deliberat. Din foarte multe puncte de vedere, viaţa lui Bobby este distrusă. Se va simţi bine, şi vom găsi o modalitate pentru ca el să trăiască în mod folositor, dar numai pentru că avem posibilitatea de a reuşi asta. Pierderile sunt incalculabile. E un miracol că a reuşit să ajungă atât de departe.

— Aveţi vreo idee privind motivul pentru care cineva ar dori să-l ucidă?

Ea a clătinat din cap.

— Aţi spus că Bobby are propriii bani. Cine este beneficiar dacă el moare?

— Trebuie să-i pui lui întrebarea asta. A întocmit un testament, sunt convinsă, şi am discutat ca el să lase banii unor organizaţii caritabile… cu excepţia

cazului în care s-ar căsători şi ar avea moştenitori legali. Crezi că banii ar putea fi motivul?

Am făcut un gest din umeri.

— Am tendinţa să iau acest lucru în vedere de la început, mai ales într-o situaţie ca aceasta, când se pare că e vorba de o sumă mare.

— Ce alt motiv ar exista? Ce ar putea avea cineva împotriva lui?

— Oamenii ucid din raţiuni absurde. Se întâmplă ca o persoană să se înfurie dintr-un anumit motiv şi să se răzbune. Oamenii devin geloşi, sau vor să se apere de un atac real ori imaginar. Ori au comis vreo infracţiune şi apoi ucid ca să-şi ascundă urmele. Câteodată poate fi vorba de ceva logic. Se poate ca Bobby să fi tăiat faţa cuiva cu maşina în noaptea aceea, iar acel şofer l-a urmărit tocmai până la trecătoare. Când sunt la volan, unii îşi ies din minţi. Să înţeleg că nu a avut nicio altercaţie cu vreo persoană?

— Nu ştiu nimic de aşa ceva.

— Nu era nimeni supărat pe el? Vreo prietenă, de exemplu?

— Mă îndoiesc. Pe vremea aceea, ieşea cu cineva, dar din câte îmi dădusem eu seama era o relaţie destul de distantă. După accident, nu am prea văzut-o pe fată. Sigur, şi Bobby s-a schimbat mult. Imposibil să ajungi atât de aproape de moarte fără să plăteşti un preţ pe măsură. Moartea violentă e ca un monstru. Cu cât eşti mai aproape de ea, cu atât suferi mai mult… asta, dacă supravieţuieşti. Bobby a trebuit să se smulgă din mormânt, pas cu pas. Acum e cu totul alt om. A privit de aproape în ochii monstrului. Se văd ghearele lui pe tot corpul.

Mi-am mutat privirea de la ea. Era adevărat ce spunea. Bobby arăta de parcă ar fi fost victima unui atac: sfârtecat, rupt şi zdrobit. Moartea violentă lasă în urmă o aură, ca un câmp energetic ce îl alungă pe observator. Niciodată nu am fost în stare să privesc o victimă a unei crime fără să mă cutremur.

Chiar şi fotografia unui mort mă face să îngheţ şi să mă înfior.

Am revenit la subiectul urmărit de mine.

— Bobby a spus că pe vremea aceea lucra pentru doctorul Fraker.

— Exact. Jim Fraker îmi este prieten de ani de zile. De fapt, de aceea a fost Bobby angajat la Spitalul St. Terry. Ca o favoare făcută mie.

— Cât timp a lucrat acolo?

— La spital, probabil că patru luni. Lucra la Secţia Patologie pentru Jim, de două luni, aşa cred.

— Şi ce făcea practic?

— Curăţa echipamentele, făcea diverse servicii, răspundea la telefon. Treburi de rutină. Învăţase să efectueze câteva teste de laborator şi câteodată supraveghea aparatele, dar nu-mi închipui că munca lui presupunea ceva care să-i pună viaţa în pericol.

— În perioada aceea avea diploma de la UCST, din câte înţeleg, am spus, repetând ceea ce îmi spusese Bobby.

— Întocmai. Lucra acolo temporar, sperând să fie acceptat de o facultate de medicină. Primele lui cereri fuseseră respinse.

— Cum asta?

— A, devenise foarte mândru, şi făcuse cerere doar către vreo cinci facultăţi. Fusese mereu un elev foarte bun şi nu dăduse deloc greş în viaţă. De data asta a făcut o socoteală greşită. Facultăţile de medicină sunt într-o competiţie feroce, iar el, pur şi simplu, nu a fost acceptat de cele unde a depus cererea. Asta l-a făcut să-şi piardă încrederea în sine o vreme, dar după aceea şi-a recăpătat curajul, aşa cred. Ştiu că socotea slujba sub conducerea doctorului Fraker drept foarte importantă, pentru că îl punea în contact cu discipline cu care altfel ar fi avut de-a face mult mai târziu în carieră.

— Ce altceva se petrecea în viaţa lui în acea perioadă?

— Nu prea multe. Se ducea la muncă. Avea întâlniri cu o fată. Mai făcea exerciţii la sală, iar când şi când, puţin surf. Se ducea la filme, ieşea la mese cu noi. Pe vremea aceea, totul ni s-a părut foarte banal, şi chiar privind în urmă, tot aşa văd lucrurile.

Mai era o pistă pe care trebuia să o explorez şi m-am întrebat cum va reacţiona mama lui Bobby.

— El şi Kitty au avut cumva relaţii sexuale?

— Ah, la asta chiar că nu-ţi pot da un răspuns. Nu am idee.

— Dar e posibil?

— Presupun că da, deşi nu cred că s-a întâmplat aşa ceva. Eu şi Derek suntem împreună de când ea avea treisprezece ani. Bobby avea nouăsprezece, sau cam aşa ceva. În orice caz, era mare. Şi Kitty era moartă după el, aşa cred. Nu ştiu sentimentele lui faţă de ea, dar nu cred că-l interesa câtuşi de puţin o adolescentă de treisprezece ani.

— Din câte am constatat, fata a crescut foarte rapid.

Cu un aer neliniştit, şi-a încrucişat picioarele, petrecându-l pe unul peste celălalt.

— Nu înţeleg de ce insişti asupra acestui aspect.

— Trebuie să ştiu ce se petrecea la acea dată. În seara asta s-a arătat îngrijorat pentru soarta ei şi mi s-a părut mai mult decât uşurat când a aflat că depăşise situaţia. Mă întrebam cât de departe a mers relaţia dintre ei.

— A, înţeleg. O mare parte a stărilor lui emotive reprezintă efectul acelui accident. Din câte mi s-a spus, acesta nu este un lucru neobişnuit pentru cei care suferă leziuni cerebrale. Acum e capricios. Neliniştit. Şi reacţionează exagerat. Plânge din te miri ce şi este foarte nemulţumit de sine.

— Acesta ar fi un efect al pierderii memoriei?

— Da, a spus ea. Ceea ce îngreunează situaţia este că nu poate niciodată să anticipeze unde apare pierderea de memorie. Câteodată îşi aduce aminte cele mai neînsemnate amănunte ale vreunei

întâmplări, după care suferă o întoarcere radicală şi-şi uită până şi propria dată de naştere. Ori nu mai ştie nimic despre cineva, şi asta se întâmplă în cazul cuiva pe care îl cunoaşte din copilărie. De aceea îl tratează Leo Kleinert. Ca să-l ajute să treacă mai uşor peste schimbările apărute în personalitatea lui.

— Mi-a spus că şi Kitty e tratată de doctorul Kleinert. Asta e pentru anorexie?

— Kitty s-a dovedit o fiinţă imposibilă încă de la început.

— Da, asta am înţeles şi eu. Despre ce a fost vorba?

— Întreabă-l pe Derek. Nu sunt persoana potrivit să-ţi ofer detalii despre ea. Am făcut efortul, dar acum nu-mi mai pasă deloc. Nici măcar de episodul petrecut în seara asta. Ştiu că par plină de cruzime, dar nu pot lua lucrurile în serios. Îşi face rău singură. E viaţa ei. Să facă tot ce vrea atâta vreme cât nu ne afectează pe noi, ceilalţi. Din partea mea, poate să şi moară.

— Se pare totuşi că purtarea ei vă afectează destul, fie că vă place ori nu, am îndrăznit eu să constat cu precauţie.

Atinsesem evident un subiect delicat, şi nu voiam să mi-o fac duşman.

— Regret, dar e adevărat, pentru că m-am săturat. Ceva trebuie să se schimbe. M-am săturat să tot fac jocuri şi nu mai vreau să văd cum îl manipulează pe Derek după cum îi vine cheful.

Am schimbat oarecum subiectul, lansând o întrebare care mă tot rodea.

— Credeţi că drogurile erau chiar ale ei?

— Desigur. Se droghează de când a trecut pragul casei mele. A reprezentat un măr al discordiei între mine şi Derek şi nici nu-mi mai vine să vorbesc despre asta. Ne-a distrus relaţia. A închis gura şi s-a stăpânit, după care a adăugat: Ce te face să întrebi asta?

— În legătură cu toate medicamentele acelea? Mi s-a părut ciudat, asta-i tot, am răspuns. Nu cred că le-ar lăsa în sertarul noptierei, într-o pungă de plastic, şi nu-mi explic de unde avea tablete în asemenea cantitate. Ştiţi cât costă toate medicamentele acelea?

— Are o alocaţie lunară de două sute de dolari, a spus Glen cu glas sec. Am protestat şi am insistat până n-am mai putut, dar la ce bun? Derek insistă ca ea să primească banii în continuare. Provin din contul lui.

— Chiar şi aşa, ce am văzut acolo reprezintă droguri scumpe. Sigur are o legătură incredibil de strânsă undeva ca să le obţină.

— Sunt convinsă că ştie tot felul de subterfugii.

Am lăsat baltă subiectul şi am reţinut aspectul. Recent, îl cunoscusem pe unul dintre cei mai întreprinzători traficanţi de droguri din preajma Liceului Santa Teresa, şi era posibil ca el să fie în stare să-mi depisteze sursa folosită de Kitty. Se putea ca sursa să fie chiar el, dacă mă gândeam bine. Îmi promisese că se va lăsa de meserie, dar asta era ca promisiunea făcută de un beţivan că îşi va cumpăra un sendviş cu dolarul oferit de pomană. Pe cine încercam să ducem de nas?

— Poate că ar trebui să facem uitat acest aspect acum, am propus eu. Sunt convinsă că ziua asta ni s-a părut destul de lungă. Aş dori să-mi daţi numele şi numărul de telefon al fostei prietene a lui Bobby, dacă îl aveţi cumva, şi aş vrea să discut şi cu părinţii lui Rick. Îmi puteţi spune cum să iau legătura cu ei?

— O să-ţi dau ambele numere, a zis ea.

S-a ridicat de pe scaun şi s-a dus la un pupitru vechi, din lemn de trandafir, având în partea de sus foarte multe despărţituri şi sertare minuscule. A deschis unul dintre sertarele ceva mai mari, de jos, şi a scos o agendă îmbrăcată în piele şi având o monogramă pe copertă.

— Frumos pupitru, am murmurat eu.

Era ca şi cum i-aş fi spus reginei Angliei că avea bijuterii frumoase.

— Mulţumesc, a spus Glen cu glas ce trăda o oarecare nepăsare, în timp ce frunzărea prin agendă. L-am cumpărat la o licitaţie la Londra, anul trecut. M-aş feri totuşi să-ţi spun cât am plătit pentru el.

— Ei, puneţi-mă la încercare, am spus eu, parcă hipnotizată.

De când aveam de-a face cu aceşti oameni mă simţeam parcă ameţită.

— Douăzeci şi şase de mii de dolari, a spus ea, trecându-şi degetul în josul paginii.

M-am trezit ridicând din umeri cu un aer filozofic. Ei, ce mare lucru. Douăzeci şi şase de mii de dolari nu însemnau nimic pentru ea. M-am întrebat cât plătea pentru lenjeria intimă. Apoi m-am întrebat cât o costau *maşinile*.

— Uite, a spus ea şi a notat numerele pe un blocnotes cu file detaşabile, a rupt-o pe cea scrisă şi mi-a întins-o. Cred că părinţii lui Rick îţi vor părea nişte oameni dificili, a spus ea.

— Cum aşa?

— Pentru că dau vina pe Bobby pentru moartea lui Rick.

— Şi Bobby cum suportă acest lucru?

— Nu prea bine. Câteodată crede chiar el asta, ceea ce constituie un motiv în plus pentru a rezolva cazul.

— Vă mai pot pune o întrebare?

— Desigur.

— „Glen” a dat şi numele de „West Glen”?

— E tocmai invers, a zis ea. Nu eu am primit numele drumului. Drumul a primit numele meu.

La ora când am ajuns la maşina mea obţinusem o sumedenie de informaţii pe care trebuia să le diger. Se făcuse 21.30, se întunecase de tot, şi era prea răcoare pentru o tunică subţire ce abia dacă îmi ajungea la genunchi. Mi-au trebuit câteva minute ca să mă strecor afară din ciorapi şi să îmbrac

pantalonii. Am aruncat pantofii cu toc cui pe bancheta din spate şi mi-am pus sandalele în picioare, după care am pornit motorul şi am intrat în marşarier. Am dat înapoi, descriind un semicerc, căutând un spaţiu liber pentru a ieşi din parcare. Am zărit cel de-al doilea braţ al aleii şi l-am urmat, surprinzând o imagine a părţii din spate a casei. Am văzut patru terase iluminate, fiecare cu un bazin a cărui apă sclipea întunecat în noapte, ziua reflectând însă imagini ale munţilor, ca o serie de fotografii puse una peste alta.

Am ajuns la West Glen şi am virat stânga, îndreptându-mă spre oraş.

Nu mi se dăduse de înţeles că Derek ar fi ajuns acasă, şi m-am gândit să încerc să-l prind la spital înainte de a pleca. M-am întrebat cum m-aş simţi să ştiu că o stradă a primit numele meu. Kinsey Avenue. Kinsey Road. Nu era rău deloc. Mi-am închipuit că aş fi fost în stare să duc acea povară dacă s-ar fi întâmplat un asemenea miracol.

6

Noaptea, Spitalul Santa Teresa arată ca un tort de nuntă în stil art deco, glazurat cu lumini exterioare: trei şiruri de alb-crem, cu o porţiune de formă pătrată ce lipseşte în faţă, acolo unde s-a tăiat intrarea în clădire. Cu siguranţă că orele de vizită se încheiaseră, pentru că am găsit loc de parcare vizavi de spital. Am încuiat portiera, am traversat şi am pornit pe aleea circulară. Exista un portic larg şi o pasarelă acoperită, ce ducea spre uşile duble care s-au deschis automat când m-am apropiat de ele. Înăuntru, în hol, luminile fuseseră reduse ca intensitate, amintind de interiorul unui avion în cursul unui zbor de noapte, în stânga mea se găsea cafeneaua pustie, unde mai rămăsese o chelneriţă de serviciu, îmbrăcată într-o uniformă albă semănând cu aceea a unei asistente. Spre dreapta se găsea magazinaşul de cadouri cu un aranjament de vitrină care, pentru spital, era echivalentul lenjeriei intime provocatoare. Peste tot mirosea a garoafe ce fuseseră păstrate în frigiderul unei florării. Decorul fusese conceput pentru a alina şi linişti, îndeosebi în zona marcată cu anunţul „Casierie”. M-am apropiat de biroul de informaţii, unde o femeie care mi-a amintit de învăţătoarea din clasa a treia stătea, îmbrăcată cu un şorţ cu dungi roz, având o privire expectativă pe faţă.

— Bună seara, am zis. Îmi puteţi spune dacă Wenner Kitty a fost internată? A ajuns la Camera de Gardă cu ceva timp în urmă.

— Mda, să verific, a spus ea.

Am observat că pe ecusonul de serviciu scria: „Roberta Choat, voluntar”. Totul suna ca scos dintr-o serie de romane pentru adolescente – lucruri care acum sunt, cu tristeţe o spun, demodate. Probabil că Roberta avea peste şaizeci de ani şi avea prinse pe piept tot felul de medalii-de bună purtare.

— Da, uite. Katherine Wenner. E în Secţia 3 Sud. Mergi pe coridorul acesta şi treci de lifturi, ajungând de partea cealaltă. Etajul trei, şi acolo faci stânga. Însă e în Secţia de Psihiatrie, şi nu ştiu dacă vei putea să o vezi. Oricum, orele de vizită s-au terminat, cred că ştii asta. Eşti membră de familie?

— Sunt sora ei, am spus fără să tresar.

— Vai, draga mea, poate spui acelaşi lucru şi asistentei de serviciu pe etaj, şi poate ea o să te creadă, a spus Roberta Choat la fel de dezinvolt.

— Aşa sper şi eu, am zis.

În realitate, voiam să-l întâlnesc pe Derek.

Am pornit pe coridor, aşa cum primisem instrucţiuni, şi am dat roată şirului de lifturi de pe latura îndepărtată. Şi curând am ajuns în faţa tăbliţei pe care scria ARIPA DE SUD, ceea ce m-a liniştit întru câtva. Am apăsat butonul de „urcare”, şi uşile s-au deschis instantaneu. Un bărbat a urcat în lift imediat după mine şi apoi a şovăit, uitându-se la mine de parcă aş fi fost tipul de persoană despre care citise în cine ştie ce pliant cu sfaturi pentru a evita încercările de viol. A apăsat butonul „2”, apoi a rămas aproape de tabloul de comandă până am ajuns la etajul la care a coborât.

Aripa de sud arăta mai bine decât majoritatea hotelurilor în care am stat vreodată. Sigur, era şi mult mai scump să stai aici, oferind multe servicii personale care nu mă interesau, cel de autopsie fiind unul dintre acestea. Luminile era aprinse până la ultima, mocheta era o explozie de oranj-închis, iar pe pereţi se găseau expuse reproduceri după picturi de Van Gogh; după mine, o alegere foarte curioasă pentru Secţia de Psihiatrie.

Derek Wenner stătea în salonul rezervat vizitatorilor, aflat dincolo de o uşă dublă, care avea mici ferestre cu plasă de sârmă, şi cu o tăbliţă pe care scria: VĂ RUGĂM SĂ SUNAŢI PENTRU A PRIMI APROBARE DE INTRARE, iar dedesubt se vedea un buton de sonerie.

Derek fuma o ţigară şi avea în poală un număr din *National Geographic.* S-a uitat absent la mine când m-am aşezat alături de el.

— Cum se simte Kitty?

A tresărit vag.

— A. Scuze. Nu te-am recunoscut când ai dat colţul. E mai bine. Au adus-o aici şi au instalat-o. Voi putea să o văd peste câteva minute. Privirea i-a alunecat spre lifturi. Nu cumva a venit şi Glen cu tine?

Am clătinat din cap, văzând apoi cum expresia amestecată de uşurare şi de speranţă s-a şters de pe faţa lui.

— Să nu-i spui cumva că m-ai prins fumând, mi-a cerut el, cu glas sfios. M-a făcut să mă las în martie, anul trecut. O să arunc restul ţigărilor înainte să ajung acasă în noaptea asta. Am fumat doar pentru că-mi fac griji pentru Kitty, care se simte atât de rău şi… A tăcut brusc şi a ridicat din umeri.

Nu m-a lăsat inima să-i spun că duhnea a tutun. Ar fi trebuit ca Glen să fie în comă ca să nu bage de seamă.

— Ce te aduce aici? m-a întrebat el.

— Nu mi-e clar. Bobby s-a culcat, iar eu am discutat o vreme cu Glen. M-am gândit să trec pe aici să văd care este starea lui Kitty.

El mi-a zâmbit, nu tocmai sigur cum să interpreteze asta.

— Stăteam aici gândindu-mă cât de mult seamănă situaţia de acum cu noaptea în care s-a născut. Şi atunci am aşteptat în salon vreme de ore întregi, întrebându-mă cum avea să se termine totul. Pe vremea aceea nu se permitea accesul taţilor în sala de naşteri, înţelegi? Acum, din câte am priceput, practic se insistă asupra acestui lucru.

— Dar ce s-a întâmplat cu mama ei?

— A băut până a murit când Kitty avea cinci ani.

Apoi a amuţit. Nu am găsit nicio replică simplă care să nu mi se pară banală sau nelalocul său. L-

am urmărit stingându-şi ţigara. A reuşit să detaşeze partea aprinsă, lăsând o alveolă goală, amintind de golul lăsat de un dinte extras.

În cele din urmă, am întrebat:

— A fost internată la Dezintoxicare?

— De fapt, aici e Secţia de Psihiatrie. Cred că dezintoxicarea se află în altă parte. Leo vrea ca întâi să o stabilizeze şi apoi să facă o evaluare înainte de a recomanda un tratament, în acest moment, Kitty şi-a pierdut controlul. A clătinat din cap şi s-a tras de bărbia dublă. Dumnezeule, nu ştiu ce să mă fac cu ea. Glen ţi-a zis probabil ce sursă de neînţelegeri a fost fata asta.

— Dependenţa de droguri?

— Da, şi asta, şi şcoala, programul haotic, scăderea în greutate şi altele. Un adevărat coşmar. Cred că acum a ajuns la aproape patruzeci şi cinci de kilograme.

— Poate că acum se află unde trebuie, am zis eu.

Una din uşile duble s-a deschis şi o asistentă s-a uitat spre noi. Era îmbrăcată cu blugi şi un tricou. Nu purta calotă pe cap, dar avea un şorţ de asistentă şi un ecuson agăţat la piept pe care nu l-am putut citi de la distanţa la care mă găseam. Avea părul vopsit neinspirat, o nuanţă de oranj pe care o mai văzusem doar la florile de gălbenele, însă zâmbetul ei a fost sincer şi plăcut.

— Domnul Wenner? Vreţi să veniţi cu mine, vă rog?

Derek s-a ridicat şi a aruncat o privire spre mine.

— Vrei să mai aştepţi? Nu va dura mult. Leo a spus că nu-mi permite să rămân decât cinci minute, având în vedere starea lui Kitty. Te invit la o ceaşcă de cafea sau la un păhărel după ce termin aici.

— Bine. Apreciez invitaţia. O să mă găsiţi aici.

A făcut un semn din cap şi a plecat cu asistenta. Vreme de o clipă doar, în momentul când au intrat amândoi în rezervă, am auzit-o pe Kitty slobozind cu glas ascuţit câteva înjurături care îi dovedeau imaginaţia în domeniu. Apoi uşa s-a închis, iar

cheia s-a răsucit sonor în broască. În noaptea aceea, nimeni nu avea să doarmă în Aripa 3 Sud. Am ridicat revista *National Geographic* şi am admirat o serie de fotografii făcute unei fântâni arteziene naturale din rezervaţia Yosemite.

Un sfert de oră mai târziu, eu şi Derek stăteam la barul unui motel situat la jumătate de cvartal depărtare de spital. Plantatión e un local cel puţin ciudat, care arată ca şi cum s-ar fi furişat până în acel spaţiu venind din altă parte a oraşului. După câte se pare, motelul în sine a fost construit avându-se în vedere adăpostirea peste noapte a rudelor celor bolnavi şi infirmi care ajung la Spitalul St. Terry, venind din orăşelele dimprejur. Barul a fost adăugat ulterior, încălcându-se astfel Dumnezeu ştie ce reglementări municipale, deoarece se află exact în mijlocul unei zone rezidenţiale. Sigur, în zonă s-au strecurat deja clădiri cu destinaţie medicală, clinici, case pentru convalescenţi, farmacii şi multe alte instituţii care ţin de industria îngrijirii sănătăţii, inclusiv un salon de pompe funebre, la două cvartale depărtare, pentru a oferi servicii oamenilor atunci când orice altceva dă greş. Probabil Comisia de Urbanism a decis, la un moment dat, să ajute la uşurarea suferinţelor, făcând posibilă existenţa alcoolului aproape pur, alături de spirtul necesar în alte scopuri.

Interiorul este îngust şi întunecat, cu o dioramă înfăţişând o plantaţie de bananieri care se întinde în spatele barului, în spaţiul în care se află de regulă o oglindă lungă, sticle de băutură şi o reclamă luminoasă pentru bere. În loc de acestea, aranjaţi de parcă s-ar afla pe o mică scenă iluminată, bananierii sunt aşezaţi în şiruri ordonate, iar lucrători mecanici de dimensiuni minuscule se ocupă de recoltarea fructelor într-o serie de viniete. Toţi truditorii arată ca şi cum ar fi mexicani, inclusiv micuţa femeie sculptată care vine cu o bărdacă de apă şi un polonic, exact în momentul

când se aude fluierul anunţând amiaza. Un bărbat face semne din vârful unui bananier, în vreme ce un câine din lemn latră şi îşi vântură coada.

Eu şi Derek am stat o vreme la bar, vorbind foarte puţin, atât de fascinaţi eram de acea scenă. Până şi barmanul, care sigur o văzuse de sute de ori, s-a oprit ca să se uite cum catârul mecanic a tras o căruţă cu banane, iar alta a apărut de după colţ ca să-i ia locul. Deloc surprinzător, între specialităţile casei se numără cuba libre şi daiquiri de banane, dar nimeni nu se supără când ceri ceva mai pentru adulţi. Derek a comandat martini cu gin Beefeaters, iar eu, un pahar de vin alb care m-a tăcut să strâng buzele pungă, ca şi cum aş fi tras de şnurul unui săculeţ. L-am văzut pe barman turnându-mi vinul dintr-o butelcă de aproape patru litri care costa în jur de trei dolari la orice magazin Stop N'Go. Eticheta aparţinea uneia dintre acele podgorii unde culegătorii de struguri fac mereu grevă şi m-am gândit la posibilitatea ca oamenii aceia să fi urinat pe recoltă ca să se răzbune pentru tratament discriminatoriu la locul de muncă.

— Ce părere aveţi de treaba asta cu Bobby? l-am întrebat pe Derek după ce, într-un târziu, am reuşit să-mi descleştez gura din nou.

— Despre afirmaţia lui legată de încercarea de asasinat? Sincer, nu ştiu. Mi se pare cam trasă de păr. El şi mama lui par să creadă asta, dar eu nu-mi pot imagina de ce ar face cineva aşa ceva.

— Dar dacă e vorba de bani?

— Bani?

— Mă întrebam cine ar beneficia din punct de vedere financiar dacă Bobby ar muri. Am întrebat-o asta şi pe Glen.

Derek s-a apucat să-şi mângâie bărbia dublă. Greutatea în exces îl făcea să arate ca şi cum ar fi avut o faţă de dimensiuni normale suprapusă peste una mult mai lată. Fălcile erau doar bucăţi suplimentare de carne atârnând lateral.

— Ar fi un motiv care ar sări imediat în ochi, aşa cred, a spus el.

Avea aerul sceptic a omului care joacă un rol pe scenă: expresia aceea îngroşată pentru a fi percepută şi de publicul aflat la douăzeci şi cinci de rânduri depărtare de el.

— Da, dar şi acţiunea de a-l arunca de pe pod a fost la fel de bătătoare la ochi. Sigur, dacă ar fi murit în accident, nimeni nu şi-ar fi dat seama, am spus eu. Cam o dată la şase luni se întâmplă ca vreo maşină să se prăbuşească în acea prăpastie, pentru că şoferii iau curbele cu viteză prea mare, aşa că ar fi putut trece drept accident produs din cauza imprudenţei. Ar fi rămas unele urme ale ciocnirii pe bara de protecţie din spate, unde ar fi fost lovit de cealaltă maşină, dar când automobilul lui Bobby avea să fie scos cu macaraua pe versantul muntelui, nu prea cred că ar fi bănuit cineva ce s-a petrecut în realitate. Înţeleg că nu au existat martori.

— Nu, şi nu sunt convins că putem să ne bizuim pe spusele lui Bobby.

— Ce înseamnă asta?

— Păi, el avea în mod evident un interes să arunce vina pe altcineva. Puştiul nu vrea să recunoască faptul că băuse. Şi întotdeauna a condus prea agresiv. Iar cel mai bun prieten al lui a murit în accident. Rick era prietenul lui Kitty, înţelegi? Şi moartea lui a doborât-o. Nu ţin să arunc o umbră de îndoială asupra versiunii lui Bobby, dar am avut impresia încă de la început că îl avantajează într-o oarecare măsură.

Am studiat cu atenţie faţa lui Derek, întrebându-mă de ce apăruse acea schimbare în tonul vocii lui. Era o teorie interesantă şi am avut impresia că o gândise de ceva vreme. Părea jenat totuşi, prefăcându-se că e detaşat şi obiectiv când, în realitate, nu făcea decât să submineze credibilitatea lui Bobby. Eram sigură că nu îndrăznise să emită acea teorie faţă de Glen.

— Spuneţi că Bobby a inventat toată povestea?

— N-am afirmat *asta,* mi-a răspuns el evaziv. Probabil că el crede propria versiune, dar asta îl disculpă, corect? Şi-a mutat privirea de la mine şi a făcut semn barmanului să repete comanda, după care m-a fixat cu ochii. Eşti pregătită pentru încă un pahar?

— Sigur, de ce nu?

De fapt, nu terminasem vinul din pahar, dar speram că se va simţi mai în largul lui dacă socotea că merg cot la cot cu el cu băutura. Martiniul te face să spui multe lucruri şi eram curioasă să văd ce îi va ieşi pe gură după ce i se va dezlega limba. Depistasem deja o anumită privire în ochii lui, ceva alunecos şi rozaliu care sugerează tendinţe spre alcoolism. S-a scotocit în buzunarul cămăşii şi a scos pachetul de ţigări, rămânând în acelaşi timp cu ochii ţintuiţi la dioramă. Un mexican minuscul, cu o macetă, se căţăra din nou într-un copac. Derek şi-a aprins ţigara fără să se uite la ea, iar gestul a căpătat un aer ciudat, ca şi cum el nu şi-ar fi putut reproşa că fumează dacă ignora chiar el acest fapt. Pesemne că era tipul de persoană care mănâncă în vreme ce se uită la televizor şi îşi umple mereu paharul cu scotch pentru a crea impresia că bea doar unul.

— Cum era Kitty când aţi văzut-o? Nu mi-aţi spus.

— Era… cum să spun, supărată, aşa cred, să se trezească în spital, dar i-am zis… aşa i-am zis: „Ascultă, copila mea. Trebuie să te schimbi”.

Derek îşi reluase atitudinea de părinte şi asta îl făcea să nu se simtă chiar în largul lui, ceea ce m-a făcut să-mi închipui cât succes avusese până atunci în acel rol.

— Glen nu mi s-a părut a fi din cale-afară de înţelegătoare, am spus eu.

— Da, aşa e. Nu-i găsesc vreo vină pentru asta, dar Kitty a trecut prin multe greutăţi şi nu cred că Glen înţelege suferinţa pe care o poate resimţi o fată ca ea. Bobby a beneficiat de toate avantajele pe

care le aduc banii. Cum să nu-i meargă bine? Să-ţi spun ce mă deranjează. Uite, orice ar face, lui Bobby i se găsesc mereu scuze. Orice face Kitty devine crima secolului. Bobby a dat-o-n bară. Să nu te amăgeşti. Dar când o dă în bară, Glen găseşte imediat un mod să explice fapta lui. Înţelegi ce vreau să spun?

Am ridicat nedumerită din umeri.

— Nu ştiu ce a făcut.

Imediat ce ne-au sosit băuturile, Derek a luat o gură din paharul lui, ca şi cum şi-ar fi câştigat traiul degustând martini. A dat aprobator din cap şi a aşezat cu atenţie paharul chiar pe mijlocul şerveţelului. Şi-a atins apoi cu dosul unei mâini colţurile gurii. Mişcările lui deveneau lichide, iar ochii începuseră să-i alunece în orbite ca nişte bile bine unse. Kitty arătase la fel înainte de a se prăbuşi, doar că ea consumase droguri, nu gin.

Barmanul a scos două sticle de bere din răcitor şi s-a deplasat spre celălalt capăt al barului ca să servească un client.

Derek şi-a coborât glasul.

— Asta să rămână doar între noi doi, mi-a propus el. Băiatul ăsta a fost de două ori pus sub acuzaţie de conducere sub influenţa băuturilor alcoolice, iar acum mai bine de un an a lăsat gravidă o fată. Glen ţine să trateze totul ca şi cum ar fi nu ştiu ce năzbâtie tinerească – băieţii tot băieţi rămân, şi alte lozinci dintr-astea –, dar numai să calce Kitty strâmb o dată, că se dezlănţuie iadul pe pământ.

Începeam să înţeleg de ce Bobby socotea că acea căsătorie nu avea şanse să dureze. Era vorba de o confruntare serioasă – părinte contra părinte, în semifinale. Derek a încercat să arboreze un zâmbet care avea rolul de a mă fermeca, intrând pe un teren neutru.

— Şi, în situaţia asta, de unde o să porneşti investigaţia? m-a întrebat el.

— Încă nu ştiu. De obicei, adulmec puţin, verific unele afirmaţii şi lucruri, descopăr un fir şi văd până unde duce.

L-am privit, urmărindu-l cum dă din cap de parcă aş fi făcut o afirmaţie monumentală.

— Bine, atunci îţi urez noroc. Bobby e băiat bun, dar există multe lucruri neclare. Mai multe decât par la prima vedere, a spus el cu o expresie de om atotştiutor.

Încă nu vorbea împleticit, însă consoanele se înmuiaseră deja. Zâmbetul cuceritor a licărit din nou cu un mesaj şiret. Purtarea lui sugera că ar fi avut foarte multe lucruri de spus, dar discreţia îl împiedica. Nu l-am luat în serios. Făcea nişte manevre, evident, fără să-şi dea seama cât de transparente îi erau intenţiile. Am luat o sorbitură din vin, întrebându-mă dacă aş mai fi putut afla ceva de la el.

Derek şi-a aruncat o privire spre ceas.

— Ar cam trebui să mă întorc acasă. Să dau ochii cu realitatea.

A dat peste cap restul de martini şi s-a lăsat jos de pe scaunul înalt de bar. A scos portofelul şi a scotocit prin câteva straturi de bancnote până a găsit una de zece şi alta de cinci dolari, pe care le-a pus pe bar.

— Glen va fi supărată?

A zâmbit mai mult către sine, ca şi cum ar fi analizat o serie de răspunsuri.

— În prezent, Glen e mereu supărată. Am avut parte de o aniversare jalnică, asta e sigur.

— Poate va fi mai bine anul viitor. Mulţumesc pentru trataţie.

— Îţi mulţumesc pentru tovărăşie. Îţi apreciez îngrijorarea. Dacă te pot ajuta cu ceva, să mă anunţi.

Am mers jumătatea de cvartal până la locul unde-mi lăsasem maşina, apoi ne-am despărţit. L-am urmărit în oglinda retrovizoare păşind rar către

parcarea rezervată vizitatorilor de pe latura îndepărtată a spitalului.

Am simţit că se socotea mai sigur pe sine la volan decât era în realitate. Stătusem în barul Plantatión jumătate de oră, şi îl urmărisem bând două pahare de martini. Am pornit motorul, şi am făcut o întoarcere, oprind lângă el. M-am aplecat peste scaunul din dreapta şi am deschis portiera.

— Nu vreţi să vă duc eu?

— A, nu, n-am nimic, mi-a zis el.

A rămas pe loc o clipă, legănându-se uşor. Nu mi-a scăpat mesajul ce se transmitea prin sistemul lui nervos central. A ridicat capul semeţ, s-a încruntat, apoi a urcat în maşina mea şi a închis portiera.

— Şi aşa am destule probleme, nu?

— Întocmai, am confirmat eu.

7

Până la nouă a doua zi dimineaţă, când am ajuns la birou, avocatul lui Bobby trimisese copii ale raportului poliţiei privind accidentul, împreună cu note din investigaţia desfăşurată şi numeroase fotografii color de 20 x 25 care prezentau în amănunte lucioase cât de complet fusese distrusă maşina lui Bobby şi ce mutilări cumplite suferise Rick Bergen ca urmare a accidentului. Cadavrul lui fusese descoperit strivit şi diform, la jumătatea pantei. Am tresărit puternic la vederea acelor imagini, de parcă cineva mi-ar fi vârât o lumină orbitoare în ochi, simţindu-mă în acelaşi timp cuprinsă de un val de greaţă. A trebuit să-mi fac mult curaj ca să mă uit din nou la ele şi să pot studia detaliile cât mai detaşat cu putinţă. Felul cum lumina folosită de fotograful poliţiei risipea întunericul sumbru al nopţii făcea ca moartea să fie înspăimântătoare şi urâtă, precum imaginile dintr-un film horror cu un buget foarte redus şi care nu prea are acţiune. Am răsfoit fotografiile până când le-am găsit pe acelea ce prezentau locul accidentului propriu-zis.

Automobilul Porsche aparţinând lui Bobby smulsese o secţiune mare din parapet, retezase un stejar pitic de la bază, zgâriase adânc o serie de bolovani şi săpase un şanţ lung prin sol, răsturnându-se după câte se pare de cinci sau şase ori, după care aterizase pe fundul prăpăstiei, ajungând acolo o masă diformă de metal contorsionat şi sticlă sfărâmată.

Existau mai multe fotografii înfăţişând maşina, văzută din faţă şi spate, arătând poziţia ei faţă de diferitele repere din teren, iar apoi o fotografie de aproape a lui Bobby înainte ca echipa de descarcerare să-l scoată dintre fiare.

— Of, drace, am spus eu pe nerăsuflate.

Am pus teancul jos pentru o clipă şi am dus o mână la ochi. Nici nu-mi băusem cafeaua şi mă uitam la trupuri umane mutilate după acel accident. Am deschis uşile franţuzeşti şi am ieşit pe balcon, unde am inspirat aer proaspăt. Dedesubtul meu, State Street era tăcută şi ordonată. Traficul era scăzut, iar pietonii respectau semafoarele ca şi cum ar fi apărut într-un film educativ în care copiii de clase primare sunt instruiţi cum să se comporte pe străzile oraşelor, l-am urmărit pe toţi acei oameni sănătoşi care umblau încoace şi încolo cu membrele intacte, fără ca oasele să le iasă prin carne. Soarele strălucea, iar frunzele palmierilor nici nu se clinteau. Totul arăta extrem de firesc, dar numai pe moment, şi doar atât cât cuprindea privirea mea. Moartea putea apărea în orice clipă, ca un maimuţoi cu arc ţinut în cutie, având un rânjet fix şi răutăcios.

Am reintrat şi mi-am făcut o cană de cafea, după care m-am aşezat la birou, trecând încă o dată prin fotografii şi oferindu-mi răgazul de a examina rapoartele întocmite de poliţie. Fusese adăugată şi o copie a autopsiei lui Rick Bergen, şi am remarcat că fusese efectuată de Jim Fraker, ale cărui răspunderi de la St. Terry includeau şi astfel de servicii. Santa Teresa e un oraş prea mic pentru a-şi permite finanţarea unei morgi a poliţiei şi a propriului medic legist, astfel că această activitate este realizată de alţii, în baza unui contract.

Raportul dictat de doctorul Fraker redusese moartea lui Rick la observaţii referitoare la traumele cranio-cerebrale suferite de acesta, după care erau înşirate excoriaţii, contuzii, rupturi ale intestinului subţire şi ale ţesutului mezenteric, şi suficiente vătămări ale scheletului care certificau trecerea în nefiinţă a lui Rick.

Am scos maşina de scris şi am început să redactez un dosar pentru Bobby Callahan, simţindu-mă mângâiată şi liniştită cât am transpus toate acele fapte tulburătoare într-o relatare ternă a

evenimentelor petrecute până la acea dată. Am înregistrat cecul, am notat numărul facturii şi am anexat copia contractului semnat de el. Am scris numele şi adresele părinţilor lui Rick Bergen şi ale fostei prietene a lui Bobby, împreună cu o listă a celor prezenţi la locuinţa lui Glen Callahan în seara precedentă. Nu am lansat speculaţii. Nu am omis nimic. Am inclus totul şi cu perforatorul am găurit toate filele, pe care apoi le-am prins într-un dosar, punându-l apoi în fişet.

După ce am terminat toate acestea, am aruncat o privire la ceas. Era zece şi douăzeci. Programul de terapie fizică urmat de Bobby era împărţit în serii zilnice, în vreme ce al meu era stabilit pentru luni, miercuri şi vineri. Era posibil să-l găsesc la sala de gimnastică. Am închis biroul şi am coborât prin spatele clădirii până în parcare, unde îmi ţin maşina. M-am îndreptat spre Clubul de Fitness din Santa Teresa, grăbindu-mă să ajung acolo cât mai curând, şi l-am prins pe Bobby tocmai când ieşea din clădire. Avea părul încă umed după duş, iar din piele i se simţea aroma de săpun Coast. În ciuda paraliziei faciale, a braţului stâng diform şi a şchiopătatului, ceva din Bobby Callahan cel dinainte răzbătea la suprafaţă, tânăr şi puternic, având înfăţişarea unui iubitor de surf, blond, din California. Văzusem poze cu el strivit şi, prin comparaţie, acum mi se părea miraculos de întreg, chiar dacă mai avea pe faţă cicatrice ce aminteau de nişte tatuaje executate de un amator. Când m-a văzut, a zâmbit strâmb, ducându-şi automat mâna la bărbie ca să se şteargă.

— Nu mă aşteptam să te văd în dimineaţa asta, a spus el.

— Cum au mers exerciţiile?

El a dat din cap într-o parte şi-n alta, arătând astfel că aşa şi aşa. Mi-am petrecut braţul pe după al lui.

— Am o rugăminte, dar nu e nevoie să fii de acord, am spus eu.

— Despre ce este vorba?

Am ezitat vreme de o clipă.

— Vreau să mergi cu mine până în trecătoare şi să-mi arăţi pe unde s-a prăbuşit maşina.

Zâmbetul i s-a stins de pe faţă. Şi-a mutat privirea de la mine şi a pornit înainte, mergând către maşina lui cu mersul acela săltat.

— Bine, dar vreau să trec întâi să o văd pe Kitty.

— Are voie să primească vizitatori?

— Mă descurc eu ca să intru, a spus el. Oamenilor nu le place să aibă de a face cu infirmi, aşa că de obicei obţin orice-mi pun în minte.

— Răsfăţatule, am spus.

— Profită de orice ocazie ţi se iveşte, mi-a răspuns el cu un aer sfios.

— Vrei să conduci tu?

A clătinat din cap.

— Lăsăm maşina mea aici şi mergem cu a ta.

* * *

Am parcat în spaţiul rezervat vizitatorilor de la Spitalul St. Terry şi am aşteptat în maşină cât el s-a dus să o vadă pe Kitty. Mi-am imaginat că ea era pe picioare, la fel de nervoasă şi făcând un scandal monstru. Nu ţineam deloc să asist la cine ştie ce scene. Speram să discut din nou cu ea peste două zile, dar preferam să-i las timp să se liniştească. Am deschis aparatul de radio, bătând în ritmul muzicii cu degetele pe volan. Prin parcare au trecut două asistente, purtând uniforme, pantofi şi ciorapi albi, cu cape de un albastru-închis care păreau să fi rămas din vremea Primului Război Mondial. După o vreme, Bobby a ieşit din clădire şi a traversat şchiopătând parcarea, având pe faţă o expresie concentrată. A urcat în maşină. Am închis aparatul de radio şi am pornit motorul, ieşind apoi din parcare cu spatele.

— Totul e în regulă?

— Da, sigur.

A rămas tăcut cât am traversat oraşul şi am virat stânga pe drumul secundar care merge prin spatele

oraşului Santa Teresa, şerpuind de-a lungul dealurilor. Cerul era de un albastru insipid şi lipsit de nori, arătând ca vopseaua semilucioasă care se aplică folosind un trafalet. Era caniculă, iar dealurile erau cenuşii de uscăciune, dispuse ca nişte mormane de vreascuri. Ierburile înalte din apropierea drumului păliseră, ajungând să fie de un auriu-deschis şi, când şi când, zăream câte o şopârlă cocoţată pe stâncile mai mari, cenuşie şi neclintită ca o crenguţă uscată.

Şoseaua şerpuia, două benzi negre ce se unduiau încoace şi încolo pe versantul muntelui. Am schimbat vitezele de două ori, iar micul meu Volkswagen se chinuia să urce.

— Cred că mi-am amintit ceva, a spus Bobby după un timp. Dar nu reuşesc să fiu mai precis. De aceea am simţit nevoia să o văd pe Kitty.

— Ce ţi-ai amintit?

— Am avut o agendă cu adrese. Una din aceea format mic, legată în piele, de mărimea unei cărţi de joc. Ieftină. Roşie. I-am dat-o cuiva spre păstrare, dar acum nu am habar cui.

A făcut o pauză, clătinând nedumerit din cap.

— Nu-ţi aminteşti de ce era atât de importantă?

— Nu. Ţin minte că mi-a creat o stare de nelinişte, gândindu-mă că era mai bine să nu o am asupra mea, pentru că mă punea în primejdie, de aceea am dat-o. La data aceea – şi ţin minte clar partea asta – mi-am închipuit că o voi putea recupera mai târziu. A ridicat din umeri şi a pufnit într-un râs ironic. Şi s-a dus fără urmă.

— Asta s-a întâmplat înainte de accident sau după?

— Nu ştiu. Îmi aduc aminte doar că am dat-o cuiva.

— Ar prezenta pericol şi pentru persoana căreia i-ai încredinţat-o?

— Nu cred. Doamne. S-a lăsat pe spate, ca să-şi poată rezema capul de tetieră. S-a uitat înainte printre gene, urmând linia dealurilor cenuşii spre

stânga, unde trecătoarea taie creasta. *Detest* senzaţia asta. Urăsc să fiu conştient că am ştiut cândva ceva, iar acum nu mai am acces la ce ştiam. E doar o imagine care nu are niciun titlu. Nu există indicii în memoria mea, de aceea nu am cum să plasez momentul acela în timp. E ca o piesă de puzzle după ce restul pieselor au căzut grămadă pe podea.

— Dar cum se întâmplă de uiţi chiar aşa? Există posibilitatea de a recupera informaţiile, ori ele dispar cu totul?

— A, uneori amintirile revin, dar de obicei rămâne un gol… ca o gaură pe fundul unei cutii. Ce era acolo s-a pierdut pe drum.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la agenda asta?

— Nu ştiu. Căutam printr-un sertar de la birou şi am dat peste blocnotesul îmbrăcat în piele roşie care, împreună cu agenda, alcătuia un set. Brusc, am avut o străfulgerare.

Apoi a amuţit. Am aruncat o privire spre el şi mi-am dat seama cât de încordat era. Şi-a masat mâna beteagă, trăgându-se de degete de parcă ar fi fost nişte ugere lungi din cauciuc.

— Şi Kitty nu şi-a amintit nimic despre agendă?

El a clătinat din cap.

— Cum se simte?

— Umblă şi e destul de vioaie. Cred că Derek va trece să o vadă ceva mai târziu…

A tăcut câteva clipe. Tocmai ajunsesem pe creasta dealului, iar un muşchi din apropierea ochiului stâng a început să-i tresară.

— O să suporţi experienţa asta? l-am întrebat.

El privea concentrat spre marginea drumului.

— Aici. Încetineşte şi trage undeva pe dreapta, dacă poţi.

Am verificat în oglinda retrovizoare. În spatele meu se găseau trei maşini, însă drumul se îngusta de la două benzi la una. Am virat uşor dreapta şi am găsit un loc de refugiu presărat cu pietriş, unde se putea parca. Podul, cu balustradele de protecţie

joase din beton, era la doar zece metri mai departe. Bobby s-a aşezat, privind fix spre dreapta.

În locul în care şoseaua coboară dinspre vârf se deschide toată valea, dealurile se întind cât cuprinzi cu ochii, până la un şir de munţi de culoare violacee, parcă lipiţi de marginea cerului. Căldura de august radia tăcută din asfaltul încins, jucând uşor. Peisajul părea vast şi primitiv, aşa cum trebuie să fi fost şi în urmă cu mii de ani. În depărtare, stejari falnici punctau peisajul, arătând masivi, întunecaţi şi gheboşi ca nişte bivoli. Nu plouase de luni întregi, iar întreaga privelişte părea alburie şi palidă, decolorată.

Ceva mai aproape de noi, şoseaua cobora în canionul înşelător care fusese cât pe ce să îl ucidă pe Bobby cu nouă luni în urmă. O secţiune din parapetul metalic fusese înlocuită, însă în locul unde începea podul se vedea că lipseşte o porţiune de beton.

— Cealaltă maşină a început să ne împingă din spate chiar când am depăşit culmea dealului, a spus el.

Cred că a vrut să continue, de aceea am aşteptat.

A înaintat câţiva paşi, iar pietrişul a scârţâit sub tălpile lui. Se simţea neliniştit privind în josul povârnişului stâncos. Am aruncat o privire peste umăr la cele câteva maşini ce veneau din urmă. Nimeni nu ne-a acordat nicio atenţie.

Am examinat scena, iar ochii mi-au căzut pe unul dintre bolovanii zgâriaţi pe care îi văzusem în fotografii, iar ceva mai în josul pantei, pe ciotul crestat al stejarului pitic ce fusese retezat de la sol. Ştiam că poliţia din Santa Teresa curăţase atent resturile rămase după accident, astfel că nu era cazul să scot vreo lupă sau să mă strecor de colo, colo, pentru a culege fibre din tufişuri.

Bobby s-a întors spre mine.

— Ai fost vreodată aproape de moarte?

— Da.

— Ţin minte că am gândit: „S-a terminat. Voi muri”. Şi am pierdut contactul. M-am simţit ca o plantă smulsă din rădăcină. Purtat prin aer. A tăcut. Iar după aceea, am simţit că mi-e frig şi mă dureau toate, iar oamenii îmi vorbeau şi nu pricepeam nicio vorbă pe care o rosteau. Asta s-a întâmplat la spital, când trecuseră deja două săptămâni. De atunci încoace mă întreb mereu cum se simt nou-născuţii. Uimiţi şi la fel de dezorientaţi. Neajutoraţi. Am luptat din răsputeri ca să păstrez legătura cu lumea. Să-mi formez noi rădăcini. Ştiam că puteam să aleg. Abia dacă mai păstram legătura cu lumea asta, mă ţineau foarte puţine, şi simţeam cât de uşor este să te desprinzi de toate, ca un balon care se înalţă, îndepărtându-se.

— Dar tu te-ai agăţat.

— Da, mama a vrut asta. De fiecare dată când deschideam ochii, îi vedeam faţa. Iar când îi închideam, îi auzeam glasul. Spunea: „O să reuşim, Bobby. O să reuşim asta, tu şi eu”.

A rămas din nou tăcut. Am gândit: „Isuse, cum o fi să ai o mamă care te iubeşte în asemenea măsură?” Părinţii mei au murit când aveam cinci ani, într-un accident ciudat. Fuseserăm plecaţi în afara oraşului într-o duminică, mersesem până la Lompoc, şi un bolovan uriaş s-a rostogolit pe un versant şi a trecut prin parbriz. Tatăl meu a murit instantaneu şi după aceea maşina s-a răsturnat. Eu mă aflam pe bancheta din spate, şi am fost azvârlită la podea după lovitură, prinsă în interiorul strivit. Mama a mai trăit, gemând şi plângând, prăbuşindu-se apoi într-o tăcere pe care am simţit-o ca fiind cumplită şi definitivă. Salvatorilor le-au trebuit ore ca să mă scoată dintre fiare, prinsă laolaltă cu morţii pe care îi iubeam şi care mă părăsiseră pentru totdeauna. După aceea, am fost crescută de o mătuşă care a făcut tot ce-i stătea în putere, dar era foarte serioasă, care m-a iubit, dar cu o detaşare care nu a reuşit să hrănească o anumită parte din sufletul meu.

Bobby fusese copleşit cu o dragoste atât de puternică, încât asta îl adusese înapoi din moarte. Era ciudat că, deşi el era atât de strivit şi diform, eu trăiam o invidie care m-a făcut să-mi dea lacrimile. Am simţit un gâlgâit de râs, iar el s-a întors spre mine cu o expresie nedumerită.

Am scos o batistă de hârtie şi mi-am suflat nasul.

— Tocmai mi-am dat seama cât de mult te invidiez, am explicat eu.

El a zâmbit amar.

— Ar fi prima oară că mi se spune aşa ceva.

Am revenit la maşină. Nu se petrecuse nicio rememorare bruscă, nicio amintire nu revenise în memoria lui, dar văzusem prăpastia cumplită în care fusese azvârlit şi am simţit că legătura dintre noi se întăreşte.

— Ai mai fost aici după accident?

— Nu. N-am avut curajul, şi nimeni nu a avut ideea să-mi sugereze asta. M-au trecut sudorile.

Am pornit motorul.

— Ce zici de o bere?

— Mai bine un whisky cu gheaţă.

Am mers la taverna Stage Coach, aflată aproape de şosea, şi am stat de vorbă tot restul după-amiezii.

8

Când l-am lăsat acasă la ora cinci, a ezitat în momentul în care a coborât din maşină, oprindu-se, aşa cum o mai făcuse, cu mâna pe portieră, şi s-a uitat spre mine.

— Ştii ce-mi place la tine? a spus el.

— Ce anume?

— Când sunt cu tine, uit de mine, şi nici nu mă mai simt infirm sau urât. Nu ştiu cum reuşeşti asta, dar e un sentiment plăcut.

L-am privit un moment, având o ciudată senzaţie de percepţie de sine.

— Să-ţi spun ceva. Îmi aminteşti de un cadou pentru o aniversare, pe care cineva l-a trimis prin poştă. Ambalajul s-a sfâşiat, iar cutia e turtită, dar înăuntru e ceva grozav. Îmi place să fiu cu tine.

Pe faţa lui s-a înfiripat un zâmbet care s-a stins curând. A aruncat o privire spre casă, apoi s-a uitat din nou spre mine. Avea ceva de spus, dar părea stânjenit să o recunoască.

— Hai, spune, l-am îndemnat eu.

Şi-a plecat capul într-o parte şi în ochi i-a apărut o expresie ce-mi era cunoscută.

— Dacă aş fi bine… adică întreg, te-ai fi gândit să ai o relaţie cu mine? Vreau să spun, ca între un băiat şi fată?

— Vrei să afli adevărul?

— Doar dacă e măgulitor.

Am pufnit în râs.

— Adevărul e că dacă te-aş fi cunoscut înainte de accident, m-aş fi simţit intimidată. Erai prea arătos, prea bogat şi mult mai tânăr. Aşa că trebuie să spun nu, dacă ai fi fost „întreg”, cum te exprimi tu, probabil că nu aş fi avut prilejul să te cunosc. Şi nu eşti genul meu, înţelegi?

— Şi care e genul tău?

— Încă nu m-am hotărât.

S-a uitat la mine o clipă, timp în care pe faţă a început să-i apară un surâs întrebător.

— Vrei să spui la ce te-ai gândit? l-am întrebat.

— Cum reuşeşti să răstorni situaţia, făcându-mă să mă simt bine, deşi sunt diform?

— Of, Doamne, dar nu eşti diform. Şi te rog să încetezi cu asta! Mai vorbim.

Mi-a zâmbit şi a trântit portiera, trăgându-se înapoi pentru ca eu să pot întoarce şi porni pe aleea de ieşire.

Am ajuns acasă. Era doar 5.15. Încă mai aveam vreme pentru o rundă de alergare, deşi m-am întrebat dacă era înţelept să procedez astfel. Eu şi Bobby petrecuserăm mai toată ziua bând bere şi whisky, şi vin alb de slabă calitate, mâncând costiţă de porc la grătar şi pâine neagră, îndeajuns de tare ca să ne rupem dinţii în ea. Aveam mai curând chef de un somn decât de jogging, dar am socotit că meritam o măsură autodisciplinară.

M-am schimbat în ţinuta de alergare şi am parcurs cinci kilometri, timp în care am făcut efortul mintal de a organiza elementele cazului. Îmi făcea impresia că totul e nesigur şi confuz şi nu ştiam precis de unde să pornesc. M-am gândit că era bine să stau întâi de vorbă cu doctorul Fraker de la Secţia de Medicină legală de la Spitalul St. Terry, poate să trec în acelaşi timp şi pe la Kitty, iar apoi să încerc o căutare în arhiva de ziare şi să mă ocup de plicticoasa misiune de a verifica ziarele locale, în speranţă că voi afla ce se mai petrecea în zilele premergătoare accidentului. Poate vreun eveniment din acea perioadă avea să arunce lumină asupra afirmaţiei lui Bobby că cineva încercase să îl asasineze.

La ora şapte m-am dus la localul Rosie ca să beau un pahar de vin. Aveam o stare de nelinişte şi m-am întrebat dacă nu cumva Bobby declanşase ceva în mine cu vorbele lui. Era plăcut să ai pe cineva cu care să te plimbi şi să discuţi amical, să petreci câte o după-amiază într-o companie

agreabilă, să ai alături pe cineva al cărui chip să-l revezi cu bucurie. Nu ştiam precis cum să caracterizez relaţia dintre noi. Afecţiunea mea faţă de el nu era nicidecum maternă. Ca de la soră la frate, probabil. Părea să fie un prieten bun şi simţeam faţă de el toată admiraţia pe care o nutreşti faţă de un prieten sincer. Era amuzant, şi mă simţeam liniştită discutând cu el. Fusesem singură vreme atât de îndelungată, încât o relaţie de orice fel părea destul de ispititoare.

Am luat un pahar de vin la bar, apoi m-am aşezat într-un separeu din spate şi am contemplat localul. Pentru o seară de marţi era destulă animaţie, mai precis, doi indivizi care discutau nazal în contradictoriu la bar şi o pereche vârstnică din cartier, care aveau în faţă un platou cu clătite umplute cu şuncă. Rosie stătea la bar fumând o ţigară, iar fumul i se ridica alene în jurul capului, într-o aură de nicotină şi fixativ. Rosie a trecut de şaizeci de ani, e o unguroaică aprigă, o creatură căreia îi place să îmbrace rochii largi şi care are părul ondulat vopsit roşcat, purtat cu o cărare pe mijloc şi lipit de cap cu spray-uri care stau pe rafturile magazinului general încă din 1966, pe vremea când s-a demodat coafura numită stup de albine. Rosie are nasul lung, buza superioară ceva mai scurtă decât cea de jos, ochi pe care şi-i dă cu tuş, făcându-i să devină nişte fante înguste şi cu un aspect bănuitor. E scundă, cu bustul mare, şi împărtăşeşte păreri de necombătut. În plus, face botic, ceea ce este ciudat la o femeie de vârsta ei, dar are efect. Îmi place doar pe jumătate această femeie, dar nu încetează să mă fascineze.

Localul ei exercită aceeaşi atracţie vulgară, dar greu de ocolit. Barul se întinde de-a lungul peretelui din stânga pe care se lăfăie un peşte, un marlin împăiat, care se arcuieşte pe deasupra lui, dar despre care cred că nu a fost niciodată viu. Un televizor cu ecran mare se află la capătul celălalt al barului, cu sunetul pus pe mut, iar imaginile joacă

precum transmisiile de pe altă planetă, unde viaţa este trepidantă şi dementă. Localul duhneşte permanent a bere, fum de ţigară şi untură de gătit care ar fi trebuit aruncată cu cel puţin o săptămână în urmă. Există şase sau şapte mese în centrul încăperii, înconjurate de scaune din crom şi plastic, care par să facă parte dintr-un set de bucătărie din anii 1940. Cele opt separeuri aflate de-a lungul peretelui din dreapta au fost făcute din placaj şi vopsite în culoarea lemnului de nuc, la care se adaugă tot felul de sugestii de prost-gust scrijelite de necioplţi care făcuseră încercări similare şi la toaleta pentru femei. Probabil că Rosie nu poate citi prea bine în engleză ca să priceapă adevăratul înţeles al acelor îndemnuri primitive. Este de asemenea posibil ca ele să exprime întocmai sentimentele ei. În cazul ei, este greu să-ţi dai seama.

I-am aruncat o privire şi am constatat că stătea dreaptă băţ şi foarte nemişcată, mijindu-şi ochii către uşa de intrare. I-am urmărit privirea. Tocmai sosise Henry cu noua lui prietenă, Lila Sams. Se pare că antenele lui Rosie au reacţionat imediat, la fel ca Marţianul meu preferat[7] în travesti. Henry a găsit o masă ce i s-a părut suficient de curată şi a tras un scaun. Lila s-a aşezat, punându-şi poşeta mare din plastic în poală, ca şi cum ar fi fost un căţel. Purta o rochie de bumbac în culori foarte vii, cu un imprimeu împopoţonat, înfăţişând maci roşii şi ţepeni pe un fundal albastru, iar părul ei arăta ca şi cum ar fi fost tapat la coafor chiar în acea după-amiază. Henry s-a aşezat, aruncând o privire în spate spre separeul unde ştie că stau de obicei. I-am făcut un semn cu degetul mic, iar el mi-a răspuns la fel. Lila şi-a răsucit capul în direcţia mea, iar zâmbetul ei a sugerat o încântare prost mimată.

Între timp, Rosie şi-a lăsat deoparte ziarul de seară, părăsindu-şi scaunul, şi a glisat spre bar ca un rechin. Am bănuit doar că ea şi Lila se mai văzuseră. Am urmărit scena cu interes. Se putea

dovedi la fel de distractiv ca şi *Bambi contra godzilla*[8] la cinematograful local. Din locul avantajos în care mă aflu, întreaga confruntare capătă, desigur, caracteristicile unei pantomime.

Rosie şi-a pregătit carnetul de comenzi. Stătea în picioare şi îl privea fix pe Henry, comportându-se ca şi cum acesta ar fi fost singur, tratându-l exact ca pe mine când apar acolo cu vreun prieten. Rosie nu stă de vorbă cu necunoscuţi. Nu stabileşte contact vizual cu nicio persoană pe care nu o cunoaşte de ceva vreme. Acest lucru este cu precădere adevărat când aceste „persoane" sunt femei. Lila era extrem de exuberantă. Henry s-a sfătuit cu ea şi a comandat pentru amândoi. A urmat o nouă discuţie. Am tras concluzia că Lila a cerut ceva ce nu s-a conformat ideii pe care o are Rosie despre bucătăria unguréască. Poate că Lila a vrut să elimine boiaua de ardei sau ceva rotisat în loc să fie prăjit. Lila părea tipul de femeie care respectă o sumedenie de tabuuri în privinţa alimentaţiei. Rosie avea doar un tabu. Ori mâncai aşa cum serveşte ea, ori te duceai în altă parte. Se vede treaba că Lilei nu-i venea să creadă că nu o să i se facă pe plac. Au urmat vorbe rostite cu glas strident şi certăreţ, toate din partea Lilei. Rosie nu a scos o vorbă. Era localul ei. Putea face orice dorea. Cei doi bărbaţi de la bar care se hârâiau pe teme politice s-au întors să urmărească spectacolul. Perechea care mânca *sonkás palacsintas*[9] s-au oprit în acelaşi timp, rămânând cu furculiţele în aer.

Cu un hârâit, Lila şi-a împins scaunul în spate. O clipă, am crezut că avea de gând să o lovească pe Rosie cu poşeta, însă ea a rostit ceea ce lăsa impresia că ar fi o remarcă jignitoare, şi a pornit hotărâtă spre uşă, iar Henry a luat-o grăbit după ea. Rosie a rămas netulburată, zâmbind ca pentru sine, aşa cum mustăcesc pisicile când visează probabil şoricei. Clienţii din local, cinci, câţi eram, am devenit foarte tăcuţi, văzându-ne grijulii de

propriile gânduri, ca nu cumva Rosie să se repeadă la noi şi să ne exileze de acolo pe viaţă.

Au trecut douăzeci de minute până când Rosie a găsit un pretext ca să se apropie de separeul meu. Paharul meu de vin era gol, iar ea îmi aducea unul proaspăt umplut, cu o amabilitate nemaiîntâlnită. A pus acest al doilea pahar pe masă, apoi şi-a prins mâinile în faţă, legănându-se uşor pe loc. Aşa procedează când vrea să-ţi atragă atenţia sau când simte că nu ai lăudat-o cu prea multă convingere pentru cine ştie ce realizare culinară.

— S-ar părea că ai pus-o la locul ei, am remarcat.

— O femeie vulgară. Creatură îngrozitoare. A mai fost o dată aici şi nu-mi place deloc. Henry cred că e nebun de legat să vină în localul meu cu o fâţă ca asta. Cine e ea?

Am făcut un gest de neştiinţă din umeri.

— Uite, ştiu doar că o cheamă Lila Sams. A închiriat o cameră de la doamna Lowenstein, iar Henry pare să fie mort după ea.

— O s-o omor eu dacă mai calcă pe aici! E ceva ciudat cu ochii ei.

Rosie s-a strâmbat şi a imitat-o pe Lila, făcându-mă să izbucnesc în râs. În general, Rosie e o persoană lipsită de umor, şi nu aveam idee că puterea ei de observaţie este atât de ageră, fără a mai vorbi de capacitatea ei de a imita. Era cât se putea de serioasă, bineînţeles. Apoi s-a mai liniştit.

— Până la urmă, ce vrea de la el?

— Ce te face să crezi că vrea ceva? Poate pe amândoi îi interesează să aibă puţină companie. Henry e foarte chipeş, dacă vrei părerea mea.

— Nu te-am întrebat asta! Sigur că e foarte chipeş. E şi un om de treabă. Şi atunci de ce are nevoie de tovărăşia acelei şerpoaice?

— Ştii cum se spune, Rosie, gusturile nu se discută. Poate că are calităţi pe care nu le descoperi la prima vedere.

— A, în niciun caz. Nu femeia asta. Pune la cale ceva necurat. O să stau de vorbă cu doamna Lowenstein. Ce a păţit de închiriază camere unei asemenea femei?

La o adică, şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare în timp ce am mers pe jos jumătatea de cvartal până acasă. Doamna Lowenstein este o văduvă care are o proprietate mare în cartierul nostru. Nu puteam crede că avea nevoie de bani şi de aceea eram curios să aflu cum de apăruse Lila Sims la uşa ei.

Când am ajuns acasă, lumina de la bucătăria lui Henry era aprinsă şi am auzit, destul de înfundat, glasul Lilei, ţipător şi de neconsolat. Confruntarea cu Rosie o tulburase extrem de mult, iar încercările murmurate ale lui Henry de a o linişti nu slujeau la nimic. Am descuiat uşa şi am intrat, după care orice alt sunet a rămas pe dinafară.

Am citit vreme de o oră – şase capitole fascinante dintr-o carte despre o spargere şi un furt – şi m-am culcat devreme, învelindu-mă bine în pătură. Am închis lumina şi am stat un timp pe întuneric. Aş fi putut jura că încă aud tonul Lilei crescând şi scăzând, dând târcoale urechilor mele ca un ţânţar nesuferit. Nu puteam distinge cuvintele, însă tonul era clar… protestatar şi prost dispus. Poate că astfel Henry îşi va da seama că femeia nu era chiar atât de plăcută pe cât se prefăcea a fi. Poate că nu, până la urmă. Întotdeauna rămân deconcertată văzând ce ridicoli devin bărbaţii şi femeile când pornesc în căutarea sexului.

M-am trezit la ora şapte, am băut o ceaşcă de cafea cât am citit ziarul, iar apoi am pornit spre Clubul de Fitness din Santa Teresa pentru exerciţiile mele de miercuri. Mă simţeam mai în formă, iar cele două zile de jogging îmi lăsaseră o durere plăcută în picioare. Dimineaţa era senină, arşiţa părea departe, cerul curat ca o pânză pregătită să primească primele tuşe. Parcarea de la sala de sport era aproape plină, şi abia am reuşit să mă

strecor într-un loc liber. Am zărit maşina lui Bobby la două locuri mai departe şi am zâmbit, abia aşteptând să îl revăd.

Sala era neobişnuit de populată pentru mijlocul săptămânii, astfel că am văzut cinci sau şase bărbaţi de peste 140 de kilograme ridicând greutăţi, două femei în costume strânse lucrând la un aparat de forţă Nautilus, şi un instructor supraveghind exerciţiile tăcute de o tânără actriţă al cărei fund se lăbărţa ca o lumânare care se topeşte. L-am observat pe Bobby stând pe spate pe o banchetă şi executând ridicări de greutăţi folosind un aparat Universal lângă peretele din spate al sălii. Se vedea că era acolo de ceva timp, fiindcă tricoul lui era asudat, iar părul blond i se desfăcuse în şuviţe umede. Nu am vrut să-l întrerup, astfel că mi-am lăsat undeva geanta de sport şi m-am apucat de treabă.

Am început programul cu exerciţii pentru bicepşi, folosind haltere care nu erau prea grele, începând să mă concentrez pe măsură ce mă încălzeam. Ajunsesem să cunosc pe de rost ordinea exerciţiilor şi trebuia să lupt împotriva unei nerăbdări crescânde. Nu sunt persoana care să accepte rutina cu inima uşoară. Îmi place să-mi propun ţinte şi să le ating, preferând sosirea la destinaţie în dauna călătoriei în sine. Repetiţia mă face să mă răzvrătesc. Nu înţeleg cum de reuşesc să alerg zi de zi. Am continuat să execut îndoirile de încheieturi ale mâinilor, făcând un salt mintal înainte prin exerciţiile pe care mi le impusesem, dorindu-mi să fi ajuns la sfârşitul sesiunii, şi nu doar la cel de-al doilea exerciţiu. Poate că eu şi Bobby reuşeam să luăm din nou masa împreună, asta dacă era liber după aceea.

Am auzit un zăngănit, apoi un bufnet, şi am ridicat la timp ochii ca să văd că se dezechilibrase şi se prăbuşise peste un teanc de gantere de două kilograme şi jumătate. Era clar că nu suferise nicio vătămare, dar am avut impresia că abia în acele

momente m-a observat, şi stânjeneala lui a fost extrem de mare. A roşit, chinuindu-se să se ridice în picioare. Unul dintre bărbaţii de la aparatul alăturat lui s-a aplecat dezinvolt şi i-a întins o mână ca să-l sprijine. Conştient de sine, s-a redresat singur, făcând semn că nu avea nevoie de alt ajutor. A şontâcăit până la aparatul de exerciţii pentru musculatura picioarelor, având o atitudine retrasă şi iritabilă. Am continuat să lucrez ca şi cum nu aş fi observat nimic neobişnuit, dar l-am urmărit cu discreţie în continuare. Chiar de la acea distanţă, am văzut că era într-o dispoziţie sumbră, iar chipul îi trăda încordarea. Vreo doi oameni i-au aruncat priviri care reflectau mila, disimulată sub masca grijii faţă de el. El se ştergea mereu la bărbie, atenţia lui fiind îndreptată spre sine. Piciorul stâng a intrat în nişte spasme musculare, şi el s-a prins de genunchi cu un aer frustrat. Piciorul acela acţiona ca o creatură independentă de voinţa lui, tresăltând şi parcă sfidând orice încercare de a pune capăt vibraţiei sau mişcărilor involuntare. Bobby a scos un geamăt, izbindu-se furios, ca şi cum ar fi putut disciplina acel picior cu lovituri de pumn. Am rezistat impulsului firesc de a traversa sala, dar ştiam că asta nu ar fi făcut decât să înrăutăţească situaţia. Făcuse un efort prea mare pentru condiţia lui fizică, iar organismul reacţionase, vibrând de epuizare. Aproape la fel de brusc precum apăruse, spasmul a părut să dispară. Bobby şi-a dus mâinile la ochi, ţinându-şi capul plecat. Imediat ce a fost în stare să păşească din nou, a înşfăcat un prosop şi s-a îndreptat spre vestiar, renunţând la restul programului.

Am executat în ritm precipitat restul exerciţiilor şi am făcut un duş cât de repede am putut. Mă aşteptam să descopăr că maşina lui dispăruse din parcare, însă ea rămăsese în acelaşi loc în care o văzusem când sosisem. Bobby îmbrăţişase volanul cu braţe, odihnindu-şi capul pe braţe, iar umerii îi tresăltau de suspine puternice, fără lacrimi. Am

şovăit un moment, după care m-am apropiat de maşină din partea portierei pasagerului. Am urcat şi m-am aşezat alături de el până s-a liniştit. Nu-l puteam ajuta în niciun fel. Nu aveam cum să-i alin durerea ori disperarea, iar singura mea speranţă era de a-l face să ştie, prin prezenţa mea, că eram alături de el şi că îmi păsa.

S-a potolit treptat, iar când totul a fost în regulă, s-a şters la ochi cu un prosop şi apoi şi-a suflat nasul, ţinându-şi faţa îndreptată în altă parte.

— Vrei să mergem undeva să bem o cafea?

A scuturat din cap.

— Lasă-mă în pace, bine? a zis el.

— Am tot timpul din lume, am spus eu.

— Poate o să-ţi telefonez mai târziu.

— Cum vrei. Plec imediat şi-mi văd de treabă şi poate ne vedem undeva după-amiază. Până atunci, ai nevoie de ceva?

— Nu.

Tonul era lipsit de orice inflexiune, iar atitudinea, lipsită de orice vlagă.

— Bobby…

— Nu! Dispari de aici şi lasă-mă în pace. Nu am nevoie de ajutorul tău.

Am deschis portiera.

— O să te caut mai târziu, i-am spus. Ai grijă.

A întins mâna şi a prins braţul portierei, trăgând-o brusc şi făcând-o să se închidă cu zgomot. A pornit motorul cu un muget şi m-am tras deoparte, timp în care el a ieşit cu spatele din spaţiul de parcare cu un scrâşnet de pneuri, şi a ţâşnit fară să mai arunce vreo privire înapoi.

A fost ultima oară când l-am văzut în viaţă.

9

Secţia de Medicină legală de la Spitalul St. Terry este situată la subsol, în chiar centrul unui labirint de culoare pe care se află birouri. Kilometri întregi de coridoare pornesc în toate direcţiile, constituind legătura dintre secţiile nemedicale însărcinate de fapt cu administrarea instituţiei: întreţinere, curăţenie, tehnic, funcţionarea instalaţiilor. În vreme ce etajele sunt renovate şi aranjate cu un bun-gust aproape perfect, decorul de la subsol este reprezentat de linoleum cafeniu şi vopsea lucioasă de culoarea oaselor date cu lac. Aerul este uscat şi are un miros încins, iar unele uşi deschise dezvăluie imagini fugare de aparate şi conducte electrice înspăimântătoare, groase cât ţevile de canalizare.

În acea zi era o forfotă permanentă a oamenilor în uniformele de spital, la fel de palizi şi lipsiţi de expresie ca locuitorii unui oraş subteran, care tânjesc după lumina soarelui. Secţia de Medicină legală reprezenta un contrast plăcut: spaţios, bine iluminat, zugrăvit în albastru princiar şi gri, unde între cincizeci şi şaizeci de laboranţi trudeau pentru a face analize ale probelor de sânge, oase, şi ţesuturi ce le veneau permanent de sus. Echipamentele computerizate păreau să scoată clinchete, zumzete şi uruituri: eficienţă amplificată de o armată de experţi. Zgomotele erau înfundate, telefoanele scoteau clinchete delicate ce răsunau în aerul artificial. Până şi maşinile de scris lăsau impresia că ar avea surdină, înregistrând cu discreţie secretele condiţiei umane. Se sugera ordinea, eficienţa şi calmul, acel sentiment că măcar acolo, durerea şi revolta faţă de boală se găseau sub control. Moartea era ţinută la respect, măsurată, calibrată şi analizată. Imediat ce ea înregistra o victorie, aceeaşi echipă de specialişti diseca rezultatele, pe care le introducea în memoria aparatelor. Parcă presărate de hieroglife, filele de

hârtie erau produse de maşini într-un torent aproape neîntrerupt. Şocată de acea imagine, preţ de un moment, am rămas în pragul uşii. Aveam în faţă detectivi folosind microscoape, care urmăreau ucigaşi de alt gen decât cei pe care voiam să-i prind eu.

— Cu ce vă pot ajuta?

Am privit spre recepţionera care mă urmărea.

— Îl caut pe doctorul Fraker. Ştiţi cumva dacă e aici?

— Ar trebui. Mergeţi pe coridorul acesta şi la prima intersecţie faceţi stânga, apoi încă o dată la stânga, iar acolo mai întrebaţi.

L-am găsit într-un compartiment modular ticsit de cărţi, mobilat cu o masă de lucru, un scaun pe rotile, plante şi tablouri de artă grafică. Stătea răsturnat puţin pe spate, cu picioarele rezemate de marginea mesei, frunzărind printr-o carte de medicină de mărimea unui *Oxford English Dictionary.* Avea o pereche de ochelari bifocali, fără ramă, şi muşca unul din braţe în timp ce citea. Avea o statură impresionantă – umeri laţi, coapse pline. Părul era des, de un alb argintiu, iar pielea avea tonul cald al unui pastel. Vârsta făcea ca faţa lui să capete un aspect vag boţit, amintind de un cearşaf de bumbac proaspăt spălat care trebuie apretat şi călcat. Purta uniforma verde de chirurg, având şi încălţăminte de aceeaşi culoare.

— Doctor Fraker?

A ridicat ochii lui cenuşii spre mine şi în ei a apărut o expresie care sugera că mă recunoscuse. A arătat cu degetul spre mine.

— Prietena lui Bobby Callahan.

— Exact. Aş dori să discut cu dumneavoastră.

— Sigur, bineînţeles. Poftim înăuntru.

S-a ridicat în picioare şi ne-am strâns mâinile. A făcut semn către scaunul aflat în apropierea biroului şi m-am aşezat.

— Putem face o programare pentru o discuţie dacă v-am prins cumva într-un moment nepotrivit,

am spus eu.

— Nicidecum. Cu ce vă pot fi de folos? Glen mi-a spus că Bobby a angajat pe cineva care să investigheze accidentul.

— El trăieşte cu convingerea că a fost victima unei încercări de asasinat. Accident urmat de fuga de la locul faptei. A discutat cu dumneavoastră despre asta?

Doctorul Fraker a clătinat din cap.

— Cu excepţia serii de luni, nu l-am mai văzut de luni de zile. Crimă. Şi poliţia este de acord cu asta?

— Încă nu ştiu. Am primit o copie după raportul întocmit la locul accidentului şi, din câte îmi dau seama, poliţia nu deţine date care să confirme o asemenea variantă. Nu au existat martori, şi nu cred că s-au găsit prea multe dovezi la locul accidentului.

— Neobişnuit, nu?

— Da, de obicei există *un indiciu* de la care să se pornească. Cioburi, urme de frânare, urme de vopsea pe automobilul victimei. Poate că individul a sărit din maşină şi a măturat pământul şi fragmentele de vopsea, cine ştie? Eu am încredere în intuiţia lui Bobby în această privinţă. Spune că s-a simţit în primejdie. Doar că nu-şi aminteşte de ce.

Doctorul Fraker a părut că analizează ideea vreme de o clipă, schimbându-şi în acelaşi timp poziţia pe scaun.

— Aş fi înclinat să-l cred şi eu. E un băiat foarte inteligent. A fost şi un elev strălucit. Mare păcat că s-au pierdut asemenea calităţi. El ce crede că se petrece?

— Nu are habar şi, aşa cum susţine el, în clipa când îşi va aduce aminte, o să fie în şi mai mare primejdie decât este în prezent. Bănuieşte că încă este urmărit.

Doctorul şi-a curăţat ochelarii cu o batistă, analizând vorbele mele. Se vedea că este un om obişnuit să se confrunte cu enigme, dar mi-am

imaginat că soluţiile lui veneau în urma verificării simptomelor, iar nu a circumstanţelor. Bolile nu presupun o motivaţie ascunsă, aşa cum este în cazul omuciderilor.

A clătinat vag din cap şi ochii lui i-au căutat pe ai mei.

— Bizar. Toată treaba asta mă depăşeşte. Şi-a pus apoi ochelarii şi a luat un aer mai oficial. În fine. Atunci ar fi preferabil să descoperim ce se petrece. Eu cu ce vă pot ajuta?

Am ridicat din umeri.

— Ştiu doar că trebuie să o iau de la început şi să văd dacă pot descoperi ce necazuri avea. Cât timp a lucrat pentru dumneavoastră? Două luni?

— Cam aşa. Cred că a început în septembrie. Dacă vreţi datele precise, o pot pune pe Marcy să le caute.

— Am înţeles că a fost angajat aici datorită relaţiei pe care o aveţi cu mama lui.

— Şi da, şi nu. În general, ţinem un loc liber pentru o persoană care urmează să devină student la medicină. S-a întâmplat ca Bobby să se potrivească acestui profil. Glen Callahan este o femeie bine-cunoscută în oraş, dar nu l-am fi angajat dacă ar fi fost un nepriceput. Să vă ofer nişte cafea? Tocmai mă gândeam să beau una.

— Da, sigur.

S-a aplecat uşor într-o parte şi a strigat către secretară, al cărei birou se afla în raza lui vizuală.

— Marcy, ne aduci nişte cafea, te rog? Apoi, către mine, a zis: Vreţi frişcă şi zahăr?

— Prefer fară.

— Amândouă fără zahăr, a strigat el către Marcy.

Nu am auzit niciun răspuns, dar am presupus că fata se ocupa deja de comandă. Fraker şi-a îndreptat din nou atenţia către mine.

— Scuze pentru întrerupere.

— Nu face nimic. A avut şi el un birou aici?

— Da, a avut unul în faţă, dar s-a făcut curat, mda, cam la o zi după accident. Nimeni nu a crezut

că va supravieţui, înţelegeţi, şi a trebuit să aducem pe altcineva foarte repede. Locul ăsta e mai tot timpul ca o casă de nebuni.

— Ce s-a întâmplat cu lucrurile lui?

— Le-am dus chiar eu acasă la el. Nu erau multe, dar am pus tot ce am găsit într-o cutie de carton, şi i-am lăsat-o lui Derek. Nu ştiu ce a făcut cu ea, dacă a păstrat-o sau nu. În perioada aceea, Glen stătea la spital zi şi noapte.

— Vă amintiţi cumva ce conţinea?

— Biroul lui? Tot felul de fleacuri. Lucruri de birou.

Mi-am notat în minte să caut cutia şi să verific conţinutul.

Socoteam că existau şanse să mai existe pe undeva prin casa aceea.

— Puteţi să-mi descrieţi activitatea zilnică a lui Bobby şi să-mi arătaţi ce anume făcea?

— Sigur. De fapt, îşi împărţea timpul între laborator şi morga de la vechea facilitate medicală a districtului de pe Frontage Road. Oricum trebuie să ajung până acolo, şi puteţi merge cu mine, dacă vreţi, ori să mă urmaţi cu maşina, dacă vă e mai uşor.

— Credeam că morga este tot aici.

— Avem una mică aici, alături de sala de autopsii. Dar avem o altă morgă acolo.

— Nu aveam idee că mai există una.

— Aveam nevoie de spaţiu suplimentar pentru activităţile contractate pe care le realizăm. Spitalul St. Terry are acolo şi câteva birouri.

— Ia te uită. Nu ştiam că încă se foloseşte clădirea aceea veche.

— Dar bineînţeles. Există un grup privat de radiologie care funcţionează în acea clădire, şi avem spaţiu de depozitare pentru arhiva medicală. E cam talmeş-balmeş, dar nu ştiu ce ne-am face fără ea.

A ridicat privirea, deoarece Marcy a apărut cu două căni, stând cu ochii aţintiţi la suprafaţa cafelei

care amenința să se reverse peste buză. Era tânără, cu părul negru, nemachiată. Arăta ca genul de persoană care ai vrea să te țină de mână când tehnicienii de laborator îți fac cine știe ce treabă dureroasă.

— Mulțumesc, Marcy. Lasă-le aici, pe colțul mesei.

Ea le-a așezat unde i s-a spus și înainte de a pleca mi-a aruncat un zâmbet rapid.

Cât ne-am băut cafeaua, eu și doctorul Fraker am discutat despre procedurile de birou, iar apoi m-a însoțit în laborator, explicându-mi diferitele răspunderi pe care le avusese Bobby, toate părând de rutină și deloc importante. Mi-am notat numele câtorva dintre colaboratorii lui, socotind că voi putea discuta cu ei cu altă ocazie.

Am așteptat cât el s-a ocupat de câteva detalii și a semnat de plecare, anunțând-o pe Marcy unde se duce.

L-am urmat până la autostradă cu mașina mea, mergând spre fostul spital al districtului. Complexul era vizibil de pe șosea: un labirint, întins pe o mare suprafață, alcătuit din clădiri cu stuc îngălbenit și acoperișuri acoperite cu țiglă roșie, care, cu trecerea anilor, ajunseseră să capete o culoare ruginie. Am trecut de el, am virat pe următoarea bretea de ieșire din șosea și am descris un arc de cerc, ajungând pe Frontage Road, apoi cotind stânga pentru a pătrunde pe drumul principal de acces.

Spitalul General al districtului fusese cândva o instituție medicală înfloritoare, menită să slujească toată comunitatea din Santa Teresa. În al doilea rând, era recunoscut drept centru de tratament pentru cei nevoiași, fiind finanțat de diferite agenții ce ofereau servicii sociale. Cu trecerea anilor, a ajuns să fie asociat cu oamenii lipsiți de mijloace: primitori de ajutoare de șomaj, imigranți ilegali și toate victimele nefericite ale numărului exploziv de acte de violență ce se petreceau de obicei sâmbăta.

Treptat, spitalul a început să fie ocolit de cei din clasa mijlocie, precum şi de cei înstăriţi, bineînţeles. Imediat ce au intrat în vigoare legile MediCal şi Medicare, până şi cei săraci au ales să meargă la St. Terry sau la alte spitale private locale, transformând acest loc într-un soi de oraş-fantomă.

În parcare erau câteva maşini. Indicatoare temporare sub formă de săgeţi îndrumau vizitatorii spre Arhiva Medicală, birourile de asistenţă socială, Radiologie, morgă şi secţiile care reprezentau domenii mai puţin cunoscute ale medicinii.

Doctorul Fraker a parcat şi am oprit şi eu alături. A coborât, a încuiat portiera şi a aşteptat cât eu am făcut acelaşi lucru. Se depuneau eforturi modeste de a întreţine terenurile spitalului, însă asfaltul aleii de acces se deteriorase, iar printre crăpături crescuseră buruieni. Ne-am îndreptat spre intrarea principală fără să ne spunem prea multe. Părea să accepte prezenţa acelui loc aşa cum era, dar mie mi se părea vag neliniştitor. Arhitectura era, desigur, în stil spaniol comun: pridvoare largi de-a lungul faţadei, ferestre adâncite în ziduri, prevăzute cu gratii din fier forjat.

Am intrat, oprindu-ne în holul spaţios. Era limpede că de-a lungul anilor se făcuseră unele încercări de a „moderniza" acel loc. Pe tavanele înalte se montaseră tuburi fluorescente, care aruncau o lumină prea difuză pentru a fi satisfăcătoare. Anticamerele cândva măreţe fuseseră partiţionate. De-a latul a două dintre arcadele interioare se plasaseră două recepţii, deşi zona aceea nu era mobilată şi nimeni nu aştepta să fie îndrumat către vreo destinaţie. Până şi în aer se strecurase parcă un miros de abandonare şi neglijenţă. Dinspre capătul celălalt al holului slab luminat din dreapta noastră am auzit ţăcănitul metalic al unei maşini de scris, însă după sunet părea să fi fost mecanică, şi folosită de cineva care nu se pricepea să bată. Alt semn de viaţă nu am perceput în acel spaţiu.

Doctorul Fraker m-a condus într-un tur rapid. A afirmat că, de câte ori fusese nevoie, Bobby făcuse drumul între acest loc şi St. Terry pentru a ridica dosare şi fişe vechi aparţinând unor pacienţi care se internaseră din nou după un număr de ani pentru aceeaşi boală, aducând personal radiografii şi rapoarte de autopsie. Fişele vechi erau depuse în mod automat în spaţiile de depozitare de aici. Desigur, majoritatea datelor se păstrau acum pe computer, dar existau încă multe hârtii ce trebuiau adăpostite undeva. Evident, Bobby îşi petrecuse şi noaptea în acel loc, preluând schimbul trei în locul asistenţilor de la morgă care erau bolnavi sau în concediu. Doctorul Fraker a precizat că aceea era în mare măsură o slujbă de asistenţă, dar că Bobby lucrase un număr considerabil de ore în cele două luni cât a fost angajat.

În acele momente coboram o scară lată pardosită cu gresie spaniolă de culoare roşie, iar paşii noştri, călcând în ritmuri diferite, scoteau sunete ce căpătau ecou. Cum spitalul fusese construit în coasta unui deal, partea din spate a clădirii se afla sub nivelul solului, pe când porţiunea de faţadă dă spre alei parțial năpădite de tufişuri. Aici era mai întuneric, ca şi cum utilităţile ar fi fost drămuite cu zgârcenie, din dorinţa de a face economii. Temperatura era scăzută, iar în aer plutea mirosul de formaldehidă, acel dezinfectant cu iz acru folosit pentru îmbălsămare. O săgeată făcută pe perete ne îndrepta spre Autopsie. Am început să mă înarmez ca să rezist la imaginile pe care simţurile mele le născoceau.

Doctorul Fraker a deschis uşa cu geam mat. Nu am şovăit înainte de a păşi înăuntru, dar am verificat rapid din ochi ca să mă asigur că nu întrerupeam din treabă pe cineva care diseca mărunt vreun cadavru.

Doctorul Fraker a părut să intuiască temerea mea, pentru că m-a atins scurt pe cot.

— Nu e programat nimic acum, a spus el, şi a pornit primul.

Am surâs neliniştită şi l-am urmat. La prima vedere, locul arăta ca părăsit. Am observat faianţa de culoarea mărului crud pe perete, dulapuri din oţel inox având nenumărate sertare. Totul arăta ca o bucătărie foarte sofisticată dintr-o revistă de specialitate, la care se adăuga o insulă din acelaşi inox în mijlocul încăperii, care avea propriul spălător foarte mare, cu ţevi de apă înalte şi arcuite, un cântar suspendat şi uscător. Am simţit cum buzele mi se strâmbă de dezgust. Ştiam ce se pregătea acolo, şi nu era vorba de mâncare.

O uşă batantă de la capătul îndepărtat al încăperii s-a deschis, iar un tânăr îmbrăcat în uniforma de culoare verzuie a intrat cu spatele, trăgând după el o brancardă pe roţi. Cadavrul de pe ea era învelit într-o folie de plastic densă, de culoare maro-roşcată, care îi ascundea vârsta şi sexul. Se vedea un bileţel legat de degetul mare al unui picior şi am observat o porţiune din capul întunecat, faţa fără trăsături, învelită în plastic, la fel ca a unei mumii. Asta mi-a adus vag aminte de avertismentul scris pe sacii puşi la dispoziţie de spălătorii: „Pentru a preveni cazurile de sufocare, nu lăsaţi sacii la îndemâna copiilor. A nu se folosi în paturi, cărucioare sau ţarcurile de joacă. Acest sac nu este o jucărie”. Mi-am mutat privirea în altă parte, inspirând adânc în acelaşi timp ca să dovedesc că sunt în stare. Doctorul Fraker m-a prezentat asistentului, al cărui nume era Kelly Borden. Era trecut de treizeci de ani, masiv şi cu un trup lipsit de vigoare, cu părul pufos şi încărunţit prematur pieptănat peste cap şi prins într-o coadă groasă care îi cădea până la jumătatea spatelui. Purta barbă, o mustaţă lungă, avea ochi blânzi şi un ceas care arăta ca şi cum ar fi putut indica ora şi pe fundul oceanului.

— Kinsey este detectiv particular, şi investighează accidentul suferit de Bobby

Callahan, i-a spus doctorul Fraker.

Kelly a dat din cap şi a rămas imperturbabil. A dus targa spre ceea ce părea a fi un frigider încăpător şi a împins-o alături de alta, şi aceea având un cadavru pe ea. „Colegi de cameră frigorifică”, am gândit eu.

Doctorul Fraker s-a uitat din nou la mine.

— Eu am de rezolvat unele lucruri sus. Vă las singuri şi puteţi să-l întrebaţi pe Kelly tot ce doriţi. El a lucrat cu Bobby. Vă poate lămuri asupra anumitor lucruri, iar după ce vă documentaţi, mai discutăm.

— Grozav, am spus eu.

10

După plecarea doctorului Fraker, Kelly Borden a scos un spray cu dezinfectant şi s-a apucat să stropească mesele de inox, ştergând totul foarte metodic. Nu eram convinsă că avea obligaţia să procedeze astfel, dar asta îi permitea să-şi ferească ochii de ai mei. Era o modalitate politicoasă de a mă ignora, dar nu am protestat. Am profitat de acest răstimp ca să dau roată încăperii, uitându-mă prin uşile de sticlă ale unor dulapuri ce adăposteau bisturie, forcepsuri şi fierăstraie mici, dar ameninţătoare.

— Credeam că aveţi mai multe cadavre aici, am spus.

— Înăuntru.

Am aruncat o privire pe uşa pe unde venise el.

— Pot să mă uit?

A ridicat din umeri.

Am traversat încăperea şi am deschis uşa, lângă care se găsea un termometru ce indica patru grade. Sala, de dimensiunile apartamentului meu, avea de-a lungul pereţilor rafturi din fibră de sticlă aranjate ca nişte paturi bizare, suprapuse. Am remarcat opt cadavre, majoritatea învelite în aceeaşi folie de plastic îngălbenit, prin care am putut distinge, în unele cazuri, braţe şi picioare, dar şi răni deschise, din care sânge şi alte lichide organice se strângeau pe suprafaţa stratului de plastic. Două cadavre erau acoperite cu cearşafuri. O bătrână, întinsă pe patul cel mai apropiat de mine, era goală, neclintită ca o bucată de lemn şi părând uşor deshidratată. În mijlocul corpului avea o tăietură în formă de Y, care fusese apoi închisă cu copci mari, prinse neglijent, totul amintind de o găină umplută, gata de băgat la cuptor. Sânii îi atârnau spre coaste ca nişte saci moi, iar zona pubiană îi era aproape lipsită de păr, ca a unei adolescente. Mi-a trecut prin minte să o acopăr, dar la ce bun? Trecuse

dincolo de frig, dincolo de durere, bună-cuviinţă sau sex. L-am urmărit atentă pieptul, dar nu aveam cum să-l văd ridicându-se şi coborând în ritmul respiraţiei. Moartea începea să arate ca o glumă între prieteni – cât timp îţi poţi ţine respiraţia? M-am trezit respirând din nou adânc, nedorind să particip la acea competiţie. Am închis uşa, revenind în căldura sălii de autopsie.

— Câte cadavre încap acolo?

— Cincizeci, probabil, la prima vedere. N-am văzut niciodată mai multe de opt sau cam pe acolo.

— Aveam impresia că majoritatea decedaţilor sunt duşi la saloanele mortuare.

— Da, dacă au murit din cauze naturale. Aici avem altfel de cadavre. Victime ale unor omoruri, sinucideri, accidente, orice persoană decedată în condiţii suspecte sau neobişnuite. Mai toţi sunt autopsiaţi, iar apoi, la destul de puţin timp după aceea, sunt trimişi la saloane mortuare. Dintre cei zece pe care îi avem acum, câţiva sunt săraci. Doi dintre ei sunt vagabonzi pe care îi păstrăm în speranţa că vor putea fi identificaţi. Uneori organizarea înmormântării ia ceva timp, astfel că păstrăm cadavrul pentru a fi preluat de cea mai apropiată rudă. Două dintre cadavre se află aici de ani de zile. Franklin şi Eleanor. Parcă ar fi nişte mascote.

Mi-am încrucişat braţele la piept, simţindu-mă brusc înfrigurată şi de aceea am schimbat subiectul, referindu-mă la oameni vii.

— Îl cunoşti bine pe Bobby? l-a întrebat.

M-am întors şi m-am rezemat de perete, urmărindu-l cum lustruia braţul robinetului de la chiuveta din inox.

— L-am cunoscut prea puţin. Lucram în schimburi diferite.

— De când lucrezi aici?

— De cinci ani.

— Şi ce altceva faci?

A tăcut o clipă şi m-a măsurat din ochi. Nu părea să agreeze întrebările personale, dar era prea politicos ca să mi-o spună în faţă.

— Sunt muzician. Cânt jazz la chitară.

L-am privit o clipă, oarecum şovăind.

— Ai auzit de Daniel Wade?

— Sigur. A fost un pianist de jazz cunoscut pe plan local. Toată lumea îl ştie. De câţiva ani a dispărut din oraş. Ţi-e prieten?

M-am îndepărtat de perete şi mi-am reluat plimbarea.

— Am fost cândva căsătorită cu el.

— *Căsătorită* cu el?

— Exact.

Am văzut câteva vase de sticlă pline cu un lichid tulbure, în care stăteau la marinat câteva organe umane. M-am întrebat dacă se afla şi vreo inimă murată ascunsă printre ficaţi, rinichi şi spline.

Kelly s-a apucat din nou de treabă.

— Incredibil muzician, a remarcat el pe un ton ce exprima precauţia, dar şi respectul.

— Adevărat, am spus eu, iar ironia situaţiei m-a făcut să surâd.

Nu discutasem niciodată pe acel subiect şi mi se părea bizar să fac asta într-o sală de autopsie cu un asistent de morgă purtând uniformă verzuie.

— Ce s-a întâmplat cu el? a întrebat Kelly.

— Nimic. Ultima oară când am auzit de el, se afla în New York. Continuă să cânte şi să consume droguri.

El a clătinat din cap.

— Doamne, ce talent are omul ăsta… Nu l-am cunoscut bine, dar obişnuiam să merg să-l văd de fiecare dată când puteam. Nu înţeleg cum de n-a ajuns departe cu muzica lui.

— Lumea e plină de oameni talentaţi.

— Da, dar e şi mai deştept decât mulţi alţii. Cel puţin din câte am auzit.

— Păcat că nu am fost şi eu la fel de deşteaptă ca el. M-aş fi scutit de multă suferinţă, am spus.

În realitate, deşi căsătoria noastră a rezistat doar câteva luni, mi-a oferit câteva dintre cele mai frumoase momente din viaţă. Pe vremea aceea, Daniel avea o faţă de înger… ochi albaştri şi limpezi, un nor de bucle blonde… îmi amintea mereu de felul cum un artist ar înfăţişa un sfânt catolic – zvelt şi frumos, cu aspect de ascet, mâini elegante şi o expresie lipsită de mândrie. Radia nevinovăţie. Nu putea fi credincios, nu se putea lăsa de droguri, nu reuşea să rămână într-un loc multă vreme. Era nestăpânit, amuzant şi corupt, iar dacă ar fi revenit în acele clipe, n-aş fi jurat că l-aş fi refuzat, indiferent ce mi-ar fi cerut.

Am lăsat conversaţia să lâncezească, iar Kelly, îndemnat parcă de acea tăcere, a întrebat într-un târziu:

— Ce face Bobby în prezent?

Am privit spre el. Se urcase pe un scaun înalt, curăţând cu o cârpă şi dezinfectant etajera din stânga lui.

— Se străduieşte să-şi refacă viaţa, am spus eu. Face exerciţii fizice în fiecare zi. În restul timpului nu ştiu ce face. Ştii cumva ce se întâmpla pe vremea dinaintea accidentului?

— Ce importanţă mai are asta acum?

— El spune că se simţea în primejdie, dar memoria lui e compromisă. Probabil că va fi tot în primejdie până reuşesc eu să completez petele albe.

— Cum asta?

— Dacă cineva a încercat să-l ucidă o dată, s-ar putea să încerce din nou.

— Păi de ce n-a făcut-o până acum?

— Nu ştiu. Pesemne că se socoteşte în siguranţă.

S-a uitat la mine.

— Cam ciudat.

— Nu ţi s-a confesat niciodată?

Kelly a făcut un gest din umeri, redevenind ceva mai prevăzător.

— Am lucrat împreună doar de câteva ori. Eu am fost în concediu o bună parte din perioada cât a

muncit el aici, iar în rest, eu eram în tura de zi, iar el, în cea de noapte.

— Există vreo şansă să fi lăsat aici o agendă legată în piele roşie?

— Mă îndoiesc. Niciunul dintre noi nu are dulap pentru lucruri personale.

Am scos o carte de vizită din portofel.

— Mă suni dacă îţi vine vreo idee? Aş vrea să ştiu ce se petrecea pe vremea aceea, iar Bobby ar aprecia orice ajutor din partea ta.

— Sigur.

M-am dus să-l caut pe doctorul Fraker şi am trecut prin dreptul Secţiei de Medicină nucleară, birourile asistenţei sociale, şi ale unui grup de radiologi locali, toţi găzduiţi în subsol. Am dat de Fraker, care tocmai cobora.

— Aţi terminat? m-a întrebat el.

— Da, dar dumneavoastră?

— Am o programare la amiază, dar putem găsi un birou gol ca să discutăm, dacă doriţi.

Am clătinat din cap.

— Deocamdată nu mai am întrebări. S-ar putea să vă deranjez din nou, dar peste câtva timp.

— Perfect. Doar un telefon e de ajuns.

— Mulţumesc. Aşa o să fac.

M-am aşezat în maşina aflată în parcare şi mi-am notat pe câteva cartele pe care le păstrez în torpedou data, ora şi numele celor doi oameni cu care stătusem de vorbă. Mi s-a părut că doctorul Fraker reprezenta o sursă bună de informaţii, chiar dacă discuţia cu el nu-mi adusese multe noutăţi. Nici Kelly Borden nu se dovedise de prea mare ajutor, dar măcar era o pistă pe care o explorasem. Câteodată nu-urile se dovedeau la fel de importante ca da-urile, pentru că ele reprezintă fundături, permiţându-ţi să-ţi îngustezi domeniul de cercetare până când nimereşti în centrul labirintului. În cazul de faţă, nu aveam habar unde s-ar putea afla acesta ori ce ar putea fi ascuns acolo. Mi-am consultat ceasul. Era 11.45 şi m-am gândit să mănânc de

prânz. Rareori mi se întâmplă să iau prânzul la ora potrivită. Ori nu-mi este foame, ori mă aflu în vreun loc unde nu mă pot opri ca să mănânc. Asta este şi o manevră de a-mi ţine în frâu greutatea, dar nu sunt convinsă că e bună pentru starea mea de sănătate. Am pornit maşina şi m-am îndreptat spre oraş.

Am revenit la restaurantul ce oferă hrană sănătoasă, unde eu şi Bobby luaserăm prânzul luni. Chiar speram să dau de el, dar nu l-am văzut acolo. Am comandat o salată numită Longevitate, care se lăuda că va avea grijă perfectă de necesarul nutritiv al organismului meu. Iar chelneriţa mi-a adus un platou încărcat de bălării şi seminţe, pe care trona un sos mustos de culoare roz, cu puncte negre. Nu avea nici pe departe gustul apetisant al unui sendviş Quarter Pounder{10} cu caşcaval, dar m-am simţit virtuoasă ştiind că acum prin vine îmi circula foarte multă clorofilă.

Când am revenit la maşină, mi-am verificat dinţii în oglinda retrovizoare ca să mă asigur că nu-mi rămăseseră frânturi de alfa-alfa printre ei. Nu aş vrea să stau de vorbă cu oameni care, văzându-mi dinţii, să-şi închipuie că am păscut pe cine ştie ce câmp. Am frunzărit prin agendă ca să găsesc adresa părinţilor lui Rick Bergen, apoi am scos o hartă a oraşului. Nu aveam idee unde se afla Turquesa Road. În cele din urmă am găsit strada, de mărimea unui fir de păr crescut sub piele, pornind dintr-o stradă la fel de obscură de la poalele dealurilor ce se întind în partea de jos a oraşului.

Casa era solidă şi simplă, totul în linii şi unghiuri drepte, cu o alee de acces atât de abruptă, încât am evitat-o şi mi-am îngrămădit maşina lângă florile de gheaţă ce creşteau în stradă. Un zid din blocuri de zgură împiedica solul dealului să se rostogolească în drum, şi, aşa cum mergea în zigzag până în faţa casei, crea impresia unei serii de baricade. Imediat ce am ajuns la verandă, priveliştea ce mi s-a revelat s-a dovedit

spectaculoasă, înfăţişând panorama întregului orăşel de la un capăt la celălalt, având oceanul în spate. Undeva în dreapta mea zbura un deltaplan, descriind cercuri lenevoase către plajă. Ziua era asaltată de un soare neiertător, iar norii pirpirii arătau ca un abur alburiu care începea să se evapore. Am văzut acoperişurile câtorva case, dar nu am perceput nicio mişcare. Vegetaţia era sărăcăcioasă, compusă din plante rezistente la secetă: piracanta, glicină, şi altele.

Am sunat. Bărbatul care a venit să-mi deschidă era scund, încordat şi nebărbierit.

— Domnul Bergen?

— Exact.

I-am întins cartea mea de vizită.

— Mă numesc Kinsey Millhone. Bobby Callahan m-a angajat ca să anchetez accidentul suferit anul tre…

— Pentru ce?

L-am privit în ochi. Erau mici şi albaştri, cu pleoapele înroşite. Obrajii îi erau ţepoşi de la barba nerasă de două zile, ceea ce îl făcea să semene cu un cactus. Era trecut de cincizeci de ani, radiind miros de bere şi de sudoare. Părul îi era rărit şi pieptănat peste cap. Purta pantaloni ce arătau de parcă i-ar fi scos dintr-o ladă cu zdrenţe de la Armata Salvării, şi un tricou pe care scria: „Viaţa e o târfa. Şi după aceea, mori”. Avea braţele flasce şi lipsite de formă, iar pântecul îi ieşea în afară ca o minge de baschet umflată la maximum. M-am simţit îndemnată să-i răspund pe acelaşi ton de necioplit cu care îmi vorbise el, dar mi-am înfrânat limba. Omul acela îşi pierduse fiul. Nimeni nu spunea că trebuia să mă primească politicos.

— El consideră că accidentul a fost o încercare de a-l ucide, am început eu.

— Prostii. Doamnă, nu vreau să mă port urât cu dumneata, dar dă-mi voie să-ţi spun ceva. Bobby Callahan este copil de oameni bogaţi. E răsfăţat, iresponsabil şi nepăsător. A băut prea mult atunci şi

a ieşit de pe şosea, ucigându-l pe fiul meu, care, întâmplător, era cel mai bun prieten al lui. Dacă ai auzit altceva, ţi s-au spus prostii.

— Nu sunt chiar atât de convinsă, am protestat.

— Ei bine, eu sunt, şi ţi-o zic de-a dreptul. Vezi rapoartele poliţiei. Găseşti totul acolo. Le-ai citit?

— Am primit ieri copii după ele de la avocatul lui Bobby.

— Şi nu există nicio dovadă palpabilă, adevărat? Ai doar afirmaţia lui Bobby că cineva l-a scos de pe şosea, dar nu există nimic care să probeze afirmaţiile lui, iar asta, după părerea mea, face ca versiunea lui să fie o tâmpenie pură.

— S-ar părea că poliţiştii îl cred.

— Crezi că nu pot fi cumpăraţi? Îţi închipui că poliţiştii nu pot fi convinşi cu câţiva dolari?

— Nu în oraşul acesta, am replicat eu.

Omul acela mă silea să mă apăr şi nu-mi plăcea modul în care lăsam discuţia să devieze.

— Cine spune asta?

— Domnule Bergen, îi cunosc pe mulţi dintre poliţiştii din oraş. Am colaborat cu ei…

Asta nu prea suna convingător, dar vorbeam sincer.

M-a întrerupt din nou:

— Prostii! A făcut un gest de refuz, întorcând capul într-o parte, dezgustat. Nu am timp de aşa ceva. Poate soţia mea o să fie dispusă să stea de vorbă cu tine.

— Prefer să discut cu tine, am spus eu.

Părea surprins de această cerere, ca şi cum nimeni nu ar fi vrut vreodată să stea de vorbă cu el.

— Nici nu vreau s-aud. Ricky e mort. S-a terminat totul.

— Dar dacă nu e aşa? Dacă Bobby spune adevărul şi nu a fost vina lui?

— Oricum, ce mai contează pentru mine? Nu mă interesează câtuşi de puţin soarta lui.

Am fost cât pe ce să-i dau un răspuns pe măsură, însă mi-am ţinut gura, încrezându-mă în alt instinct.

Nu voiam să mă las prinsă într-o discuţie în contradictoriu care nu avea cum să se sfârşească şi nu ar fi reuşit decât să-i menţină nervozitatea. Starea lui de agitaţie era profundă, dar am bănuit că ea avea suişuri şi coborâşuri.

— Îmi acorzi totuşi zece minute?

S-a gândit o clipă, apoi, cu un aer de iritare, a fost de acord.

— Isuse, vino înăuntru. Tocmai îmi pregăteam prânzul. Şi oricum, Reva e plecată.

S-a îndepărtat de uşă, lăsându-mă pe mine să o închid după noi, şi l-am urmat în casa cu covoare uzate şi un miros stătut. Storurile din dreptul ferestrelor erau trase pentru a feri interiorul de soarele puternic, iar lumina dinăuntru avea o nuanţă de ambră. Mobilierul mi s-a părut supradimensionat: două şezlonguri asemănătoare, acoperite cu plastic verde, o canapea de doi metri şi jumătate lungime, cu o pătură afgană la un capăt, pe care stătea un câine mare, negru.

Bucătăria avea un linoleum de peste treizeci de ani vechime, cu dulapuri vopsite într-o nuanţă stridentă de roz. Aparatele casnice aminteau de fotografii dintr-un număr foarte vechi din *Ladies' Home Journal.* Exista un intrând special destinat micului dejun, cu un teanc de ziare pe o banchetă, şi o masă îngustă de lemn, având o piesă centrală care conţinea zaharniţa, suportul pentru şerveţele, solniţă şi piperniţă, ambele de forma unor raţe, un borcan cu muştar, o sticlă de ketchup şi alta cu sos. Am văzut şi pregătirile făcute de el pentru un sendviş: câteva felii de caşcaval şi carne conservată, cu măsline.

S-a aşezat şi mi-a făcut semn să iau loc pe bancheta de vizavi. Am împins deoparte câteva ziare şi m-am făcut comodă. El ungea deja cu maioneză Miracle Whip o felie de pâine albă ce putea sluji şi drept burete. Mi-am ferit ochii cu discreţie de la acea scenă, ca şi cum omul ar fi fost implicat în nişte practici pornografice. A aşezat o

felie subţire de ceapă pe pâine, iar apoi a desfăcut ambalajul de celofan de pe caşcaval, încheind cu foi de salată, murături, muştar şi carne. Într-un târziu, a ridicat ochii spre mine.

— Ţi-e foame?

— Sunt ruptă de foame, am spus eu.

Mâncasem în urmă cu doar o jumătate de oră, şi nu era vina mea că mi se făcuse din nou foame. Din câte îmi dădeam seama, sendvişul era plin de conservanţi, şi poate chiar aveam nevoie să mănânc aşa ceva ca să împiedic propriul organism să se strice. A tăiat prima capodoperă realizată în diagonală, dându-mi mie jumătate, apoi a făcut un alt sendviş, mai generos decât primul şi l-a tăiat şi pe acesta în două. L-am urmărit răbdătoare, ca un câine bine dresat, până când a dat semnalul că putem mânca.

Vreme de trei minute, am stat în tăcere, înghiţind bucăţi de sendviş. El a desfăcut o bere pentru mine şi una pentru el. Detest maioneza, fie ea şi marca Miracle Whip, dar în cazul acela mi s-a părut a fi un sos pentru gurmanzi. Pâinea era atât de moale, încât vârfurile degetelor au lăsat urme în coajă.

Între înghiţituri, m-am şters la gură cu un şerveţel de hârtie.

— Nu ţi-am reţinut numele mic, am spus eu.

— Phil. Dar ce nume mai e şi ăsta, Kinsey?

— Numele de fată al mamei.

Acelea au fost toate amabilităţile pe care le-am schimbat până când, cu un oftat de uşurare, am împins amândoi farfuriile deoparte.

11

După acel prânz, ne-am aşezat pe verandă, pe scaune de metal, prin a căror vopsea trecuse deja rugina. Veranda era în realitate o platformă de beton ce constituia acoperişul garajului, care fusese săpat în coasta dealului. Jardiniere mari din lemn, pline cu plante anuale, alcătuiau o barieră protectoare scundă în jurul acelui perimetru. Briza slabă începuse să se înteţească, atenuând efectele razelor fierbinţi ale soarelui care îmi scăldau braţele. Starea de beligeranţă a lui Phil se mistuise. Îl liniştiseră probabil numeroasele substanţe chimice de la masa de prânz, dar mai curând cele două sticle de bere băute şi perspectiva trabucului căruia tocmai îi tăia capătul cu un cuţitaş special. A scos un chibrit gros de bucătărie dintr-o cutie metalică aflată alături de scaunul lui şi s-a aplecat, folosind suprafaţa verandei pentru a-l face să se aprindă. A pufăit din trabuc până a început să scoată fum, după care a scuturat chibritul şi l-a lăsat să cadă într-o scrumieră plată din staniu. Vreme de câteva clipe, am rămas amândoi tăcuţi şi am contemplat oceanul.

Priveliştea era ca o pictură murală realizată pe un fundal albastru. Insulele şi canalul păreau sumbre şi părăsite, aflate la peste patruzeci de kilometri depărtare. Pe uscat, plajele minuscule abia se vedeau, iar şirurile de valuri păreau doar o unduire a unei pânze subţiri de dantelă albă. Palmierii nu arătau mai mari decât nişte fire de sparanghel. Am reuşit să descopăr câteva repere: tribunalul, liceul, o biserică catolică înaltă, teatrul, singura clădire de birouri, de trei etaje, ridicându-se în central orăşelului. Din acel punct înalt, nu se vedeau influenţele victoriene sau ale vreunui alt stil arhitectonic ulterior, care acum se combinau cu cel spaniol.

Casa aceea, mi-a spus el, fusese terminată în vara anului 1950. El şi Reva, soţia lui, abia cumpăraseră terenul când a izbucnit Războiul din Coreea. Fusese recrutat şi plecase pe front la două zile după ce se instalaseră, lăsând-o pe Reva cu stive întregi de cutii din carton pentru a fi despachetate, revenind paisprezece luni mai târziu, cu o infirmitate care îl făcea inapt pentru serviciul militar. Nu a precizat despre ce era vorba, şi nici eu nu am insistat, dar se părea că lucrase doar sporadic după ce fusese lăsat la vatră din motive medicale. Aveau cinci copii, iar Rick fusese mezinul. Ceilalţi erau acum împrăştiaţi prin sud-vestul Statelor Unite.

— Cum era Rick? l-am întrebat.

Eram convinsă că-mi va da răspuns la acea întrebare. Tăcerea a ţinut câtva timp şi m-am întrebat dacă nu cumva îi adresasem cea mai nefericită întrebare. Detestam să stric fie şi firavul sentiment de camaraderie care se crease între noi.

Într-un târziu, a clătinat din cap.

— Nu ştiu ce să-ţi răspund, a spus el. A fost unul dintre acei copii cu care nu crezi că vei avea de furcă nicio clipă, întotdeauna senin, făcea totul fără să i se poruncească, a avut note bune la şcoală. Apoi, când avea cam şaisprezece ani – ultimul an de liceu – a lăsat impresia că pierde teren. A absolvit fără probleme, dar nu mi-a făcut impresia că ştia ce va face în continuare. Se lăsa dus de val. Avea notele potrivite pentru colegiu, iar Dumnezeu mi-e martor că aş fi găsit banii necesari undeva, dar asta nu a părut să-l preocupe deloc. Nimic nu-l interesa. Da, a lucrat, dar niciodată nu a câştigat mare lucru.

— Obişnuia să se drogheze?

— Nu cred. În orice caz, nu am observat nimic deosebit. Băiatul bea însă foarte mult. Reva a socotit că asta era cauza, dar eu nu mi-am dat seama. Îi plăcea să meargă la petreceri. Venea acasă spre dimineaţă, dormea pe rupte la sfârşit de

săptămână, îşi făcea veacul cu puşti de genul lui Bobby Callahan, care erau cu mult deasupra noastră din punct de vedere social. Apoi a început să iasă cu Kitty, sora vitregă a lui Bobby. Isuse, fata asta a creat belele din clipa când s-a născut. Când a ajuns în etapa asta, mă săturasem să tot discut cu el. Dacă nu mai voia să facă parte din familie, era treaba lui. „Du-te în altă parte, câştigă-ţi existenţa. Să nu-ţi închipui că poţi folosi casa părintească drept loc unde să ţi se dea de mâncare şi să ţi se spele rufele.” A făcut o pauză, şi m-a măsurat cercetător. Am greşit, cumva? Spune-mi, te rog.

— Nu-mi dau seama, am zis eu. Cum să răspunzi la o asemenea întrebare? Copiii o iau uneori razna, apoi o apucă pe drumul cel bun. De cele mai multe ori, părinţii nu au nicio legătură cu asta. Cine ar putea şti despre ce este vorba?

Privind lung spre orizont, a rămas tăcut, iar buzele au prins trabucul ca o ventuză. A tras în piept puţină nicotină, apoi a dat afară un nor de fum.

— Câteodată mă întreb cât de inteligent a fost. Poate ar fi trebuit să meargă la un terapeut, dar de unde să ştiu? Aşa spune Reva acum. Ce poate face un psihiatru cu un puşti lipsit de orice ambiţie?

Nu găseam răspuns la asta, aşa că am scos nişte sunete de compasiune şi înţelegere şi doar atât.

După o scurtă tăcere, a spus:

— Am auzit că Bobby e o epavă.

A rostit asta pe un ton şovăitor, ca pe o întrebare discretă despre un rival detestat. Cred că-l dorise pe Bobby mort de o mie de ori, blestemându-l pentru norocul de a fi supravieţuit.

— Nu sunt convinsă că Bobby nu ar fi dispus să schimbe locul cu Rick, dacă s-ar putea aşa ceva, am spus eu, pregătind terenul.

Nu voiam să declanşez o nouă izbucnire nervoasă, dar nici să rămână cu convingerea că Bobby era într-un fel mai „norocos” decât Rick.

Bobby se străduia din răsputeri să-şi refacă viaţa, dar cu preţul unei lupte cumplite.

Dedesubtul nostru am văzut un Ford vechi, albastru-deschis, care scotea fum. Şoferul a ocolit maşina mea şi s-a oprit o clipă, activând, după câte se părea, uşa automată a garajului. Maşina a dispărut sub noi şi, câteva momente mai târziu, am auzit zgomotul înfundat al unei portiere trântite.

— A sosit soţia mea, a spus Phil, când mecanismul de acţionare al uşii a scos un uruit sub picioarele noastre.

Reva Bergen a urcat greoi aleea abruptă, împovărată de sacoşe cu alimente. Am observat cu o undă de curiozitate că Phil nu a făcut niciun gest să o ajute. Ea ne-a zărit când a ajuns pe verandă. A ezitat, apoi faţa i-a rămas fară nicio expresie. Chiar de la acea distanţă, am remarcat că privirea nu i se concentra asupra unui punct anume, lucru ce a devenit mai evident când, la câteva momente mai târziu, a ieşit pe uşa din spate şi ni s-a alăturat. Era o blondă spălăcită, cu aspectul acela decolorat pe care îl capătă uneori femeile după ce trec de cincizeci de ani. Avea ochii mici, aproape fară gene. Sprâncene deschise la culoare, pielea palidă. Era fragilă şi ciolănoasă, mâinile ei părând stângace precum mănuşile de grădinărit pe nişte încheieturi firave. Cei doi păreau cu totul nepotriviţi, astfel că am alungat din minte imaginea nechemată a patului lor matrimonial.

Phil i-a explicat cine eram şi faptul că investigam accidentul în care murise Rick.

Ea a surâs cu răutate.

— Îl mustră conştiinţa pe Bobby?

Phil a intervenit înainte ca eu să formulez un răspuns:

— Fii serioasă, Reva. Ce rău ar putea face? Doar singură ai spus că poliţia…

Femeia s-a întors brusc pe călcâie şi a reintrat în casă. Jenat, Phil şi-a îndesat mâinile adânc în buzunare.

— Nebună. Aşa e de când s-a întâmplat accidentul. Orice o întoarce pe dos. Nu i-a fost uşor să trăiască alături de mine, dar treaba asta i-a zdrobit inima.

— Ar cam trebui să plec, am spus. Dar aş dori să faci un lucru, dacă nu te superi. Încerc să descopăr ce anume s-a petrecut în perioada aceea şi deocamdată nu am reuşit. A dat Rick de înţeles că Bobby era în pericol ori că îl tulburase ceva? Ori că ar fi avut unele probleme el însuşi?

Phil a clătinat din cap.

— Viaţa lui Rick a fost o problemă pentru mine, dar asta nu a avut nicio legătură cu accidentul. O s-o întreb pe Reva, să văd dacă ştie ea ceva.

— Mulţumesc, am spus.

I-am strâns mâna, apoi am scos o carte de vizită din poşetă şi i-am dat-o, ca să ştie cum să ia legătura cu mine.

M-a condus până în stradă, unde i-am mulţumit încă o dată pentru prânz. Când am urcat în maşină, am ridicat ochii. Reva apăruse pe verandă şi se uita ţintă la noi.

M-am îndreptat din nou spre oraş. Am trecut pe la birou să verific dacă primisem mesaje (niciunul) sau corespondenţă, care era lipsită de orice interes. Mi-am făcut un ibric de cafea şi am scos maşina portabilă de scris, apucându-mă să detaliez progresele înregistrate de investigaţia mea până în acel moment. A fost un adevărat chin, mai ales că nu reuşisem să descopăr absolut nimic. Cu toate acestea, Bobby avea dreptul să ştie cum îmi petrecusem timpul la treizeci de dolari pe oră, avea dreptul să ştie unde mergeau banii.

La ora trei, am încuiat biroul şi m-am dus pe jos până la biblioteca publică, aflată la două cvartale mai departe şi alte două în lateral. Am coborât în sala unde sunt păstrate periodicele, şi am cerut să mi se dea ziarele din septembrie anul precedent, acum trecute pe microfilm. Am găsit un aparat liber şi m-am aşezat, derulând prima bobină. Scrisul era

negru pe alb, iar toate fotografiile arătau ca nişte negative. Nu aveam idee ce aş putea descoperi, aşa că am fost silită să-mi plimb ochii peste fiecare pagină. Evenimente obişnuite, ştiri de interes naţional, chestiuni de politică locală, incendii, crime, cicloane, persoane care s-au născut ori au murit, sau au divorţat. Am citit anunţuri legate de pierderi sau cu caracter personal, ştiri mondene, sport. Mecanismul pentru derularea filmului era oarecum dereglat, astfel că alineatele săreau pe ecranul cu diagonala de 37 de centimetri, fiind oarecum descentrate, dând naştere unei stări de greaţă din cauza deplasării şi a vibraţiei imaginii. În jurul meu erau oameni care frunzăreau ziare sau stăteau pe scaune scunde, citind ziare puse pe postamente de lemn. Singurele sunete din cameră erau zumzetul aparatului folosit de mine, câte o tuse izolată şi foşnetul jurnalelor.

Am reuşit să verific ziarele din primele şase zile ale lunii septembrie, după care ambiţia m-a părăsit. Trebuia să fac asta în doze mici. Îmi simţeam gâtul înţepenit, şi începuse să mă doară capul. După ce am aruncat o privire la ceas, am constatat că se tăcuse aproape cinci şi mă plictisisem de moarte. Am dat fuga spre soarele de sfârşit de după-amiază. Am mers pe jos până la birou şi mi-am recuperat maşina din parcare fără să mai urc.

În drum spre casă, am oprit la supermarket ca să-mi iau lapte, pâine şi hârtie igienică, făcând un mic tur cu căruciorul de cumpărături. Din difuzoarele plasate în plafon se revărsa o muzică atât de melancolică, încât m-am simţit ca eroina unei comedii romantice. Imediat ce am găsit ce-mi trebuia, am intrat pe culoarul spre casa expres pentru cel mult douăsprezece articole. La rând erau cinci persoane, toate numărând pe furiş conţinutul cărucioarelor celorlalţi. Bărbatul din faţa mea avea capul prea mic pentru dimensiunile feţei, semănând cu un balon dezumflat. Avea cu el o fetiţă de vreo patru ani, probabil, purtând o rochiţă nou-nouţă,

dar cu câteva măsuri mai mare. Ceva din înfăţişarea ei sugera sărăcie, dar nu mi-am dat seama ce. Rochia o făcea să arate ca un pitic, linia taliei era pe coapse, iar tivul îi ajungea la glezne. Îl ţinea de mână pe bărbat cu un aer foarte încrezător, aruncându-mi un zâmbet sfios amestecat cu mândrie, astfel că m-am trezit întorcându-i zâmbetul.

Când am ajuns acasă eram obosită şi mă durea braţul stâng. Sunt zile când abia dacă-mi aduc aminte de rană, dar în altele, mă simt stoarsă de puteri din cauza durerii surde şi constante. Am hotărât să sar peste ora de jogging. Ducă-se naibii. Am luat două pastile de Tylenol cu codeină, mi-am lepădat pantofii şi m-am strecurat între faldurile păturii. Eram în aceeaşi poziţie când a sunat telefonul. M-am trezit cu o tresărire, şi am întins automat mâna către receptor. Sunetul brusc şi strident a declanşat un influx de adrenalină prin venele mele, iar inima a început să-mi bată cu putere. Neliniştită, am aruncat o privire spre ceas. Unsprezece şi un sfert.

Am mormăit un „alo”, trecându-mi mâna peste faţă şi prin păr.

— Kinsey. Sunt Derek Wenner. Ai auzit?

— Derek, dormeam dusă.

— A murit Bobby.

— Ce?

— Cred că a băut, deşi deocamdată nu suntem siguri. Maşina lui a ieşit de pe şosea şi s-a zdrobit de un copac în West Glen. M-am gândit că vrei să afli asta.

— Ce?

Mi-am dat seama că mă repetam, dar nu înţelegeam despre ce vorbea.

— Bobby a murit într-un accident de maşină.

— Când asta?

Nu ştiu ce importanţă mai avea. Eu întrebam doar pentru că altfel nu reuşeam să dau sens informaţiilor ce mi se transmiteau.

— Puţin după ora zece. Până l-au transportat la spitalul St. Terry a murit. Trebuie să mă duc acolo să-l identific, dar se pare că nu încape nicio îndoială că el e.

— Cu ce te pot ajuta?

Mi s-a părut că ezită.

— Mda, de fapt, cred că ai putea să mă ajuţi. Am încercat să dau de Sufi, dar cred că e plecată. Cei de la serviciu încearcă să dea de doctorul Metcalf, deci s-ar putea ca el să ajungă aici cât de curând. Voiam să ştiu dacă n-ai putea să stai cu Glen în acest timp. În felul ăsta, eu mă pot duce până la spital să văd despre ce este vorba.

— Vin imediat, am spus eu şi am închis.

M-am spălat pe faţă şi pe dinţi. În tot acest timp am vorbit singură, dar nu simţeam nimic. Toate procesele lăuntrice păreau să fi fost întrerupte temporar, cât creierul meu se chinuia să priceapă lucrurile. Informaţiile erau respinse. Imposibil. Nu se poate. Cum să moară Bobby? Nu putea fi adevărat.

Mi-am înhăţat jacheta, poşeta şi cheile. Am încuiat, m-am suit în maşină, am pornit motorul şi am plecat. Mă simţeam ca un robot bine programat. Când am cotit pe West Glen Road, am văzut vehiculele de la Urgenţă şi am simţit un fior rece pe şira spinării. Era o curbă strânsă, fără vizibilitate, din apropierea „mahalalei”. Ambulanţa plecase deja, dar maşinile de poliţie rămăseseră acolo, iar aparatele lor de radio-recepţie scoteau sunete stridente în aerul nopţii. Curioşii stăteau pe marginea drumului, în întuneric, în vreme ce copacul lovit era scăldat de lumina orbitoare a reflectoarelor; zgârietura adâncă din trunchiul lui arăta ea însăşi ca o rană fatală. BMW-ul lui Bobby era îndepărtat de un vehicul de tractare. Ciudat lucru, scena arăta ca un decor în care urma să se filmeze. Am încetinit şi m-am întors să mă uit la acel loc cu un bizar sentiment de detaşare. Nu voiam să sporesc starea de confuzie de la locul

accidentului şi eram îngrijorată în privinţa lui Glen, aşa că mi-am continuat drumul. Un glas pierit mi-a murmurat: „Bobby e mort”. Un alt glas mi-a zis: „A, nu, să nu facem asta. Nu vreau ca acest lucru să fie adevărat, înţelegi?”

Am intrat pe aleea îngustă, urmând-o până ce am ajuns în curtea pustie. Întreaga casă era inundată de lumină, ca şi cum o mare petrecere ar fi fost în plină desfăşurare, însă nu se auzea niciun sunet, nu se vede nici ţipenie de om, şi nici maşini nu existau. Am parcat şi m-am îndreptat spre intrare. Ca şi cum ar fi avut un detector de prezenţă, una dintre menajere mi-a deschis imediat. S-a tras înapoi, lăsându-mă să intru fără să scoată nicio vorbă.

— Unde e doamna Callahan?

A închis uşa şi a pornit pe hol. Am urmat-o. A bătut la uşa biroului lui Glen şi după ce a apăsat pe clanţă s-a tras din nou înapoi, permiţându-mi să păşesc înăuntru.

Glen era îmbrăcată cu un halat roz-deschis şi stătea ghemuită pe unul dintre fotoliile cu spătar înalt, cu genunchii strânşi la gură. A ridicat capul, şi am văzut că avea faţa umflată şi scăldată de lacrimi. Se părea că toate zăgazurile emoţionale cedaseră, astfel că ochii îi luceau apos, obrajii îi erau scăldaţi în lacrimi, iar nasul îi curgea. Până şi părul îi era umed. Vreme de o clipă, încă nevenindu-mi să cred, am rămas în picioare şi am privit-o, iar ea s-a uitat la mine, după care a plecat din nou capul şi mi-a întins mâna. Am traversat încăperea şi am îngenuncheat lângă fotoliul ei. I-am luat mâna – mică şi rece – şi am apăsat-o de obrazul meu.

— Vai, Glen, îmi pare rău. Îmi pare nespus de rău, am şoptit eu.

Ea a dat din cap mulţumindu-mi, scoţând un sunet grav din gât, care nici măcar nu reuşea să fie un ţipăt. Era un sunet mai primitiv decât atât. A dat să vorbească, dar nu a reuşit decât să rostească o

frază chinuită, bâlbâită, aproape neinteligibilă. Ce importanţă avea ce spunea? Răul se întâmplase şi nimic nu putea schimba situaţia. A început să plângă ca un copil, adânc, cu suspine cutremurătoare, care nu se mai opreau. Am strâns-o de mână, oferindu-i un colac de salvare în acea mare învolburată de durere şi suferinţă.

În cele din urmă, am simţit turbulenţa trecând aşa cum ploaia torenţială se îndepărtează odată cu norul care a adus-o. Spasmele s-au stins. A dat drumul mâinii mele şi s-a rezemat de spătar, inspirând adânc. A scos o batistă şi s-a şters apăsat la ochi, apoi şi-a suflat nasul. A rămas nemişcată o clipă, părând să se privească lăuntric, aşa cum se întâmplă de obicei la sfârşitul unei crize de sughiţ.

A oftat.

— Of, Doamne, cum o să trec prin asta? a spus ea, şi lacrimile au izbucnit din nou, rostogolindu-se apoi pe obraji. După un moment şi-a recăpătat controlul şi s-a şters din nou la ochi, clătinând din cap. Isuse. La naiba. Nu cred că voi reuşi, Kinsey. Înţelegi? E prea greu, şi nu mai am tăria asta.

— Vrei să chem pe cineva?

— Nu, nu acum. E prea târziu, şi la ce bun? Mâine-dimineaţă o să-l rog pe Derek să ia legătura cu Sufi. Va veni ea.

— Dar Kleinert? Vrei să-l anunţ?

A clătinat din cap.

— Bobby nu-l putea suporta. Lasă lucrurile aşa. O să afle şi el foarte curând. Derek s-a întors?

Tonul îi trăda neliniştea, iar faţa îi era încordată.

— Nu cred. Vrei să bei ceva?

— Nu, dar serveşte-te, dacă vrei. Băuturile sunt acolo, în dulăpior.

— Poate mai târziu.

Voiam ceva, dar nu ştiam sigur ce. Nu de băut. Mă temeam că alcoolul va face ca pojghiţa subţire de autocontrol să se destrame. Ar fi fost din cale afară de ciudat să ajungem ca ea să se vadă silită să mă liniştească pe mine. M-am aşezat pe fotoliul

aflat în faţa ei şi prin minte mi-a trecut o imagine. Mi-am amintit de Bobby, care se înclinase ca să-i spună noapte bună cu doar două seri în urmă. Se întorsese cu un gest automat, ca să-i poată oferi partea nesluţită a feţei. Fusese una dintre nopţile de somn din viaţa lui, dar nimeni nu ştiuse asta, nici măcar eu. Am ridicat privirea spre ea şi am văzut că se uita la mine de parcă şi-ar fi dat seama ce gânduri îmi treceau prin minte. Am întors capul, dar nu suficient de repede. Ceva de pe faţa ei s-a revărsat asupra mea, ca lumina ce pătrunde printr-o uşă deschisă. Durerea a ţâşnit prin acea fisură, prinzându-mă total nepregătită, şi am izbucnit în lacrimi.

12

Orice lucru se întâmplă ca urmare a unui anumit motiv, dar asta nu înseamnă că motivul este logic. Următoarele câteva zile au fost un adevărat coşmar, cu atât mai mult cu cât eu am avut doar un rol periferic în comemorarea morţii lui Bobby. Poate pentru că apărusem în primele momente de suferinţă, se părea că Glen Callahan făcuse o fixaţie pentru mine, ca şi cum i-aş fi putut oferi alinarea durerii.

Doctorul Kleinert a consimţit să o externeze pe Kitty până după înmormântare, şi s-a făcut chiar şi o încercare de a-l contacta pe tatăl natural al lui Bobby, aflat în străinătate, dar el nu a dat niciun semn de viaţă şi, din câte mi s-a părut, nimănui nu i-a păsat. În tot acest timp, sute de oameni s-au perindat prin salonul mortuar: prieteni de-ai lui, foşti colegi de liceu, prieteni de familie şi parteneri de afaceri, toţi demnitarii oraşului, membri ai diferitelor comitete din care făcea parte Glen. Adică toată lumea trecută în *Who's Who* al oraşului Santa Teresa. După acea primă noapte, Glen a reuşit să se stăpânească perfect – calmă, amabilă, ocupându-se de toate amănuntele legate de înmormântarea lui Bobby. Totul trebuia să se facă în cele mai bune condiţii. Cu cel mai desăvârşit bun-gust. Iar eu am stat la dispoziţia ei tot timpul.

Mă gândisem că Derek şi Kitty vor detesta prezenţa mea permanentă, dar amândoi au părut a se simţi uşuraţi. Hotărârea îndârjită a lui Glen trebuie să fi reprezentat o perspectivă înspăimântătoare pentru ei.

Glen a cerut ca sicriul lui Bobby să fie închis, însă eu l-am văzut vreme de o clipă la salonul funerar, după ce corpul lui fusese „pregătit", ca să zic aşa. Într-un fel, aveam nevoie să-l văd măcar o clipă ca să mă conving că era cu adevărat mort. Doamne, cumplită e neclintirea cărnii după ce viaţa

dispare. Glen stătea alături de mine, cu privirea aţintită spre Bobby, expresia de pe chipul ei fiind la fel de lipsită de viaţă ca şi aceea de pe faţa lui. Odată cu moartea lui, ceva dispăruse din viaţa ei. Era neclintită, însă strânsoarea ei asupra braţului meu a crescut când capacul coşciugului a fost închis.

— Adio, copile, a şoptit ea. Te iubesc.

M-am întors imediat într-o parte.

Derek s-a apropiat din spate şi l-am văzut făcând un gest ca şi cum ar fi vrut să o atingă. Glen nu a întors capul, dar a părut să radieze o furie atât de nemărginită, încât el a rămas la distanţă, intimidat de forţa acesteia. Kitty a rămas lipită de perete, cu faţa umflată de lacrimile vărsate în singurătate. Am bănuit cumva că ea şi tatăl ei nu vor mai rămâne multă vreme în viaţa lui Glen. Moartea lui Bobby accelerase decăderea familiei. Din câte simţeam eu, Glen abia aştepta să rămână singură, nemaiputând tolera cerinţele relaţiilor obişnuite. Cei doi erau puşi pe luate. Iar ea nu mai avea nimic de dat. Abia o cunoşteam pe acea femeie, dar am avut impresia că, brusc, începuse să trăiască după alt fel de reguli. Derek o urmărea neliniştit, simţind probabil că el nu mai era inclus în acel nou plan, indiferent care ar fi fost el.

Bobby a fost înhumat sâmbătă. Din fericire, serviciul religios a durat extrem de puţin. Glen alesese muzica şi câteva pasaje din diferite surse nereligioase. Am luat exemplul ei, supravieţuind rostirii necroloagelor prin deconectarea de la ceea ce se spunea. Nu aveam să percep moartea lui Bobby în acea zi. Nu aveam de gând să-mi pierd controlul într-un decor public precum acela. Chiar şi aşa, au existat momente când am simţit cum mi se încinge faţa, iar ochii mi se împăienjenesc de lacrimi. Era mai mult decât o pierdere. Însemna cât toate decesele, toate pierderile – ale părinţilor mei şi a mătuşii.

Cortegiul funerar trebuie să se fi întins pe zece cvartale, traversând oraşul la pas. La fiecare intersecţie, traficul fusese obligat să se oprească atunci când am trecut noi, şi am putut vedea pe chipurile lor comentariile celor prin dreptul cărora treceam. „A, o înmormântare. Mă întreb cine o fi.” „Grozavă zi pentru înmormântare.” „Dumnezeule, uite câte maşini.” „Haideţi, o dată. Treceţi mai repede.”

Am şerpuit prin cimitir, care era înverzit şi bine îngrijit ca o peluză din faţa casei. Pietrele de mormânt se înşirau în toate direcţiile, un spectacol divers, amintind de curtea unui cioplitor în piatră, unde sunt expuse mostre ale muncii lui. Am văzut plante veşnic verzi, pâlcuri de sicomori şi eucalipţi. Parcelele din cimitir erau despărţite de garduri scunde din gard viu, iar pe o hartă a cimitirului purtau probabil nume precum Seninătate şi Pajiştile Raiului.

Am parcat, apoi toţi am călcat pe iarba proaspăt tunsă. Aveam senzaţia unei excursii de pe vremea şcolii elementare: toţi ne comportam cât se putea de frumos, nimeni nu ştia precis ce va face în continuare. Existau şi discuţii purtate în şoaptă, însă mai toţi am păstrat tăcerea. Cei de la firma de pompe funebre, în costume negre, ne-au însoţit până la scaunele noastre, de parcă ar fi fost oameni de ordine de la o nuntă.

Ziua era toridă, iar soarele după-amiezii ardea. Simţeam totuşi o briză care făcea vârfurile copacilor să scoată foşnete şi ridica, parcă în joacă, faldurile cortului din pânză. Ne-am aşezat cuminţi, în vreme ce preotul a ţinut slujba de rămas-bun. Mă simţeam mai bine acolo, afară, şi mi-am dat seama că absenţa muzicii de orgă era cea care făcea acea ceremonie de înmormântare mai puţin intensă. Până şi imnul intonat într-o biserică oarecare ne poate frânge inimile într-un asemenea moment. Eu, una, preferam şuieratul slab al vântului.

Coşciugul lui Bobby era un obiect masiv din lemn de nuc lustruit şi alamă, amintind de un dulap pentru pături supradimensionat, prea mare pentru spaţiul ce i se rezervase. Din câte se părea, coşciugul avea să încapă într-un cavou special construit pentru a-l găzdui sub pământ. Am văzut un mecanism destul de complicat montat deasupra mormântului, care avea să fie folosit pentru coborârea coşciugului în groapă, dar am înţeles că acest lucru avea să se facă mai târziu.

Moda în privinţa înhumărilor s-a schimbat de la moartea părinţilor mei şi m-am întrebat într-o doară ce anume impusese asemenea modificări. Tehnologia, nici nu mă îndoiam de asta. Poate că moartea era mai ordonată în prezent şi mai lesne de reglementat. Mormintele erau făcute cu ajutorul unor utilaje speciale, care săpau o groapă curată şi precis desenată, înconjurată acum de acel dispozitiv scund pe care se aşeza coşciugul. Gata cu spectacolul grotesc dat de cei apropiaţi care voiau să se azvârle în mormânt. După ce acel dispozitiv era aşezat cum trebuie, ar fi trebuit să te târâi pe burtă ca să ajungi în groapă, gest complet lipsit de efectul teatral atât de dorit.

Într-o parte, printre cei prezenţi, i-am văzut pe Phil şi pe Reva Bergen. El părea tulburat, însă ea rămăsese impasibilă. Privirea ei se plimba de la faţa preotului spre chipul meu, fixându-mă fără nicio jenă. În spatele lor mi s-a părut că-l văd pe Kelly Borden, dar nu puteam băga mâna în foc. M-am foit pe scaun, sperând să realizez un contact vizual, însă faţa lui a dispărut. Mulţimea a început să se împrăştie, iar eu am trăit un şoc descoperind că totul se terminase. Îmbrăcat cu sutana lui neagră, preotul i-a aruncat lui Glen o privire încărcată de solemnitate, dar ea l-a ignorat şi s-a îndreptat către limuzină. Făcând o demonstraţie de bune maniere, Derek a zăbovit îndeajuns cât să schimbe câteva cuvinte cu unii dintre cei prezenţi.

Kitty era deja aşezată pe bancheta din spate când am ajuns noi la limuzină. Aş fi putut să pariez că deja consumase ceva. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar ochii îi străluceau febril, mâinile i se mişcau nestăpânite în poală, iar degetele trăgeau de fusta neagră din bumbac. Ţinuta pe care o alesese avea un aer nefiresc, amintind de straiele ţigăneşti, bluza neagră din bumbac fiind alcătuită din câteva şiruri de volane, brodate cu aţă în nuanţe stridente de turcoaz şi roşu. Glen clipise alene din ochi când o văzuse prima oară pe Kitty, şi pe buze îi apăruse un zâmbet aproape imperceptibil, după care îşi îndreptase atenţia în altă parte. Era limpede că hotărâse să nu ridice obiecţii faţă de ţinuta lui Kitty. Iar atitudinea fetei se dorise a fi sfidătoare, dar fără nicio rezistenţă din partea lui Glen, întreaga dramă îşi pierduse din forţă, chiar înainte de începerea primului act.

Stăteam lângă limuzină când a apărut şi Derek. S-a aşezat pe bancheta din spate şi a tras unul dintre scaunele pliante, după care a dat să închidă portiera.

— Las-o deschisă, a murmurat Glen.

Şoferul limuzinei nu se vedea. S-a produs o oarecare întârziere cât oamenii şi-au ocupat locurile în vehiculele parcate de-a lungul drumului. Alţii se foiau pe peluză fără niciun rost.

Derek s-a străduit să-i surprindă privirea lui Glen.

— După părerea mea, totul a decurs cât se poate de bine.

Glen s-a întors ostentativ şi a privit pe geamul maşinii. Când îţi moare singurul copil pe care l-ai avut, cine se mai sinchiseşte de aşa ceva?

Kitty a scos o ţigară din pachet şi a aprins-o. Mâinile ei semănau cu ghearele unei păsări, iar pielea căpătase deja un aspect solzos. Decolteul cu fire elastice al bluzei ei dezvăluia un piept atât de firav, încât sternul şi cartilajele coastelor apăreau conturate de parcă ar fi fost îmbrăcată cu vreunul

dintre acele tricouri amuzante ce prezintă scheletul uman.

Derek s-a strâmbat imediat ce a simţit mirosul fumului ce a umplut partea din spate a limuzinei.

— Isuse mare, Kitty, stinge ţigara aceea. Pentru numele lui Dumnezeu!

— Oh, las-o în pace, a rostit Glen cu glas slab.

Kitty a părut surprinsă de acel sprijin neaşteptat, însă a stins ţigara.

La scurt timp după aceea a apărut şi şoferul, care a închis portiera din partea lui Derek, după care a dat roată limuzinei prin partea din spate şi s-a aşezat pe scaunul lui. Eu m-am îndreptat spre maşina mea în timp ce limuzina se îndepărta.

* * *

Imediat ce am ajuns acasă, dispoziţia tuturor s-a dovedit mai calmă. Oamenii păreau să se elibereze de sentimentul morţii, lăsându-se în schimb liniştiţi de un vin bun şi de aperitive săţioase. Nu-mi dau seama de ce moartea dă naştere acestor mici scene de intimitate între oameni. Mai totul s-a modernizat, însă unele vestigii ce ţin de priveghi rezistă. Cred că erau cel puţin două sute de persoane îngrămădite în camera de zi şi în hol, dar toţi păreau să se simtă în largul lor. Era doar un interval de respiro, ceva care să facă trecerea de la înhumare la somnul apăsător care avea să vină după aceea.

I-am recunoscut pe majoritatea celor care fuseseră prezenţi la aniversarea de luni a zilei de naştere a lui Derek: doctorul Fraker şi soţia lui, Nola; doctorul Kleinert şi o femeie destul de anostă, despre care am presupus că era doamna Kleinert; celălalt doctor care fusese prezent, Metcalf, discuta cu Marcy, care lucrase puţin timp cu Bobby la Secţia de Medicină legală. Am înşfăcat un pahar de vin şi am traversat discret camera, îndreptându-mă spre doctorul Fraker. El şi Kleinert stăteau cu capetele apropiate şi au tăcut în momentul când m-am apropiat.

— Bună ziua, am spus eu, devenind brusc foarte conştientă în legătură cu ce se petrecea în jur.

Poate că asta nu era o idee prea bună. Am luat o înghiţitură de vin, remarcând privirile pe care le-au schimbat cei doi. Cred că hotărâseră că puteam participa la discuţia lor, fiindcă Fraker a reluat conversaţia de unde rămăsese.

— În orice caz, nu mai fac nicio analiză microscopică până luni, însă la prima vedere, se pare că decesul a fost provocat în primul rând de ruperea unei valve aortice.

— După impactul cu volanul, a spus Kleinert.

Fraker a dat afirmativ din cap, apoi a sorbit din paharul de vin. Explicaţia privind constatările lui a continuat ca şi cum ar fi dictat unei secretare care trebuia să noteze totul.

— Sternul şi alte câteva coaste au fost fracturate, iar aorta ascendentă era ruptă incomplet deasupra limitei superioare a cuspidelor valvei. În plus, s-a produs un hemotorax stânga de opt sute de centimetri cubi şi o puternică hemoragie aortică externă.

Expresia de pe faţa lui Kleinert arăta că asculta cu atenţie explicaţiile. Totul îmi suna greţos şi nici nu-mi dădeam seama ce însemna toată vorbăria aceea.

— Dar care a fost conţinutul de alcool din sânge? a întrebat Kleinert.

Fraker a ridicat din umeri.

— Negativ. Nu era beat. Ar fi trebuit să primim restul rezultatelor în această după-amiază, dar nu cred că vom descoperi ceva. Chiar aş fi surprins dacă ar apărea ceva deosebit, desigur.

— Bine, dacă ai dreptate în ce priveşte blocarea CFS[11], înseamnă că probabil o criză a fost inevitabilă. Bernie l-a avertizat să aibă grijă când apar simptomele, a spus Kleinert.

Avea o faţă lungă pe care se întipărise o expresie de tristeţe eternă. Dacă m-aş fi confruntat cu probleme emoţionale şi aş fi avut nevoie de un

psihiatru, nu cred că mi-ar fi folosit prea mult dacă aş fi privit o faţă ca aceea săptămână de săptămână. Aş fi vrut pe cineva care să radieze energie, care să-mi dea forţă, care să-mi dea speranţă, cât de cât.

— Bobby a suferit o criză? am întrebat eu.

Era limpede că discutau despre rezultatele obţinute la autopsie. Fraker îşi dăduse seama că eu nu aveam habar despre ce discutau ei, pentru că mi-a oferit o traducere liberă.

— Credem că Bobby suferea din cauza unei complicaţii a rănii produse la cap în primul accident. Câteodată, apare un oarecare blocaj în fluxul normal al lichidului cerebrospinal. Presiunea intracraniană creşte şi o parte din creier începe să se atrofieze, ceea ce dă naştere unei epilepsii post-traumatice.

— De aceea a ieşit de pe şosea?

— Da, după părerea mea, a spus Fraker. Nu pot susţine asta în mod categoric, dar probabil că a suferit de dureri de cap, anxietate şi probabil stări de nervozitate.

Kleinert a intervenit din nou:

— L-am văzut la şapte, şapte şi un sfert, ceva de genul ăsta. Era cumplit de deprimat.

— Poate bănuia ce se petrecea cu el, a spus Fraker.

— Mare păcat că nu a vorbit în acele clipe, dacă acesta era cazul.

Murmurele dintre ei au continuat cât am încercat să înţeleg implicaţiile celor discutate de ei.

— Există posibilitatea ca o asemenea criză să fi fost produsă de consumul de droguri? am întrebat eu.

— Sigur, e posibil. Rapoartele toxicologice nu sunt cuprinzătoare, iar rezultatele analizelor depind de ceea ce se cere din partea lor. Există câteva sute de droguri care ar putea afecta comportamentul unei persoane predispuse la o asemenea criză. Practic vorbind, ar fi imposibil să le verifici pe toate, a spus Fraker.

Kleinert s-a foit neliniştit.

— De fapt, după ce a trecut prin atâtea încercări, e o minune că a supravieţuit atât de mult. Noi ne-am străduit să o cruţăm pe Glen, dar cred că ne-am temut cu toţii că s-ar putea petrece aşa ceva.

Se părea că nu mai era nimic de discutat pe acea temă.

Într-un târziu, Kleinert s-a întors către Fraker.

— Ai mâncat ceva până acum? Eu şi Ann ne ducem să luăm cina, dacă tu şi Nola sunteţi dispuşi să ne ţineţi de urât.

Fraker a refuzat invitaţia, dar a simţit nevoia să i se umple paharul de vin şi l-am văzut cum măsura oamenii din mulţime ca să-şi descopere soţia printre ei. Ce doi doctori şi-au cerut scuze unul faţă de celălalt, şi s-au retras.

Descumpănită, am rămas în picioare, analizând faptele. În teorie, Bobby Callahan murise din cauze naturale, însă de fapt, din pricina rănilor căpătate în accidentul produs în urmă cu nouă luni, pe care el îl socotea o încercare de asasinat. Din câte ţineam minte, legea din California prevede că „omorul este crimă sau omucidere dacă victima decedează în decurs de trei ani şi o zi de Ia data loviturii primite sau în situaţia în care cauza decesului este provocată”. Acela era adevărul, el fusese ucis, şi nu avea absolut nicio importanţă dacă murise în acea noapte sau cu o săptămână în urmă. Pe moment, desigur, nu deţineam nicio probă. Aveam totuşi majoritatea banilor pe care mi-i plătise Bobby, plus o serie de instrucţiuni clare din partea lui, astfel că, dacă voiam neapărat, rămâneam angajata lui.

În gând, m-am ridicat de la pământ şi mi-am scuturat hainele de praf. Sosise momentul să fac uitată orice suferinţă şi să mă întorc la treabă. Am lăsat jos paharul de vin, apoi am schimbat grăbită câteva cuvinte cu Glen ca să ştie unde mă putea găsi şi am urcat la etaj, unde m-am apucat să percheziţionez sistematic camera lui Bobby. Voiam să descopăr micuţa agendă îmbrăcată în piele roşie.

13

Desigur, acţionam cu speranţa că Bobby ascunsese agenda undeva în casă. Spusese că, din câte îşi amintea, dăduse agenda aceea cuiva, dar se putea ca adevărul să fie altul. Nu aveam cum să cercetez toată casa, dar sigur puteam verifica în câteva locuri. Biroul lui Glen sau poate camera lui Kitty. Sus era linişte şi m-am bucurat că rămăsesem singură măcar o vreme. Am căutat timp de o oră şi jumătate şi nu am descoperit nimic. Într-un fel, mă simţeam încurajată. Poate că memoria nu-l înşelase pe Bobby.

La ora şase, am ieşit pe coridor. M-am rezemat cu coatele de balustrada care dădea roată palierului şi am ascultat sunetele ce răzbăteau de jos. Evident, numărul oamenilor se micşorase considerabil. Am auzit frânturi de râsete, glasuri ceva mai ridicate în cursul conversaţiilor, dar se părea că mai toţi oaspeţii plecaseră. M-am retras şi am bătut la uşa camerei lui Kitty.

Am primit un răspuns înfundat.

— Cine e?

— Sunt eu, Kinsey, am spus către uşă.

După un moment, am auzit zgomotul produs de răsucirea cheii în broască, dar Kitty nu mi-a deschis. În schimb, a strigat:

— Intră!

Doamne, ce purtare. Am intrat.

În cameră se făcuse ordine, iar patul era făcut, fără vreun efort din partea ei, eram convinsă. Arăta ca şi cum ar fi plâns.

Avea nasul înroşit, iar machiajul întins pe faţă. Bineînţeles, consumase droguri. Pe o oglindă, cu ajutorul unei lame de ras, întinsese câteva firicele de cocaină. Pe noptieră stătea un pahar de vin pe jumătate plin.

— Mă simt ca dracu’, a început ea.

Renunţase la ţinuta ţigănească în favoarea unui chimonou din mătase simplă, având o nuanţă de verde, cu fluturi brodaţi pe spate şi pe mâneci. Braţele îi erau atât de subţiri, încât arăta ca o insectă cu ochii verzi sclipitori.

— Când te întorci la St. Terry? am întrebat-o.

Ea a tras de timp suflându-şi nasul, pentru că nu voia să-şi pericliteze starea de bine indusă de droguri.

— Cine ştie? a spus ea cu un aer sumbru. Cred că-n seara asta. Cel puţin voi reuşi să-mi împachetez câteva haine pe care să le iau cu mine. Ce naiba, am ajuns în rezerva psihopaţilor fără *nimic*.

— De ce bagi astea-n tine, Kitty? Aşa nu faci decât să te arunci în braţele lui Kleinert.

— Bravo. N-am ştiut c-ai venit aici ca să-mi ţii lecţii.

— Am venit să cercetez camera lui Bobby. Caut o agendă mică, îmbrăcată în piele roşie despre care te-am întrebat marţea trecută. Nu prea cred că ai idee unde ar putea fi, adevărat?

— Da.

S-a aplecat şi, folosind o bancnotă de un dolar drept pai, nara ei a format un soi de aspirator. Am urmărit cum cocaina a urcat spre nasul ei ca prin farmec.

— Nu ştii cui ar fi putut să i-o dea?

— Nu.

S-a întins pe pat, strângându-şi nările cu degetele. Şi-a umezit degetul arătător al celeilalte mâini şi a curăţat suprafaţa oglinzii, plimbându-l apoi peste gingii, de parcă le-ar fi tratat contra durerilor provocate de apariţia dinţilor. A întins apoi mâna după paharul cu vin şi s-a rezemat de perne, aprinzându-şi o ţigară.

— Doamne, eşti grozavă, am spus. Astăzi nu laşi să-ţi scape nimic. Puţină cocaină, dai de duşcă nişte vin şi mai şi fumezi. Vor trebui să te trimită la dezintoxicare înainte de a ajunge din nou la 3 Sud.

Eram conştientă că o zgândăream, dar începuse să mă scoată din sărite şi eram chiar pregătită să mă cert cu ea, ceea ce bănuiam că ar fi creat un sentiment preferabil suferinţei.

— Du-te dracului, a rostit ea pe un ton plictisit.

— Te superi dacă mă aşez? am întrebat-o.

A făcut un gest prin care îmi dădea permisiunea, şi m-am aşezat pe marginea patului, privind în jur cu interes.

— Ce s-a întâmplat cu rezerva ta? am întrebat.

— Ce rezervă?

— Cea pe care o ţineai aici, am spus, făcând semn către sertarul noptierei.

Ea s-a uitat fix la mine.

— N-am ţinut niciodată o *rezervă* aici.

M-a amuzat tonul de indignare îndreptăţită.

— Ciudat, am făcut eu. L-am văzut pe doctorul Kleinert scoţând de acolo o pungă plină de tablete.

— Când? m-a întrebat ea, neîncrezătoare.

— Luni seară, când te-au dus de aici pe sus. Erau tablete de Quaaludes, Placidyl, Tuinal, tot ce vrei.

De fapt, nu eram perfect încredinţată că tabletele acelea erau chiar ale ei, dar eram curioasă să aud ce avea de spus.

Kitty s-a uitat lung la mine vreme de câteva momente, apoi a scos un nor de fum, pe care l-a dirijat spre nas.

— Nu folosesc aşa ceva, a spus ea.

— Dar ce ai luat luni seară?

— Valium. Pe reţetă.

— Doctorul Kleinert ţi-a dat reţetă pentru Valium?

Ea s-a ridicat iritată şi s-a apucat să măsoare camera în lung şi-n lat.

— Kinsey, m-am săturat de prostiile tale. În caz că te-a lăsat memoria, fratele meu a fost înmormântat azi. Am alte lucruri pe cap.

— Ai avut o relaţie cu Bobby?

— Nu, n-am avut nicio „relaţie” cu Bobby. Cum adică, dacă am avut vreo treabă ce ţine de sex? Ca

şi cum aş fi avut o *aventură?*

— Da, ceva de genul ăsta.

— Dumnezeule, ce imaginaţie ai. Spre informarea ta, nici măcar nu m-am gândit vreodată la el în sensul ăsta.

— Poate că el a gândit aşa.

Ea s-a oprit din plimbare.

— Cine spune asta?

— E o teorie de-a mea. Ştii că a ţinut foarte mult la tine. De ce nu ar fi manifestat şi o atracţie sexuală faţă de tine?

— Hai, termină. A spus Bobby aşa ceva?

— Nu, dar i-am văzut reacţia în noaptea când ai fost spitalizată. Mi s-a părut că nu asistam la o simplă dragoste de frate. De fapt, am întrebat-o şi pe Glen atunci, dar ea a spus că nu credea că se petrecea aşa ceva.

— Păi aşa a şi fost.

— Păcat. Poate că v-aţi fi putut salva unul pe celălalt.

Ea şi-a dat ochii peste cap, aruncându-mi în acelaşi timp o privire ce voia să spună: „Doamne, ce idioţi sunt adulţii ăştia!" însă a continuat să fie agitată şi absentă. A descoperit scrumiera pe comodă şi a stins ţigara în ea. A ridicat capacul unei cutii muzicale şi a lăsat-o să cânte câteva măsuri din *Tema Larei,* după care a închis-o cu un pocnet. Când s-a uitat din nou la mine, avea lacrimi în ochi şi a părut jenată din pricina asta.

S-a îndepărtat de comodă.

— Trebuie să-mi fac bagajul.

S-a dus la dulapul de haine şi a scos o geantă din pânză. A deschis sertarul de sus al comodei şi a luat un teanc de lenjerie pe care l-a îndesat în genată. A împins sertarul şi l-a deschis pe următorul, înşfăcând tricouri, blugi, şosete.

M-am ridicat şi am pornit spre uşă, întorcându-mă după ce am pus mâna pe clanţă.

— Nimic nu durează. Nici măcar suferinţa.

— Da, sigur. Mai ales dacă nu este a mea. De ce crezi că iau droguri, pentru sănătate?

— Te dai dură, da?

— Pe dracu', de ce nu te duci să lucrezi la vreo misiune de salvare a sufletelor? Ai tot ce-ţi trebuie pentru asta.

— Într-o bună zi, fericirea îţi va pătrunde în viaţă fără să vrei. Ar trebui să rămâi în viaţă ca să te poţi bucura de ea.

— Îmi pare rău. Nu ţine. Şi nici nu mă interesează.

Am ridicat din umeri.

— Atunci mori. Oricum nu contează prea mult. Nu va reprezenta pierderea pe care a constituit-o moartea lui Bobby. Deocamdată, nu ai oferit lumii mare lucru.

Am deschis uşa.

Am auzit-o închizând sertarul cu un pocnet.

— Hei, Kinsey.

M-am uitat peste umăr. Surâsul ei era aproape batjocoritor la adresa propriei persoane, dar nu tocmai.

— Nu vrei să iei un fir de cocaină? Fac cinste.

Am părăsit camera închizând uşa încet. Aş fi avut chef să o trântesc, dar la ce ar fi folosit?

Am coborât în camera de zi. Îmi era foame şi simţeam nevoia unui pahar cu vin. Rămăseseră doar cinci sau şase persoane. Sufi stătea alături de Glen pe una dintre canapele. Nu am recunoscut pe nimeni altcineva. Alicia, menajera de origine mexicană, aranja un platou cu creveţi, completând tăvile cu aperitive pentru ca acestea să nu arate pe jumătate mâncate. Doamne, treaba asta cu bogăţia presupunea o sumedenie de lucruri. Îmi închipuisem că doar invitai oamenii la tine şi îi lăsai de capul lor, dar acum vedeam că primirea de oaspeţi includea tot felul de metode de monitorizare.

Mi-am umplut o farfurie şi am luat un pahar cu vin. Am ales un loc suficient de aproape de ceilalţi,

ca să nu par mojică, dar îndeajuns de departe ca să nu fiu silită să stau de vorbă cu cineva. Sufăr de o oarecare timiditate care răzbate la suprafaţă în situaţii precum aceea. Aş fi preferat să stau la taclale cu cine ştie ce prostituată de pe State Street decât să încerc să schimb amabilităţi cu vreunul dintre oamenii de acolo. Ce puteam discuta? Vorbeau despre acţiuni pe termen lung. Am luat o îmbucătură din somonul afumat cu maioneză şi m-am străduit să arborez o expresie de interes, ca şi cum aş fi avut o mulţime de acţiuni de care speram să mă debarasez. Mare belea chestiile astea, nu?

Am simţit o uşoară atingere pe braţ şi, ridicând privirea, am văzut-o pe Sufi Daniels aşezându-se pe un scaun alături de al meu.

— Glen mi-a spus că Bobby ţinea foarte mult la tine, a zis ea.

— Aşa cred. Şi eu am ţinut la el.

Sufi m-a privit mai atentă. Am continuat să mestec, pentru că nu-mi venea nimic în minte pentru a continua discuţia. Sufi purta o costumaţie ciudată: o rochie lungă dintr-un material mătăsos de culoare neagră, având o jachetă asortată pe deasupra. Am presupus că asta avea rolul de a disimula silueta ei puţin diformă şi cocoaşa, dar o făcea să arate de parcă s-ar fi pregătit să cânte acompaniată de o mare orchestră filarmonică. Părul îi era la fel de moale, decolorat şi dezordonat ca şi prima dată când o văzusem, iar machiajul îi trăda neîndemânarea. Nu ar fi putut fi mai diferită ca Glen Callahan. Purtarea ei era oarecum dominatoare, de parcă ar fi fost pe punctul de a-mi strecura câţiva dolari pentru bunele mele servicii. Puteam să scap imediat de ea, dar exista posibilitatea ca ea să aibă agenda roşie a lui Bobby.

— De când o cunoşti pe Glen? am întrebat-o, luând o gură de vin.

Am aşezat paharul pe podea, aproape de scaunul meu, şi am luat în furculiţă nişte crevete rece în sos

condimentat. Sufi s-a uitat spre Glen şi apoi la mine.

— Ne ştim din şcoală.

— Sunteţi prietene de multă vreme.

— Da.

Am dat din cap, în timp ce înghiţeam.

— Înseamnă că ai fost în preajmă când s-a născut Bobby, am remarcat eu, ca să împing discuţia mai departe.

— Da.

Drace, ce amuzant, am gândit.

— Ai fost apropiată de el?

— Am ţinut la el, dar n-aş putea afirma că am fost apropiaţi. De ce?

Mi-am recuperat paharul cu vin şi am luat o sorbitură.

— A dat cuiva o agendă mică, roşie. Încerc să aflu cui.

— Ce fel de agendă?

Am făcut un gest din umeri.

— Adrese, numere de telefon. Mică, legată în piele roşie, din câte spunea el.

Brusc, a clipit mirată.

— Doar nu ai de gând să continui investigaţia, a spus ea. Nu era o întrebare. Suna ca o afirmaţie în care se insinuase neîncrederea.

— De ce nu?

— Păi, băiatul a murit. Ce importanţă ar mai avea?

— Dacă a fost ucis, pentru mine contează, am spus eu.

— Dacă a fost ucis, e treaba poliţiei.

Am zâmbit.

— Poliţiştii locali apreciază ajutorul meu.

Sufi s-a uitat spre Glen şi a coborât glasul:

— Sunt convinsă că ea nu ar dori să-ţi continui cercetările.

— Nu ea m-a angajat, ci Bobby. În orice caz, de ce te-ar deranja?

Ea a părut că surprinde nota de ameninţare din glasul meu, dar nu s-a îngrijorat prea mult. A surâs vag, cu un aer de superioritate.

— Sigur. Nu voiam să mă amestec, a murmurat ea. Nu eram sigură ce planuri ai şi nu voiam ca Glen să fie tulburată.

S-ar fi cuvenit să-i spun ceva liniştitor, dar m-am mulţumit să rămân impasibilă şi să o privesc. Obrajii i s-au înroşit uşor.

— În fine. Mi-a făcut plăcere să te revăd.

S-a ridicat, îndepărtându-se către unul dintre oaspeţii rămaşi cu care a început să discute, rămânând dinadins cu spatele la mine. Am făcut un gest de nepăsare. Nu-mi dădeam seama ce punea la cale. Şi nici nu mă sinchiseam, decât dacă ţinea de cazul meu. M-am uitat din nou spre ea, şi am rămas pe gânduri.

Curând după aceea, aproape ca la un semnal nevăzut, oamenii au început să se pregătească de plecare. Glen a rămas lângă arcada ce dădea spre camera de zi, lăsându-se îmbrăţişată şi dând mâna cu cei care îşi exprimau compasiunea. Toţi au rostit aceleaşi lucruri:

— Să ştii că te iubim, draga mea. Să ne anunţi dacă te putem ajuta cu ceva.

Ea zicea de fiecare dată: „Aşa voi face”, lăsându-se din nou îmbrăţişată.

Sufi a fost cea care i-a condus pe ceilalţi până la uşă.

Eram pe punctul de a-i urma pe ceilalţi, când Glen mi-a surprins privirea.

— Aş vrea să stăm de vorbă dacă mai rămâi o vreme.

— Sigur, am spus. Abia în acel moment mi-am dat seama că nu-l mai văzusem pe Derek de câteva ore. Unde e Derek?

— O duce pe Kitty înapoi la St. Terry. Apoi s-a prăbuşit pe o canapea, lăsându-se moale ca să-şi rezeme capul de spătar. Vrei să bei ceva?

— Sinceră să fiu, nu mi-ar strica un păhărel. Să îţi pregătesc ceva dacă tot îmi pun mie?

— Da, sigur. Mai e un dulap cu băuturi în biroul meu dacă aici proviziile s-au terminat. Aş vrea nişte scotch. Cu multă gheaţă, te rog.

Am traversat holul şi am intrat în birou, de unde am adus un pahar cu un model demodat şi sticla de Cutty Sark. Când am ajuns în camera de zi, Sufi revenise, iar casa era învăluită în acea tăcere apăsătoare ce urmează unei perioade de prea mult zgomot.

La un capăt al mesei pe care fusese aşezat bufetul se găsea un vas cu gheaţă, şi am pus câteva cuburi în pahar, slujindu-mă de un cleşte din argint masiv, ale cărui braţe arătau ca nişte labe de dinozaur. Asta mă făcea să mă simt sofisticată, de parcă aş fi jucat în vreun film din anii 1940, îmbrăcată într-un taior cu pernuţe la umeri şi ciorapi cu o dungă la spate.

— Cred că eşti epuizată, tocmai murmura Sufi. Ce-ar fi să te duci la culcare înainte de plecarea mea?

Glen a zâmbit obosită.

— Nu, n-am nimic. Du-te, dacă vrei.

Sufi nu a mai avut încotro, aşa că s-a aplecat şi a îmbrăţişat-o pe Glen, după care a plecat să-şi caute poşeta. I-am întins paharul, şi am turnat scotch. Sufi şi-a luat în sfârşit rămas-bun, apoi a părăsit încăperea aruncându-mi o privire ce se voia de avertisment. Câteva momente mai târziu, am auzit uşa din faţă închizându-se.

Am tras un scaun mai aproape şi m-am aşezat, ridicându-mi picioarele pe canapea şi analizând situaţia în care mă găseam. Mă durea între omoplaţi şi simţeam împunsături în braţul stâng. Am terminat paharul de vin şi mi-am turnat Cutty Sark.

Glen a luat o sorbitură lungă din al ei.

— Te-am văzut discutând cu Jim. Ce avea de spus?

— Consideră că Bobby a suferit o criză şi că de aceea a ieşit de pe şosea. Un fel de epilepsie din cauza traumatismului cerebral suferit în primul accident.

— Şi asta ce înseamnă?

— Păi, din punctul meu de vedere, asta înseamnă că dacă acel accident a fost cu adevărat o încercare de asasinat, în cele din urmă a dat roadele dorite.

Nu a reacţionat în niciun fel. A lăsat ochii în pământ.

— Şi acum ce faci?

— Uite ce voi face. Încă mai am banii lăsaţi ca garanţie de Bobby. O să continui până descopăr cine l-a ucis.

S-a uitat în ochii mei, aruncându-mi o privire ciudată.

— De ce vrei să procedezi aşa?

— Ca să reglez conturile. Îmi plac socotelile clare, e bine?

— Da, a spus ea.

Ne-am privit preţ de o clipă, apoi ea a ridicat paharul. L-am ridicat şi eu pe al meu şi am băut.

Când a sosit Derek, au mers amândoi sus şi, cu aprobarea lui Glen, am petrecut următoarele trei ore căutând fără folos în biroul ei şi în camera lui Kitty. Apoi am plecat direct acasă.

14

Luni dimineaţă, la ora opt, mă aflam din nou în sala de sport. Mă simţeam de parcă aş fi bătut pe jos drumul până la Lună şi înapoi. Fără să mă gândesc, l-am căutat din priviri pe Bobby, dându-mi seama o fracţiune de secundă după aceea că el dispăruse şi că nu va mai apărea vreodată acolo. Nu mă simţeam deloc în largul meu. Dorul faţă de cineva e o senzaţia imprecisă, neplăcută, ca o angoasă ce te roade neîncetat. Nu e la fel de concretă ca suferinţa, însă e la fel de pătrunzătoare şi nu există posibilitatea de a scăpa de ea. Am continuat să lucrez din greu, ca şi cum durerea fizică ar fi putut şterge suferinţa emoţională. Mi-am ocupat fiecare minut cu exerciţii, şi presupun că a funcţionat. Într-un fel, e ca şi cum te-ai unge cu un antiinflamator pe spatele dureros. Vrei să crezi că te ajută, dar nu-ţi dai seama de ce s-ar întâmpla asta. E mai bine decât nimic, dar nu aşa se obţine vindecarea.

Am făcut duş, m-am îmbrăcat şi am pornit spre birou. Nu mai trecusem pe acolo de miercuri după-amiază. Se strânsese corespondenţa pe câteva zile şi am aruncat-o grămadă pe masa de lucru. Luminiţa de mesaje de pe telefonul meu clipea, dar aveam alte lucruri de rezolvat mai întâi. Am deschis larg uşile cu geamuri şi am lăsat aerul să intre înăuntru, după care mi-am pregătit o cafea. Am verificat amestecul de frişcă foarte slabă din micul meu frigider, mirosind deschizătura cutiei. Era la limită. Trebuia să o înlocuiesc destul de curând. După ce mi-am făcut cafeaua, am găsit o cană şi mi-am umplut-o. Frişca făcea o pată pe suprafaţa cafelei, dar gustul era în regulă. Câteodată îmi beau cafeaua fară zahăr sau alte ingrediente, alteori pun frişcă în ea ca s-o îmbunătăţesc. M-am aşezat pe scaunul rotativ şi

mi-am pus picioarele pe masă, apoi am apăsat butonul de derulare a mesajelor telefonice.

Banda s-a derulat şi am auzit glasul lui Bobby. Am simţit un deget îngheţat pe ceafa când mi-am dat seama mai bine ce voce ascultam.

„Bună, Kinsey. Sunt Bobby. Îmi cer iertare că m-am purtat ca un necioplit. Ştiu că încercai să mă încurajezi. Mi-am adus aminte ceva. Ştiu că nu pare cu totul logic, dar m-am gândit să-ţi transmit informaţia oricum. Cred că numele de Blackman se leagă de ceva. Cineva pe nume Blackman. Nu ştiu dacă el este cel căruia i-am dat agenda ori cel care mă urmăreşte. S-ar putea să mă înşel cu totul, având în vedere cât de mult se încurcă lucrurile în mintea mea. În orice caz, ne putem sfătui ceva mai târziu, şi vom vedea dacă are vreo importanţă. Acum am ceva de făcut şi mă voi duce să-l întâlnesc pe Kleinert. Voi încerca să dau de tine. Poate bem ceva împreună mai târziu în seara asta. Deocamdată, la revedere. Ai grijă de tine."

Am închis robotul şi am privit lung la el.

Am scotocit în sertarul de sus al dulapului, căutând cartea de telefoane, şi am scos-o afară. Exista un abonat Blackman, S. Blackman. Fără adresă. Probabil vreo femeie care dorea astfel să evite apelurile obscene. Eu cred în ideea că trebuie să încerci să faci ceea ce este evident. La o adică, de ce nu? Poate că Sarah, sau Susan, sau Sandra Blackman îl cunoscuse pe Bobby şi era în posesia agendei lui roşii, ori poate el îi spusese exact ce se petrecea, iar eu puteam descâlci totul cu un simplu telefon. Numărul era deconectat. Am încercat din nou, doar ca să mă conving. A pornit aceeaşi voce metalică.

Mi-am notat numărul. Poate că încă aparţinea cuiva. Poate că S. Blackman părăsise oraşul sau murise în mod misterios.

Am apăsat butonul de reluare, doar ca să aud din nou glasul lui Bobby. Mă simţeam neliniştită şi m-am întrebat cum aş putea ajunge la esenţa situaţiei.

Am verificat din nou dosarul lui Bobby. Încă nu discutasem cu fosta lui prietenă, Carrie St. Cloud, iar asta părea o posibilitate. Glen îmi spusese că ea dispăruse cu totul din viaţa lui după accident, însă putea să-şi aducă aminte ceva petrecut în acea perioadă. Am încercat la numărul pe care mi-l dăduse Glen şi am purtat o scurtă conversaţie cu mama lui Carrie, căreia i-am explicat cine eram şi de ce doream să iau legătura cu ea. Carrie se mutase de acasă în urmă cu un an şi locuia într-un apartament împreună cu o prietenă. Lucra ca instructoare de gimnastică aerobică la un studio de pe strada Chapel. Mi-am notat ambele adrese, cea de la slujbă şi cea de acasă, şi i-am mulţumit femeii. Mi-am lăsat cana deoparte, am scos din priză cafetiera, am încuiat biroul şi am coborât tropăind pe scara din spatele clădirii.

În acea zi, cerul era acoperit, transformându-se într-un plafon jos şi alburiu. O boare umedă, de un cenuşiu-deschis, părea să fi cotropit străzile cu un aer rece. După arşiţa insuportabilă din ultimele săptămâni, acea atmosferă mi s-a părut ciudată. În ultimul timp, vremea din Santa Teresa a început să devieze de la normalitate. De obicei, puteai conta pe cer senin şi însorit şi pe o mare liniştită şi cu temperaturi plăcute, cu prezenţa câtorva nori adunaţi înapoia munţilor, mai mult pentru a crea un efect vizual decât pentru a strica echilibrul. Ploile veneau cuminţi în ianuarie – două săptămâni de averse aproape constante – după care peisajul căpăta o culoare verde ca smaraldul, bougainvillea şi caprifoiul explodând coloristic în tot oraşul, amintind de un machiaj strident. În prezent, avem ploi inexplicabile în aprilie şi octombrie, zile reci ca aceasta în august când, de fapt, temperatura ar trebui să fie de maximum treizeci de grade. Tranziţia aceasta descumpăneşte, fiind tipul de modificare climatică asociată ca erupţiile unor vulcani din Marea de Sud şi cu zvonurile

referitoare la faptul că stratul de ozon a fost străpuns de substanţele din spray-urile cu fixativ.

Studioul era la jumătate de cvartal depărtare, găzduit de un fost club de raquetball[12], ce dăduse faliment după ce patima pentru această distracţie s-a stins. Cum gimnastica aerobică era în ascensiune, era de la sine înţeles că încăperile acelea înguste şi fruste, cu podele tari, să se transforme în cuptoare de ars grăsimi pentru femei care ţineau cu orice chip să arate zvelte şi în formă. Am întrebat dacă în acele momente Carrie avea oră, iar femeia de la recepţie, fără să scoată o vorbă, a făcut semn cu degetul către sursa muzicii asurzitoare, care făcea orice altă discuţie inutilă. Am pornit în direcţia indicată de deget şi am dat colţul. În dreapta, se găsea un perete înalt până la brâu, de unde se vedea un curs de gimnastică aerobică în plină desfăşurare în sala de dedesubt.

Acustica era cumplită. Am urmărit totul din balconul rezervat spectatorilor, timp în care muzica bubuia. Carrie răcnea încurajări, iar cincisprezece dintre femeile cele mai arătoase din oraş se zbânţuiau cu un fanatism pe care rareori mi-a fost dat să-l văd. Din câte se părea, surprinsesem lecţia în punctul ei culminant. Executau ridicări de fese care aveau un aer obscen. Femei care gemeau pe podea, îmbrăcate în costume strâmte, lucioase, executând ridicări din coapse şi mişcări de strângere din fese, ca şi cum nişte parteneri nevăzuţi le-ar fi călărit în acelaşi ritm.

Carrie St. Cloud m-a surprins însă. Numele ei sugera o participantă cu cea de-a doua şansă la concursul de Miss Junior, ori poate o actriţă în devenire, al cărei nume era de fapt Wanda Maxine Smith. Îmi imaginasem frumuseţea obişnuită pentru California, trupul musculos al unei persoane care face surf, părul blond, dinţii orbitor de albi, poate o uşoară tendinţă spre tap-dance. Fata nu semăna cu niciuna dintre imaginile pe care le aveam despre ea.

Cu un trup musculos, lucrat, şi cu părul negru lung până în talie, nu avea mai mult de douăzeci şi doi de ani. Faţa ei era bine desenată, ca a unei statui greceşti, cu o gură plină şi cu bărbia rotunjită. Costumul strâmt pe care îl purta era de culoare galben-deschis, scoţându-i în evidenţă umerii laţi şi coapsele înguste de gimnastă. Dacă avea vreun gram de grăsime în plus, nu am reuşit să descopăr locul în care era ascuns. Nu avea sâni care să sară în ochi, însă efectul era oricum de feminitate impresionantă. Nu aveam în faţa mea o frumuseţe tipică a plajelor. Se lua în serios, şi ştia ce însemnau exerciţiile de fitness, trecând de la unul la altul fără ca măcar să respire ceva mai precipitat. Toate celelalte femei din sală sufereau dureri. Asta mă făcea să mă simt recunoscătoare că nu trebuia să alerg decât cinci kilometri pe zi. Nu aveam să arăt niciodată la fel de bine ca ea, dar nu mi se părea un târg prea rău.

Carrie le-a îndemnat pe cursante să facă exerciţii de calmare, propunând întinderi lente şi o serie de mişcări yoga, după care le-a lăsat să se întindă pe podea de parcă ar fi fost victime ale unui război, căzute pe câmpul de luptă. A oprit muzica, a înşfăcat un prosop, şi-a îngropat faţa în el, ieşind apoi din sală pe o uşă aflată exact sub mine. Am găsit scara şi am pornit să cobor, prinzând-o din urmă la ţâşnitoarea aflată chiar în faţa vestiarelor. Părul îi cădea pe umeri ca vălul unei maici, astfel că a trebuit să şi-l prindă într-un nod şi să-l ţină într-o parte ca să poată bea fără să şi-l ude.

— Carrie?

S-a îndreptat de spate, ştergându-şi un firicel de sudoare cu o mânecă a costumului, având acum prosopul în jurul gâtului, la fel ca un boxer care iese din ring.

— Da, eu.

I-am spus cine eram şi cum ce mă ocupam în acele momente, apoi am întrebat-o dacă puteam vorbi despre Bobby Callahan.

— De acord, dar va trebui să purtăm discuţia cât mă spăl. Trebuie să ajung undeva la amiază.

Am urmat-o pe o uşă, ajungând în vestiar. Spaţiul era împărţit în mod simplu, având în dreapta un soi de tejghea care descria un semicerc, şiruri de dulapuri metalice şi un altul de uscătoare de păr fixate pe perete. Gresia de pe jos era de un alb imaculat, iar locul era impecabil de curat, cu bănci prinse în podea şi oglinzi peste tot. Am auzit şiroitul duşurilor ce funcţionau undeva în stânga, nevăzute. Femeile începuseră să apară din sala de exerciţii, iar volumul hohotelor de râs avea să crească pe măsură ce încăperea se popula.

Carrie şi-a dat jos încălţările, scoţându-şi apoi costumul strâmt, de parcă ar fi desfăcut o banană. Eu mi-am făcut de lucru, uitându-mă după un loc în care să mă aşez. De regulă, nu culeg informaţii de la doamne în pielea goală, iar asta într-o încăpere plină de alte femei goale. Am remarcat că toate miroseau la fel ca bărbaţii de la Sala de Fitness Santa Teresa, iar asta mi s-a părut că era ceva interesant.

Am aşteptat cât şi-a prins părul sub o cască din plastic şi a intrat la duş. Între timp, cursantele au defilat încoace şi încolo în diferite stadii de goliciune. Era o privelişte liniştitoare. Am văzut multe forme de sâni, de fese şi de pântece, dar şi de zone pubiene, repetiţii nesfârşite ale unor aceloraşi forme. Acele femei păreau să se simtă bine în propria piele, astfel că între ele se născuse o camaraderie care îmi făcea plăcere.

Înfăşurată într-un prosop, Carrie a revenit de la duş. Şi-a scos casca şi şi-a scuturat capul, eliberându-şi părul lung. S-a apucat să se usuce, vorbind cu mine peste umăr.

— M-am gândit să vin la înmormântare, dar nu m-am simţit în stare. Tu ai fost?

— Da. Nu-l cunoşteam de multă vreme pe Bobby, dar a fost tulburător. Ieşeai cu el la data când s-a produs accidentul, adevărat?

— De fapt, tocmai ne despărţiserăm. Am ieşit împreună vreme de doi ani, după care relaţia noastră a început să se răcească. Între altele, am rămas însărcinată, iar asta a pus capăt legăturii noastre. El a plătit avortul, dar deja nu ne mai întâlneam prea des. Am trăit momente cumplite când a avut accidentul acela, dar am stat deoparte. Ştiam că oamenii mă socoteau de piatră, dar ce puteam face? Totul se terminase. Nu mă vedeam dându-i târcoale, foarte credincioasă, ca să dau bine ca prietenă.

— Ai auzit vorbindu-se despre accident?

— Doar că cineva l-a împins de pe şosea.

— Ai habar cine putea face asta şi de ce?

S-a aşezat pe banchetă şi a pus un picior sus, ştergându-se cu atenţie între degete.

— Cum să spun, şi da, şi nu. Nu cine, de fapt, dar ştiu că se petrecea ceva cu el. Pe vremea aceea nu se confesa prea mult, dar a făcut-o faţă de mine când am avortat, şi a stat în preajma mea vreme de câteva zile. Şi-a schimbat piciorul, aplecându-se ca să-şi verifice degetele. Mi-e teamă să nu fac vreo micoză, a spus ea. Îmi pare rău.

A aruncat prosopul deoparte şi s-a ridicat în picioare, ducându-se apoi spre un dulap, de unde şi-a scos hainele. Mi-a aruncat o privire.

— Încerc să spun totul corect, pentru că nu deţin nicio dovadă. E vorba doar de nişte impresii. Ţin minte că mi-a spus că un prieten de-a lui era în primejdie, iar eu am avut senzaţia că era vorba de un şantaj.

— Şantaj?

— Da, dar nu în adevăratul înţeles al cuvântului. Cum să spun, nu cred că era vorba de bani care trec dintr-o mână în alta, sau ceva de genul ăsta. Nici nu se referea la vreo treabă ca acelea din romanele poliţiste. Cineva deţinea ceva despre altă persoană şi totul era destul de grav. Am înţeles că el încercase să dea o mână de ajutor şi că tocmai găsise modalitatea de a reuşi asta…

Şi-a tras chiloţii, apoi un maiou. Probabil îşi închipuia că sânii nu îi erau suficient de mari ca să-şi bată capul cu un sutien.

— Când s-a întâmplat asta? am întrebat eu. Mai ţii minte data?

— Mda, ştiu că am avortat pe şaisprezece noiembrie, iar el a stat cu mine în noaptea aceea. Accidentul a avut loc la o zi după asta, aşa cred, în noaptea de şaptesprezece, deci s-a petrecut în aceeaşi săptămână.

— Am citit ziarele din acea perioadă, începând cu septembrie, socotind că a fost implicat în cine ştie ce chestie publică. Ai reuşit să descoperi cumva zona în care se petreceau toate acestea? Cum să spun, nici măcar nu ştiu ce caut.

Ea a clătinat din cap.

— Habar nu am. Serios. Îmi pare rău, dar nu aş putea nici măcar să lansez o părere.

— Crezi cumva că Rick Bergen era amicul în bucluc?

— Mă îndoiesc. Îl cunoşteam pe Rick. Cred că Bobby mi-ar fi spus dacă era vorba despre el.

— Să fie cineva de la locul de muncă?

— Ascultă, nu am cum să te ajut în privinţa asta, a spus ea nerăbdătoare. Era foarte reţinut, şi nu aveam chef să îl sâcâi. Mă bucuram că terminasem cu avortul. Oricum, luam analgezice, aşa că am dormit foarte mult, iar în rest, totul a fost foarte confuz. El vorbea doar aşa, ca fond sonor, ca să mă facă să uit de durere, şi poate pentru a mai uita de propriile griji.

— Numele de Blackman îţi sugerează ceva?

— Nu cred.

Şi-a tras o pereche de pantalonaşi strâmţi, apoi şi-a pus în picioare nişte pantofi uşori. S-a aplecat din talie, şi-a aruncat coama de păr peste un umăr. A făcut câteva mişcări spre spate cu o perie de păr, după care şi-a luat geanta de umăr şi a pornit spre uşă. M-am văzut silită să fac doi paşi iuţi ca să o prind din urmă. Nu credeam că terminase cu

îmbrăcatul, dar acum mi-am dat seama că nu dorea să poarte altceva – pantalonaşi şi un maiou? Avea să îngheţe imediat ce ieşea pe uşa sălii. Am dat fuga după ea, ajungând-o la uşă în momentul în care a pătruns pe coridor.

— Cu cine mai ieşea pe vremea aceea? am întrebat-o, tropăind pe scară, către intrarea principală, alături de ea. Dă-mi doar câteva nume. Am nevoie de ceva pentru a-mi continua investigaţia.

Ea s-a oprit o clipă şi a aruncat privire peste umăr, spre mine.

— Încearcă un puşti pe nume Gus. Nu-i ştiu celălalt nume, dar lucrează la o firmă de închiriere de patine, în apropiere de plajă. E un fost coleg de liceu, şi cred că Bobby avea încredere în el. Poate că el ştie despre ce este vorba.

— Şi care erau celelalte lucruri? Ai spus că, „între altele" ai rămas gravidă.

Pe faţa ei a apărut un zâmbet care îi trăda încordarea.

— Doamne, ce insistentă eşti… Era îndrăgostit de altcineva. Nu ştiu de cine, aşa că nu mă mai întreba. Dacă aş fi ştiut despre cealaltă femeie, aş fi întrerupt relaţia dintre noi cu mult timp înainte. Însă, aşa cum s-au petrecut lucrurile, nu am aflat de ea decât după am rămas gravidă. La început, am crezut că mă va lua de soţie, dar când mi-a spus că era legat la modul serios de altcineva, mi-am dat seama ce trebuia să fac. Spre meritul lui, se simţea groaznic în legătură cu situaţia în care mă găseam, şi a făcut tot ce a putut în această privinţă. Bobby nu a fost un om lipsit de suflet, şi trebuie să spun că, în adâncul sufletului, a fost un tip inimos.

A dat să se îndepărteze, dar eu am prins-o de braţ, gândind cu repeziciune.

— Carrie, există vreo şansă ca prietenul aflat în pericol şi femeia cu care avea o relaţie să fi fost una şi aceeaşi persoană?

— De unde să ştiu asta?

— Nu cumva ţi-a dat o mică agendă roşie?

— Nu mi-a dat decât suferinţă, a spus ea şi s-a îndepărtat fără să se uite în urmă.

15

Chioşcul de închiriere a patinelor cu rotile este practic o cutie vopsită în verde-închis, aflată într-o latură a unei parcări din apropierea cheiului. Cu trei dolari poţi închiria patine cu rotile pentru o oră, cu apărătoare de genunchi şi coate, plus unele gratis, pentru încheieturile mâinilor, astfel încât să nu-l dai în judecată pe prestatorul de servicii pentru vătămările pe care ţi le-ai putea provoca singur.

Gustul lui Bobby în alegerea prietenilor era greu de anticipat. Gus arăta ca soiul de tânăr pe care, dacă l-ai vedea la colţul străzii, te-ai întoarce să verifici dacă ai încuiat portierele maşinii. Avea vârsta lui Bobby, dar era pirpiriu şi cu pieptul scobit, iar tenul avea o culoare nesănătoasă. Avea părul castaniu-închis şi se chinuia să-şi lase să crească o mustaţă care îl făcea doar să arate ca un evadat. Am văzut multe mutre de răufăcători în care aş fi avut mai multă încredere decât în el.

Tocmai mă prezentasem şi mă convinsesem că el era într-adevăr prieten de-al lui Bobby, când o blondă cu părul în vânt şi cu picioare lungi şi bronzate a apărut să înapoieze o pereche de patine. Am asistat la schimbul de cuvinte. În ciuda primei impresii pe care mi-o făcusem, Gus era un tip agreabil. Purtarea lui trăda o uşoară cochetărie şi a avut tendinţa să se uite în direcţia mea, ca să se dea mare, cred eu. Aşteptând, l-am urmărit cum calcula cât îi datora fata. I-a înapoiat pantofii de stradă şi actul de identitate, iar ea a ţopăit până la o bancă pentru a-şi încălţa tenişii. Gus a stat până la plecarea fetei, după care mi-a vorbit.

— Te-am văzut la înmormântare, a spus el timid, când s-a întors către mine. Stăteai lângă doamna Callahan.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut, am spus. Ai mers şi acasă după aceea?

A clătinat din cap şi a roşit.

— Nu mă simţeam prea bine.

— Nu cred că ai cum să te simţi bine în asemenea situaţii.

— Mai ales când îţi moare un prieten, a zis el.

În glasul lui am perceput un uşor tremur. S-a întors, prefăcându-se extrem de preocupat să împingă rolele înapoi în locul lor de pe raft.

— Te-ai simţit rău? l-am întrebat.

A lăsat impresia că se gândeşte dacă să-mi dea răspuns, apoi a zis:

— Sufăr de boala Crohn. Ştii ce e asta?

— Nu.

— Boală inflamatorie a intestinului. Totul trece prin mine ca trenul. Nu-mi pot păstra greutatea normală. Fac febră mai tot timpul. Mă doare stomacul. „Etiologie necunoscută", ceea ce înseamnă că doctorii nu ştiu ce a provocat-o sau de unde am căpătat-o. Sunt bolnav de vreo doi ani şi mă doboară. Nu pot să-mi iau o slujbă adevărată, şi atunci fac asta.

— Şi ai şanse să te însănătoşeşti?

— Cred că da. Cu timpul. Cel puţin, aşa spun doctorii.

— Îmi pare rău că suferi atât. Sună cumplit.

— Nu ştii nici jumătate cât sufăr. În orice caz, Bobby reuşea să-mi dea curaj. Cum şi el era într-o formă jalnică, uneori ne apuca râsul pe amândoi. Îi simt lipsa. Când am auzit că a murit, eram cât pe ce să mă dau bătut, dar parcă am auzit un glas spunând: „Hai, Gus, ridică-ţi fundul şi mergi mai departe… nu e sfârşitul lumii, nu fi fraier". A clătinat din cap. Era vocea lui Bobby, jur. Aşa suna. Şi m-am ridicat ca să merg mai departe. Investighezi moartea lui?

Am confirmat cu o mişcare din cap, apoi m-am uitat la doi puşti veniţi să închirieze patine.

Gus s-a ocupat de ei şi a revenit, cerându-şi scuze pentru întrerupere. Era vară şi, în ciuda aerului răcoros neobişnuit din acea zi, turiştii

viermuiau pe plaje. L-am întrebat dacă avea idee în ce fusese Bobby amestecat.

— Am o oarecare idee, dar nu ştiu ce să spun. La o adică, dacă Bobby nu ţi-a povestit, de ce aş face-o eu?

— El nu-şi putea aduce aminte. De aceea m-a angajat pe mine. Socotea că era în primejdie şi a vrut ca eu să aflu ce se petrece.

— Atunci ar fi preferabil să facem totul uitat.

— Uitat, ce?

— Uite ce e, nu ştiu nimic sigur. Doar ce mi-a spus Bobby.

— Şi atunci de ce ţi-e teamă?

Şi-a mutat privirea.

— Nu ştiu. Să mă gândesc puţin. Serios, nu ştiu multe, dar nu vreau să vorbesc despre asta decât dacă consider că e bine. Înţelegi ce vreau să spun?"

Am cedat în faţa acelui argument. Poţi oricând să-i forţezi pe oameni, dar asta nu e o idee fericită. Mai bine să-i laşi să-ţi dea informaţii din proprie iniţiativă din motive doar de ei ştiute. Aşa obţii mai mult.

— Sper să mă suni, i-am spus. Dacă nu dai niciun semn de viaţă, vin peste tine şi o să te sâcâi de moarte.

Am scos o carte de vizită şi am aşezat-o pe tejghea.

A zâmbit, având un aer vinovat pentru că refuzase să-mi răspundă.

— Dacă vrei, pot să-ţi ofer patine gratis. E un exerciţiu folositor.

— Poate altă dată, am spus eu. Mulţumesc.

M-a urmărit cu privirea până am ieşit din parcare şi am virat stânga. În oglinda retrovizoare l-am văzut scărpinându-şi mustaţa cu un colţ al cărţii mele de vizită. Speram să primesc veşti de la el.

Până atunci însă, am decis să văd dacă nu puteam pune mâna pe cutia de carton în care cei de la laborator strânseseră lucrurile personale ale lui Bobby după accident. M-am dus la el acasă. Glen

plecase la San Francisco şi avea să lipsească toată ziua, dar Derek era acasă şi i-am spus lui ce voiam.

S-a uitat sceptic la mine.

— Ţin minte cutia aceea, dar nu ştiu unde a ajuns. Probabil că în garaj, dacă ai chef să cauţi acolo.

A închis uşa în urma noastră şi am traversat curtea ca să ajungem la garajul pentru trei maşini, care se întindea la un capăt al casei. În peretele din spate existau lăzi de depozitare. Niciuna dintre ele nu era încuiată, dar majoritatea erau pline vârf cu diverse cutii care arătau de parcă ar fi stat acolo de vreun secol.

Am ochit o cutie de carton care putea fi cea pe care o căutam. Era lipită de perete, sub un banc de lucru; pe ea era scris „seringi de unică folosinţă”, numele furnizorului şi un aviz de expediere, rupt, către Secţia de Medicină legală a Spitalului Santa Teresa. Am scos-o de acolo şi am deschis-o. Lucrurile dinăuntru păreau a fi ale lui Bobby, dar erau dezamăgitoare. Nici vorbă de agenda roşie, referiri la vreo persoană pe nume Blackman, tăieturi din ziare, notiţe misterioase sau corespondenţă personală. Erau nişte manuale de medicină, două cărţi tehnice pentru echipamente de radiologie şi furnituri de birou cu aerul cel mai nevinovat. Ce să fac cu o cutie de agrafe şi două pixuri?

— Nu e mare lucru, a remarcat Derek.

— N-am făcut nicio scofală, am zis eu. Vă deranjează dacă o iau cu mine? S-ar putea să vreau să mă uit mai atent.

— Nicio problemă, te rog. Lasă-mă să o car eu.

M-am dat la o parte recunoscătoare şi l-am lăsat să o ridice de pe podea, ducând-o apoi până la maşina mea. Puteam s-o car şi eu, dar dacă i se părea atât de important să facă el asta, de ce să mă agit? A dat deoparte câteva lucruri de pe bancheta din spate şi am îngrămădit-o amândoi acolo. I-am spus apoi că o să ţinem legătura şi am plecat.

M-am întors acasă şi m-am schimbat în costumaţia de alergare. Tocmai încuiam când Henry a venit de după colţ cu Lila Sams. Mergeau şold lângă şold, cu braţele înlănţuite. El era cu mai bine de un cap mai înalt decât ea şi slab în toate zonele în care ea era plinuţă. El părea beat de fericire, având acea aură specială pe care o capătă oamenii când sunt îndrăgostiţi. Henry purta pantaloni de blugi albastru-deschis şi o cămaşă bleu, care făcea ca ochii lui albaştri să pară aproape luminoşi. Părul arăta proaspăt tuns şi cred că de data asta mersese chiar la un stilist. Zâmbetul Lilei a devenit destul de încordat când m-a zărit, dar şi-a recăpătat buna-dispoziţie, râzând ca o copilă.

— Vai, Kinsey, uite ce-a făcut, a spus ea, şi a întins mâna în faţă.

Avea pe deget un inel cu un diamant mare despre care am speram că era cine ştie ce făcătură.

— Doamne, e minunat. Dar cu ce ocazie? am întrebat, simţind un soi de gol în stomac.

Sigur, doar nu se logodiseră. Ea nu i se potrivea deloc, fiind o ameţită şi o făţarnică, în vreme ce el era cât se poate de sincer.

— Sărbătorim faptul că ne-am cunoscut, a răspuns Henry şi s-a uitat la ea. Când a fost asta, acum o lună? Sau şase săptămâni?

— Ei, răule, a spus ea, bătând în pământ cu piciorul ei mic, asta în glumă. Aproape că-mi vine să-ţi dau ăsta înapoi. Ne-am cunoscut pe doisprezece iunie. Era ziua de naştere a lui Moza, şi eu abia mă mutasem la ea. Tu ai asigurat mâncarea la acel ceai şi de atunci încoace m-ai răsfăţat de nu se poate. Apoi şi-a coborât glasul, ajungând să vorbească şoptit, de parcă ar fi împărtăşit un secret. Nu e un om îngrozitor?

Nu ştiu să stau de vorbă în felul acesta, schimbând glume neroade şi fără sens. Am simţit că zâmbesc fals şi forţat, dar nu am reuşit să mă port firesc.

— Cred că e un om nemaipomenit, am spus eu, iar glasul meu a sunat lipsit de convingere şi stângaci.

— Păi sigur că e nemaipomenit, s-a repezit ea să spună. De ce să nu fie? Şi e atât de nevinovat, că oricine poate profita de el.

Brusc, tonul ei a devenit certăreţ, ca şi cum l-aş fi insultat pe Henry. Am simţit semnalele de avertisment răsunând nebuneşte, dar încă nu bănuiam ce va urma. Lila a început să mă ameninţe cu degetul, iar unghia roşie părea să sfârtece aerul din faţa nasului meu.

— Tu, de exemplu, tu, fată rea ce eşti. I-am spus-o lui Henry, şi ţi-o spun şi ţie, fără nicio rezervă, chiria pe care o plăteşti e scandalos de mică, şi ştii prea bine că practic îl furi pe faţă.

— Poftim?

M-a privit ameninţător printre gene şi a împins capul spre mine.

— Hei, nu face pe proasta cu mine. Două sute de dolari pe lună! Doamne! Ştii cât e chiria pentru un asemenea apartament în cartierul ăsta? Trei sute. Înseamnă că îl furi de câte o sută de dolari de fiecare dată când scrii cecul pentru el. Dezgustător. E revoltător!

— Hai, lasă, Lila, a intervenit Henry. Părea descumpănit de faptul că ea se lansase în acea tiradă, dar era limpede că discutaseră despre asta. Hai să nu mai vorbim. Fata se pregătea acum să plece.

— Dar poate să ne acorde câteva minute, nu? a spus ea, fulgerându-mă cu privirea.

— Sigur, am spus eu pierită, apoi am aruncat o privire la el. Ai fost nemulţumit de mine?

Am avut senzaţia aceea amestecată de fierbinţeală şi răcoare pe care o dă sindromul mâncării chinezeşti[13]. Chiar trăia cu impresia că îl trăgeam pe sfoară?

Lila a intervenit din nou, răspunzând înainte ca Henry să apuce să deschidă măcar gura.

— Să nu-l punem pe Henry într-o situaţie delicată, a spus ea. El te apreciază extraordinar de mult, de aceea nu l-a lăsat inima să vorbească. Tu eşti cea care merită o chelfăneală. Cum de-ai putut să-l iei pe un bătrân dulce ca Henry şi să-l joci pe degete în halul ăsta? Ar trebui să-ţi fie ruşine.

— Nici nu m-aş gândi să profit de Henry.

— Dar ai făcut-o deja. De câtă vreme locuieşti aici plătind chiria aceea ridicol de mică? De un an? De un an şi jumătate? Să nu-mi spui că nu ţi-a trecut niciodată prin cap că ai primit apartamentul acela pentru o nimic toată! Pentru că dacă spui asta, o să-ţi zic în faţă că eşti o mincinoasă şi o să ne fie amândurora ruşine.

Am dat să deschid gura, şi chiar am reuşit, dar am rămas mută.

— O să discutăm despre asta mai târziu, a murmurat Henry, luând-o de braţ.

A îndrumat-o să treacă pe lângă mine, dar ea a rămas cu ochii aţintiţi asupra mea; am observat că pe gât şi pe obraji îi apăruseră pete roşii de furie. M-am întors şi am privit-o cum se îndrepta spre scara din spatele casei. Începuse deja să protesteze pe acelaşi ton iraţional pe care îl auzisem şi cu o seară înainte. Femeia aceea era nebună, cumva?

După ce uşa s-a închis în urma lor, inima a început să-mi duduie în piept şi mi-am dat seama că eram umedă de transpiraţie. Am legat cheia de la uşă de şiret, apoi am luat-o din loc, ajungând să alerg în ritm alert înainte de a apuca să mă încălzesc. Alergam parcă pentru a mă îndepărta cât mai repede de ei.

Am parcurs cei cinci kilometri, după care m-am întors la pas, şi am intrat în apartament. Storurile de la geamurile din spatele casei lui Henry erau trase, iar ferestrele stăteau închise. Casa avea un aer distant şi neatrăgător, ca un parc din apropierea plajei după ora închiderii.

Am făcut duş şi m-am îmbrăcat, apoi am şters-o, parcă fugind din acel loc. Mă simţeam ofensată, dar

mă lăsasem puţin cuprinsă şi de furie. Ce treabă avea femeia aceea cu chiria? Şi de ce nu sărise Henry în apărarea mea?

Când am intrat în localul lui Rosie, era spre sfârşitul după-amiezii şi nu am văzut pe nimeni înăuntru. Restaurantul avea un aer sumbru şi persista mirosul fumului de la ţigările fumate în seara precedentă. Televizorul de pe bar nu funcţiona, iar scaunele încă stăteau cu picioarele în sus pe tăbliile meselor, semănând cu o trupă de acrobaţi care execută vreun număr. Am traversat sala şi am deschis uşa batantă ce dădea spre bucătărie. Luată prin surprindere, Rosie a ridicat ochii spre mine. Stătea pe un scaun înalt de lemn, avea un satâr în mână şi tăia praz. Nu-i plăcea să vadă pe nimeni în bucătăria ei, probabil pentru că încălca regulile de protecţia sănătăţii.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea după ce m-a văzut la faţă.

— Am avut o confruntare cu prietena lui Henry, i-am răspuns.

— Aha, a făcut ea. A ciopârţit un praz cu satârul, azvârlind bucăţele în jur. Nu calcă aici. Sper că i-a intrat asta în cap.

— Rosie, femeia asta e nebună de legat. Merita să o auzi aseară, după ce a avut ciocnirea aceea cu tine. A boscorodit şi ţipat ore în şir. Acum mă acuză pe mine că îl înşel pe Henry cu chiria pe care o plătesc.

— Stai jos. Am pe undeva nişte votcă.

S-a dus la dulapul de deasupra chiuvetei şi s-a ridicat pe vârfuri, înclinând o sticlă de votcă pentru a o putea lua. A rupt sigiliul şi mi-a turnat un deget într-o ceaşcă de cafea. A făcut un gest din umeri şi apoi şi-a turnat şi ei la fel. Am băut şi am simţit că sângele îmi revine în obraji.

— Uau, am exclamat eu, fără să vreau.

După arsura pe gâtlej, practic am simţit conturul stomacului meu, desenat de alcoolul tare. Am constatat că îmi imaginasem că se afla mult mai jos

decât era în realitate. Ciudat. Rosie a lăsat deoparte prazul tocat şi a clătit tocătorul la chiuvetă, după care s-a întors spre mine.

— Ai douăzeci de cenţi? Dă-mi două monede, a spus ea, întinzând mâna.

M-am scotocit prin poşetă şi am descoperit nişte mărunţiş. Rosie a luat monedele şi s-a dus la telefonul cu fise fixat pe perete. Toată lumea trebuia să vâre monede în acel telefon, chiar şi ea.

— Pe cine suni? Nu cumva să-i telefonezi lui Henry, am spus eu, brusc alarmată.

— Sst!

A ridicat o mână, făcându-mă să tac, concentrându-şi privirea, aşa cum fac oamenii când cineva ridică receptorul la numărul apelat. Glasul i-a devenit muzical şi siropos.

— Bună, draga mea. Sunt Rosie. Ce faci? A, hm, bine, sper că poţi trece pe aici. Avem de discutat o mică problemă.

A agăţat receptorul în furcă fără să mai aştepte răspuns, după care m-a ţintuit cu o privire satisfăcută.

— Doamna Lowenstein vine să stăm puţin de vorbă.

Moza Lowenstein s-a aşezat pe un scaun din metal cromat şi plastic pe care îl adusesem eu de la bar. E o femeie masivă, cu părul de culoarea unui ceaun din fontă, purtat în cozi înfăşurate în jurul capului. Şuviţele argintii seamănă cu nişte foiţe de beteală, iar faţa ei, dată cu o pudră de culoare deschisă, are aspectul moale al unei bezele necoapte. În general, îi place să se ţină de ceva când stă de vorbă cu Rosie: un mănunchi de creioane, o lingură de lemn, vreun talisman, parcă pentru a se păzi de vreo agresiune. Acum adusese cu ea o cârpă de bucătărie. Din câte se părea, Rosie o întrerupsese din treabă, iar ea se grăbise să sosească, aşa cum i se spusese. Se temea de Rosie, aşa cum se cuvenea din partea cuiva care ştie ce-i

prieşte şi ce nu. Rosie a atacat subiectul în mod direct, trecând peste amabilităţile introductive.

— Cine e Lila Sams? a întrebat Rosie.

Apoi a pus mâna pe satâr şi s-a apucat să ciopârţească nişte carne de vită, făcând-o pe Moza să se crispeze.

Glasul ei, după ce şi l-a dres, era tremurător şi fără vlagă:

— Nu ştiu bine. A apărut la uşa mea, a spus că văzuse anunţul meu în ziar, şi a fost o mare greşeală. Nu aveam nicio cameră de închiriat, şi i-am spus-o. Dar sărmana de ea a izbucnit în lacrimi şi ce era să fac? A trebuit să o invit înăuntru la o ceaşcă de ceai.

Mirată la cuhne, Rosie s-a oprit şi a privit-o fix pe Moza.

— Şi aşa i-ai închiriat o cameră?

Moza a pliat cârpa de vase, făcând-o să se semene cu un homar, aşa cum se aşază şervetele într-un restaurant stilat.

— A, nu. I-am spus că poate sta cu mine până îşi găseşte ceva, dar a insistat să plătească tot ce consumă. Nu voia să fie datoare nimănui, aşa a spus.

— Asta se cheamă închiriere. Exact asta este, s-a răţoit Rosie la Moza.

— Da, sigur. Dacă *vrei* să te exprimi aşa.

— De unde vine femeia asta?

Moza a desfăcut cârpa de bucătărie şi a dus-o la buza de sus, ştergându-şi sudoarea. A aşezat-o apoi în poală şi a netezit-o cu mâna, ţinându-şi degetele alăturate, formând un soi de pană. Am observat cum ochii împietriţi ai lui Rosie au urmărit fiecare mişcare şi am crezut că s-ar putea să o lovească pe Moza peste mână cu satârul. Mi s-a părut că şi Moza s-a gândit la asta, pentru că a încetat să frământe cârpa şi, cu un aer vinovat, a ridicat privirea spre Rosie.

— Poftim?

De data asta, Rosie a pronunţat cu grijă, de parcă s-ar fi adresat unei străine de ţară.

— De unde vine Lila?

— Dintr-un orăşel din Idaho.

— *Ce* orăşel?

— Păi, nu ştiu, a spus Moza cu un aer umil.

— Primeşti o femeie să locuiască în aceeaşi casă cu tine şi nu ştii de unde vine?

— Dar ce importanţă are?

— Nici nu ştii ce importanţă are, da? a spus Rosie şi a măsurat-o cu o uimire exagerată.

Moza şi-a mutat privirea în altă parte şi a împăturit cârpa, făcând-o să semene cu mitra unui episcop.

— Fă-mi un serviciu şi află, a spus Rosie. Crezi că eşti în stare?

— O să încerc, a zis Moza. Dar nu-i place ca oamenii să o iscodească. Mi-a spus asta şi a făcut-o foarte clar.

— Şi eu vorbesc la fel de clar. Ştiu sigur că nu-mi place femeia asta şi vreau să aflu ce pune la cale. Descoperă de unde vine, iar Kinsey se va ocupa de rest. Şi cred că nu mai e nevoie să-ţi spun, Moza, nu vreau ca Lila Sams să afle ceva. Ai înţeles?

Moza părea încolţită. Am văzut în ochii ei că analiza situaţia, încercând să decidă ce era mai rău: să o înfurie pe Rosie sau să fie prinsă iscodind-o pe Lila Sams. Avea să fie o competiţie foarte strânsă, dar ştiam pe cine pot paria.

16

Ceva mai târziu în aceeaşi zi m-am dus la birou să-mi dactilografiez notiţele. Nu aveam mare lucru de scris, dar nu-mi place să pierd firul. Cum Bobby murise, aveam intenţia de a redacta rapoarte în mod regulat şi să prezint note de plată precise la anumite intervale, chiar dacă făceam asta doar pentru mine. Îi aşezasem dosarul înapoi în sertar şi făceam ordine pe masa de lucru, când am auzit o ciocănitură în uşă şi Derek Wenner a vârât capul pe uşă.

— A, bună, a spus el. Speram să te mai prind aici.

— Bună, Derek. Intră, te rog.

A rămas un moment, încă nehotărât, urmărind cu ochii spaţiul redus al biroului meu.

— Drăguţ. Adică, e mic, dar bine organizat. Apropo, ce-ai făcut cu cutia lui Bobby? Ai găsit ceva interesant?

— N-am apucat să mă uit mai atent. Am avut alte lucruri de făcut. Ia loc, te rog.

Şi-a tras un scaun şi s-a aşezat, încă privind în jur. Purta o cămaşă de golf, pantaloni albi şi pantofi în două culori.

— Deci, asta e, da?

Asta reprezenta varianta lui de discuţie de complezenţă, am presupus. M-am aşezat şi l-am lăsat să bată câmpii câteva clipe. Părea preocupat de ceva şi nu-mi dădeam seama ce îl adusese la biroul meu. Am vorbit şi unul, şi celălalt, fără noimă, amândoi dând dovadă de bunăvoinţă. Îl văzusem cu doar câteva ore înainte, şi nu prea aveam despre ce să stăm de vorbă.

— Ce face Glen? am întrebat eu.

— Bine, a spus el, dând din cap. E destul de bine. Doamne, nu ştiu cum a trecut prin drama asta, dar ştii că e plămădită dintr-un aluat foarte tare.

Manifesta tendinţa de a vorbi pe un ton ce-i trăda îndoiala, ca şi cum nu ar fi fost cu totul convins că rostea adevărul.

Şi-a dres glasul, iar tonul vocii i s-a schimbat.

— Uite ce e, să-ţi spun de ce am trecut pe aici, a zis el. Cu câtva timp în urmă, avocatul lui Bobby mi-a dat un telefon, propunându-mi să discutăm despre condiţiile testamentului întocmit de Bobby. Îl ştii pe Varden Talbot?

— Nu l-am cunoscut personal. Mi-a trimis nişte copii după rapoartele poliţiei privind accidentul, dar asta a fost tot.

— Un om inteligent, a spus Derek.

Trăgea de timp. Mi-am dat seama că trebuia să-l îmboldesc, altfel discuţia aceea putea dura o zi întreagă.

— Ce voia să-ţi spună?

Expresia apărută pe faţa lui Derek a fost o combinaţie minunată de nelinişte şi neîncredere.

— Ei, aici vine partea ciudată, a spus el. Din ceea ce mi-a spus el, cred că fiica mea moşteneşte cea mai mare parte a banilor lui Bobby.

Mi-a luat ceva ca să realizez faptul că fiica la care se referea era Kitty Wenner, mare consumatoare de cocaină, în prezent găzduită de Secţia de Psihiatrie a Spitalului St. Terry.

— Kitty? am făcut eu.

El s-a foit pe scaun.

— Şi eu am rămas uimit, desigur. Din câte mi-a zis Varden, acum trei ani, când a devenit moştenitor, Bobby a făcut un testament. În acel moment, îi lăsa totul lui Kitty. Apoi, la câtva timp după accident, a adăugat un codicil, astfel că şi părinţii lui Rick vor primi ceva bani.

Am fost cât pe ce să întreb: „Părinţii lui Rick?” ca şi cum aş fi suferit de ecolalie, dar mi-am ţinut gura şi l-am lăsat să continue.

— Glen nu se va înapoia decât foarte târziu, aşa că nu ştie despre asta. Îmi închipui că va dori să discute cu Varden mâine-dimineaţă. Omul a zis că

va face o copie după testament şi ne-o va trimite acasă. El se va apuca să îndeplinească procedurile legale de atestare a valabilităţii testamentului.

— Şi acum va fi prima oară când lumea va afla conţinutul testamentului?

— Da, din câte ştiu eu.

A continuat să vorbească, timp în care eu am încercat să înţeleg semnificaţia vorbelor lui. Banii, ca mobil, par întotdeauna motivul cel mai clar. Găseşte persoana care beneficiază din punct de vedere financiar şi porneşte de acolo. Kitty Wenner. Phil şi Reva Bergen.

— Iartă-mă, am spus eu, întrerupându-l. Despre ce sumă ar fi vorba?

Derek a făcut o pauză ca să-şi treacă o mână de-a lungul fălcii, ca şi cum ar fi vrut să decidă dacă era cazul să se bărbierească.

— Păi, o sută de mii pentru părinţii lui Rick. Kitty probabil se va alege cu vreo două milioane. Ei, dacă scazi impozitul pe moştenire…

Toate acele zerouri micuţe au început să se zbănţuie prin faţa ochilor mei, ca nişte bombonele. „O sută de mii” şi „două milioane”, ca şi cum ar fi fost vorba de vreo mie şi de două mii de dolari. De ce venise să-mi vorbească despre treaba asta?

— Şi care-i şpilul? am întrebat.

— Poftim?

— Voiam să ştiu de ce-mi povesteşti chestiile astea. E vreo problemă?

— Cred că mă îngrijorează reacţia lui Glen. Doar ştii ce părere are despre Kitty.

Am făcut un gest din umeri.

— Sunt banii lui Bobby, şi aşa a socotit el de cuviinţă. Cum s-ar putea opune?

— Nu crezi că va contesta testamentul?

— Derek, nu pot face speculaţii în legătură cu reacţia lui Glen. Vorbeşte tu cu ea.

— Mda, cred că aşa voi face când se întoarce.

— Presupun că banii se află într-un fond, întrucât Kitty are doar şaptesprezece ani. Cine a

fost numit executor? Tu?

— Nu, nu. Banca. Nu cred că Bobby avea o părere prea bună despre mine. Ca să-ţi spun adevărul, mă cam îngrijorează felul cum sună asta. Bobby susţine că cineva încearcă să-l ucidă, iar apoi se dovedeşte că, la moartea lui, Kitty moşteneşte toţi banii lui.

— Sunt convinsă că poliţia va dori să discute cu ea.

— Dar tu nu crezi că ea a avut vreo legătură cu accidentul lui Bobby, nu?

Aha, deci acesta era subtextul vizitei lui.

— Sinceră să fiu, am spus, mi se pare greu de crezut, dar s-ar putea ca oamenii de la Criminalistică să vadă lucrurile altfel. Şi fiindcă tot se vor ocupa de acest aspect, poate vor dori să te ia şi pe tine în vizor.

— Pe mine? a exclamat el.

— Păi, dacă i se întâmplă ceva lui Kitty? Cine primeşte banii? Iar ea nu este în cea mai bună stare de sănătate.

M-a privit cu un aer stânjenit, dorindu-şi, probabil, să nu fi venit la mine. Pesemne că nutrise vag gândul că l-aş putea calma. Însă eu nu făcusem decât să sporesc numărul motivelor care îl nelinişteau. A continuat să întreţină conversaţia cu nimicuri, şi s-a ridicat câteva momente mai târziu, promiţându-mi că vom ţine legătura. Când s-a întors să plece, am observat că i se lipise cămaşa de corp şi am perceput încordarea în mirosul sudorii lui.

— A, Derek, am strigat după el. Numele de Blackman îţi sugerează ceva?

— N-am auzit un asemenea nume. De ce?

— Eram curioasă. Îţi mulţumesc pentru vizită, am spus. Dacă mai afli ceva, te rog să mă anunţi.

— Bine.

Imediat ce a plecat, am dat un scurt telefon unui prieten de-al meu, care lucrează la compania de telefonie şi l-am întrebat de S. Blackman. A promis

că va verifica şi mă va suna. M-am dus în parcare şi am scos cutia de carton pe care o ridicasem din garajul lui Bobby. M-am întors în birou şi am verificat conţinutul ei, scoţând obiectele unul câte unul. Totul era aşa cum ţineam minte: două manuale de radiologie, nişte cărţi de medicină, agrafe, pixuri, blocnotesuri. Nimic remarcabil, care să-mi atragă atenţia. Am ridicat cutia şi am pus-o înapoi pe bancheta din spate, gândindu-mă să o duc înapoi la fostul domiciliu al lui Bobby data viitoare când voi merge acolo.

Ce merita să mai încerc? Nu-mi venea nicio idee.

M-am dus acasă.

Când am parcat în faţa casei, m-am trezit cercetând cu privirea trotuarul în căutarea Lilei Sams. Cu toate că o văzusem doar de trei sau patru ori până atunci, femeia aceea căpătase proporţii copleşitoare, stricându-mi orice sentiment de siguranţă şi seninătate pe care ajunsesem să-l asociez cu ideea de „acasă”. Am închis portierele, şi am dat roată curţii, aruncând o privire spre partea din spate a casei lui Henry, ca să văd dacă era acolo. Uşa din spate era deschisă şi am simţit în nări miros de drojdie de bere şi scorţişoară ce răzbătea prin uşa cu plasă. Am privit mai atent şi l-am zărit pe Henry stând la masă cu o cană de cafea şi cu ziarul de după-amiază în faţă.

— Henry!

A ridicat privirea.

— A, Kinsey. Tu erai? S-a apropiat şi a descuiat uşa cu plasă, ţinând-o deschisă ca să intru. Hai, intră. Vrei nişte cafea? Am şi o tavă cu plăcintă care va fi gata peste câteva minute.

Am intrat şovăind, parcă aşteptându-mă ca Lila Sams să sară la mine ca o tarantulă.

— N-aş vrea să te deranjez într-un fel sau altul, am spus eu. Lila e aici?

— Nu, nu. A avut ceva de rezolvat, aşa că se va întoarce în jur de ora şase. În seara asta o scot în

oraş să luăm cina. Am făcut o rezervare la Crystal Palace.

— O, mamă, impresionant, am spus eu.

Henry a scos un scaun pentru mine, după care mi-a turnat cafea, timp în care eu am privit în jur. Din câte se părea, Lila îşi vârâse coada, şi schimbase anumite lucruri de acolo. Perdelele erau noi: din bumbac de un verde ca fructele de avocado, cu un imprimeu ce înfăţişa piperniţe, mănunchiuri de legume şi linguri de lemn, toate legate cu funduliţe verzi. Am mai remarcat suporturi şi şervete asortate, cu accesorii în culori contrastante, portocalii, ca de bostan. Am mai observat un trepied nou pe blatul chiuvetei, cu o zicătoare casnică, scrisă cu înfloriturii de fier forjat. Mi s-a părut că suna cam aşa: „Dumnezeu să ne binecuvânteze biscuiţii", dar poate nu văzusem bine.

— Constat că ai renovat bucătăria, am spus eu.

Henry s-a luminat la faţă şi a privit în jur.

— Îţi place? A fost ideea Lilei. Îţi spun clar, femeia asta mi-a schimbat viaţa.

— Ei, înseamnă că e bine. Mă bucur să aud asta, am spus eu.

— M-a făcut să mă simt… nu ştiu cum să spun, viu ar fi cuvântul, cred eu. Gata să o iau de la început.

M-am întrebat dacă va trece peste acuzaţiile formulate de Lila cum că l-aş înşela cu preţul chiriei. S-a ridicat şi a deschis uşa cuptorului, verificând dacă plăcinta se copsese şi constatând că trebuia să mai aştepte. A împins tava înapoi şi a închis uşa, lăsând mănuşa de protecţie de culoarea dovleacului pe mâna dreaptă ca pe o mănuşă de box.

M-am foit jenată pe taburetul pe care mă aşezasem.

— Mă gândeam că poate ar trebui să stăm de vorbă după ce Lila m-a acuzat în legătură cu chiria.

— Ei, nu-ţi mai face atâtea griji, a spus el. Era şi ea într-o dispoziţie proastă.

— Henry, dar nu vreau să trăieşti cu impresia că te înşel. Nu crezi că s-ar cuveni să rezolvăm problema asta?

— Nu. Au fost vorbe fără rost. Nu simt că mă înşeli.

— Dar ea, da.

— Nu, nicidecum. Ai înţeles greşit.

— Am înţeles greşit? am repetat eu mirată la culme.

— Ascultă, e numai greşeala mea şi-mi pare rău că nu am pus lucrurile la punct chiar atunci. Lila şi-a ieşit din fire şi îşi dă seama de asta. De fapt, sunt convins că va dori să-şi ceară scuze. Am avut cu ea o discuţie lungă după aceea şi ştiu că s-a simţit jenată. Nu avea nimic personal împotriva ta. E cam încordată, dar în rest e cea mai scumpă femeie din lume. După ce o cunoşti mai bine, vei vedea ce persoană minunată este.

— Aşa sper, am spus. Dar m-a îngrijorat faptul că ea şi Rosie s-au certat, după care s-a luat de mine. Nu am înţeles ce se petrece.

Henry a pufnit în râs.

— Ei, eu nu aş lua totul prea în serios. Doar o ştii pe Rosie. Ea se ia la ceartă cu toată lumea. Lila e o fată bună. Are o inimă de aur şi e credincioasă ca un căţeluş.

— N-aş vrea să te văd acţionând ilogic, animat doar de sentimente, am spus eu.

Aceasta era o exprimare care nu înseamnă mai nimic, dar, într-un fel mi se părea că se potrivea situaţiei.

— Nu-ţi face griji din pricina asta, a spus el calm. Am ceva experienţă, înţelegi, şi nu mă las mânat doar de sentimente.

A verificat din nou plăcinta, şi de data asta a scos tava, pe care a aşezat-o pe trepied ca să se răcească. A aruncat o privire spre mine.

— Nu am avut încă prilejul să-ţi spun. Eu şi ea ne lansăm într-o afacere imobiliară.

— A, serios?

— Aşa a venit vorba şi despre chiria ta, înţelegi? Veniturile din închirieri afectează valoarea totală a proprietăţii, şi acesta este aspectul care o preocupă cel mai mult. A spus că nu avea de gând să se amestece în relaţia dintre noi. E încăpăţânată când vine vorba de afaceri, dar nu a vrut să lase impresia că se vâră unde nu-i este treaba.

— Ce fel de afacere imobiliară?

— Păi, ea are o proprietate pe care vrea să o folosească drept garanţie, şi cu ceea ce am eu, vom putea plăti un avans la proprietatea pe care o vrem.

— E vorba de ceva în oraş?

— Prefer să nu-ţi spun mai multe. M-a pus să jur că voi păstra secretul. Cum să-ţi spun, încă nu e nimic ferm stabilit, dar o să te anunţ când suntem gata să realizăm tranzacţia. Ar trebui să se întâmple peste câteva zile. A trebuit să promit că-mi ţin gura.

— Nu înţeleg, am spus eu. Vrei să-ţi vinzi casa?

— Nici eu nu am priceput toate detaliile tranzacţiei. Sunt prea complicate pentru mine, a spus el.

— Nu ştiam că se ocupă de afaceri imobiliare.

— A, face asta de ani de zile. A fost căsătorită cu un mare agent imobiliar din New Mexico, iar după moartea lui, a rămas foarte înstărită. E plină de bani. Şi se ocupă de imobiliare din pasiune, aşa mi-a zis.

— Şi e din New Mexico? Parcă cineva mi-a spus că ar fi din Idaho.

— A, a trăit în multe state. Are o inimă de ţigan rătăcitor. Vrea să mă convingă să mă mut şi eu de aici. Să pornim la drum la apusul soarelui, înţelegi? Cu o rulotă mare şi cu o hartă a Statelor Unite. Să te duci încotro merge şoseaua. Mă simt ca şi cum mi-ar mai fi dat douăzeci de ani de viaţă.

Am vrut să-l mai descos, dar am auzit un „iu-huu” strigat de Lila, care tocmai deschidea uşa cu

plasă, după care a apărut şi faţa ei, încadrată de nişte bucle unsuroase. Imediat ce m-a văzut, a dus o mână la faţă, devenind cât se poate de potolită şi sfioasă.

— A, Kinsey. Pariez că ştiu ce faci aici, a spus ea. A intrat în bucătărie şi a stat pe loc o clipă, ţinându-şi mâinile împreunate în faţă, de parcă ar fi fost gata să cadă în genunchi pentru a înălţa o rugăciune. Să nu scoţi o vorbă până nu-mi iau piatra asta de pe inimă, a continuat ea. Apoi a făcut o pauză şi s-a uitat la Henry. Vai, Henry, i-ai spus deja ce rău mi-a părut că m-am răstit la ea în felul acela.

Făcuse apel la un glas dulce, de copil.

Henry şi-a petrecut un braţ pe după talia ei, şi a strâns-o uşor.

— I-am explicat deja, şi sunt convins că a înţeles, a zis el. Nu vreau să-ţi mai faci griji în privinţa asta.

— Ba-mi fac griji, Puddy, şi n-o să mă liniştesc decât după ce o să-i spun asta chiar eu.

Puddy[14]?

S-a apropiat de taburetul pe care stăteam cocoţată şi mi-a luat mâna dreaptă între palme.

— Îmi pare foarte rău. Îmi cer sincer scuze pentru ce ţi-am spus, şi te rog să mă ierţi.

Tonul cu care mi-a spus toate acestea era plin de pocăinţă şi am crezut că Puddy avea să se înece de emoţie. Ea a rămas cu ochii în ochii mei şi câteva dintre inelele ei îmi intraseră în carne destul de dureros. Din câte mi s-a părut, întorsese inelul cu pietrele spre palmă, astfel că, strângându-mă atât de tare, efectul dureros era maxim.

— Ei, nu-i nimic, am spus eu. Nu te mai gândi la asta. Eu sigur am făcut totul uitat.

Ca să-i demonstrez ce fată de treabă eram, m-am ridicat şi mi-am petrecut şi eu braţul pe după talia ei, aşa cum procedase şi Henry. Am strâns-o la fel de uşor, aşezându-mi talpa peste degetul mare al piciorului ei drept, şi m-am aplecat puţin în faţă. Ea

s-a tras pe spate din talie, dar eu am reuşit să păstrez piciorul în aceeaşi poziţie, astfel că am ajuns să stăm şold la şold. Ochii ni s-a întâlnit vreme de câteva clipe. Ea mi-a aruncat un surâs unsuros, după care a mai slăbit strânsoarea. Mi-am luat greutatea de pe piciorul ei, dar înainte de asta am văzut două pete roşietice, de mărimea unor monede, apărându-i pe pomeţi, amintind de un cacadu.

Puddy a părut mulţumit că ajunseserăm la acea înţelegere, şi eu manifestam acelaşi simţământ. Mi-am cerut apoi scuze şi am plecat foarte curând. Lila nu s-a mai uitat deloc la mine, şi am observat că se aşezase destul de precipitat, descălţând pe furiş un pantof.

17

M-am strecurat în apartamentul meu şi mi-am turnat un pahar de vin, după care mi-am pregătit un sendviş din pâine neagră cu brânză topită, felii foarte subţiri de castravete şi roşie. L-am tăiat în două şi am folosit o bucată de prosop de hârtie drept combinaţie de şervet şi farfurie, mergând apoi cu ele în baie. Am deschis o idee fereastra băii şi am mâncat stând în cadă şi uitându-mă din când în când ca să văd dacă Henry şi Lila pleacă să ia masa la restaurant. La 18.45, au dat colţul clădirii, iar Henry a descuiat maşina, deschizând şi ţinând portiera pentru ca Lila să urce. M-am ridicat în capul oaselor, lăsându-mă apoi în jos, devenind nevăzută când am auzit motorul pornind şi maşina s-a urnit din loc.

Rezolvasem problema mesei de seară şi nu aveam nimic de făcut în privinţa spălării vaselor, trebuind doar să mototolesc şerveţelul de hârtie ca să-l arunc la coş, astfel că m-am simţit din cale-afară de satisfăcută de mine însămi. Mi-am schimbat sandalele cu pantofi sport, am luat cheile brute, şperaclul, un briceag şi o lanternă, după care m-am îndreptat spre casa lui Moza Lowenstein, unde am sunat. Moza s-a uitat la mine pe o fereastră situată în lateral faţă de uşă, a făcut o faţă uimită, după care a venit să-mi deschidă.

— Nu ştiam cine putea fi la ora asta, a spus ea. Am crezut că Lila, venită să-şi ia cine ştie ce.

În mod obişnuit, nu o vizitez pe Moza şi mi-am dat seama imediat că se întreba ce căutam la uşa ei. S-a retras şi m-a lăsat să intru, zâmbindu-mi timid. La televizor se derula un episod mai vechi din M.A.S.H., şi nişte elicoptere tocmai stârneau un nor de praf.

— M-am gândit să fac o mică investigaţie în privinţa Lilei Sams, i-am spus, în timp ce din

difuzoarele televizorului se auzea într-o veselie cântecul *Sinuciderea nu doare.*

— Vai, dar e plecată, s-a grăbit Moza să mă anunţe.

Începuse să priceapă că pusesem la cale ceva nu tocmai corect şi cred că ar fi vrut să mă descurajeze.

— Camera ei este aceea din spate? am întrebat eu, pornind pe coridor.

Ştiam că încăperea închiriată de Moza se afla la capătul holului, pe stânga. Mi-am închipuit că Lila ocupa fosta cameră „de oaspeţi".

Mergând greoi, Moza m-a urmat. E o femeie masivă, suferind de o boală care îi face picioarele să se umfle. Expresia de pe faţa ei era un amestec de durere şi consternare.

Am încercat clanţa. Camera Lilei era încuiată.

— Nu poţi intra acolo.

— Chiar aşa?

Arăta deja temătoare şi nu a părut deloc liniştită văzând cheia brută pe care am introdus-o în broască. Era o broască de interior, care se putea descuia cu un şperaclu, de care aveam o sumedenie pe inelul meu.

— Văd că nu înţelegi, a repetat ea. E încuiat.

— Ba nu, uite. Vezi?

Am deschis uşa, iar Moza şi-a dus o mână la inimă.

— Se va întoarce, a spus ea cu glas gâtuit.

— Moza, nu am de gând să-i fur nimic, am spus eu. O să acţionez cu mare grijă şi nici nu-şi va da seama că am intrat. Ce-ar fi să te duci în camera de zi şi să stai cu ochii mari, pentru orice eventualitate? Bine?

— O să se supere foarte rău dacă îşi dă seama că te-am lăsat să intri la ea, mi-a zis Moza.

Acum ochii ei erau la fel de plângăcioşi ca ai unui câine baset.

— N-o să-şi dea seama, aşa că nu-ţi mai face atâtea griji. Apropo, ai aflat din ce orăşel din Idaho

este?

— Mi-a zis că din Dickey.

— A, bravo. Îţi mulţumesc. N-a afirmat niciodată că ar fi locuit în New Mexico?

Moza a clătinat din cap şi s-a apucat să se bată peste piept de parcă ar fi vrut să eructeze.

— Te rog să te grăbeşti, a zis ea. Nu ştiu ce mă fac dacă se întoarce pe neaşteptate.

Nici eu nu ştiam asta.

Am intrat în cameră şi am închis uşa, aprinzând lumina. De cealaltă parte a uşii, am auzit-o pe Moza pornind cu paşi târşâiţi către partea din faţă a casei, bolborosind ceva pentru sine.

Încăperea era mobilată cu un set de dormitor vechi, din lemn furniruit, despre care mă îndoiam că se putea încadra în categoria obiectelor de anticariat. Piesele de mobilier arătau ca unele pe care le văzusem pe trotuarele din centrul Los Angeles-ului, în faţa unor magazine cu obiecte second-hand: scârţâitoare, diforme, mirosind ciudat a scrum umezit. Era vorba de un şifonier, noptiere asortate, o toaletă cu o oglindă rotundă, aşezată între două şiruri de sertare. Cadrul patului era din fier, vopsit în alb, iar cuvertura era din catifea de un roz prăfuit cu ciucurei pe laturi. Tapetul avea ca desen o cascadă de buchete de flori. Mov şi roz pal, pe fond cenuşiu. Mai erau câteva fotografii în sepia, înfăţişând un bărbat despre care mi-am închipuit că trebuia să fie domnul Lowenstein; în orice caz, cineva căruia îi plăcea să aibă părul netezit cu apă şi care prefera ochelarii rotunzi, cu ramă aurie. Părea să aibă până în treizeci de ani, elegant şi atrăgător, iar buzele lui, într-un surâs solemn, lăsau să se vadă dinţii din faţă uşor ieşiţi în afară. Cei de la studioul fotografic îi coloraseră obrajii în roz, ceea ce contrasta oarecum cu restul fotografiei, însă efectul era interesant. Auzisem că Moza rămăsese văduvă în 1945. Tare mult aş fi vrut să văd o fotografie de-a ei de pe vremea aceea. Aproape regretând, m-am întors la treaba mea.

Cele trei ferestre înguste erau închise pe dinăuntru, având storurile trase. M-am dus la geam şi am privit afară, surprinzând un colţ din curtea din spate prin obloanele ruginite şi prinse în cadre de lemn. M-am uitat la ceas. Era abia şapte. Vor fi plecaţi măcar o oră, şi nu credeam că voi avea nevoie să-mi asigur o ieşire de urgenţă. Pe de altă parte, nu avea niciun rost să fac vreo greşeală în acea privinţă. M-am întors la uşă şi am deschis-o, lăsând-o crăpată. Moza închisese televizorul şi mi-am închipuit că acum stătea trăgând cu ochiul pe după draperia din camera de la faţă, cu inima în gât, situaţie valabilă şi pentru mine.

Afară era încă lumină, însă camera era cufundată în semiîntuneric, deşi aprinsesem lumina. Am început cu şifonierul. Am făcut o verificare preliminară, folosindu-mă de lanternă ca să văd dacă existau măsuri de protecţie luate de ocupantul camerei. Şi, bineînţeles, Lila instalase capcane la două sertare, fixând cu şiretenie câte un fir de păr de-a latul crăpăturii. Am scos acele fire şi le-am aşezat cu grijă pe mileul croşetat de mână de pe tăblie.

Primul sertar conţinea un morman de bijuterii, câteva curele încolăcite laolaltă, batiste brodate, o cutie de ceas, ace de păr, câţiva nasturi desperecheaţi şi două perechi de mănuşi albe din bumbac. M-am uitat îndelung la toate, fără să ating nimic, întrebându-mă dacă nu cumva vreun obiect de acolo avea fixat pe el un alt fir de păr. De fapt, oricine ar fi vrut să arunce o privire la lucrurile Lilei ar fi început probabil de acolo, mergând în jos, aşa că sertarul reprezenta un punct de referinţă pentru ea, primul punct de verificat de fiecare dată când se întorcea în cameră. Am încercat cel de-al doilea sertar, care era plin cu teancuri ordonate de chiloţi din nailon, de un model pentru femei în vârstă. Mi-am trecut degetul printre teancuri, explorând, având grijă să nu deranjez ordinea de acolo. Nu am perceput nimic ieşit din comun; nici

pistol, nici cutii greu de identificat şi nici porţiuni mai rigide.

Acţionând sub imperiul unui impuls, am deschis din nou primul sertar şi m-am uitat la fundul lui. Nu avea nimic lipit de el. Am tras sertarul cu totul afară şi m-am uitat la dosul lui. Bravo! Unu la zero pentru mine. Am văzut un plic vârât într-o folie de plastic, lipit bine de partea din spate a sertarului şi prins cu adeziv pe toate cele patru laturi. Am scos briceagul şi am strecurat vârful lamei sub un colţ al benzii adezive, desfăcând-o ca să pot scoate plicul din învelişul de plastic. Înăuntru am găsit un permis de conducere emis în Idaho, pe numele Delilah Sampson. Serios, femeia asta avea un simţ biblic al umorului. Mi-am notat adresa, data naşterii, înălţimea, greutatea, culoarea ochilor şi părului, elemente care păreau să se potrivească perfect celor constatate la persoana pe care o cunoşteam sub numele de Lila Sams. Dumnezeule, dădusem marea lovitură. Am strecurat permisul de conducere înapoi în plicul pe care l-am vârât în ascunzişul lui, şi am apăsat banda adezivă cât mai bine am putut, ca să se lipească de lemn. Am privit cu ochi critici lucrarea de artă pe care o realizasem. Mi se părea că totul arată ca neatins, cu excepţia cazului în care Lila ar fi presărat cine ştie ce pudră şmecheră care să-mi coloreze mâinile într-un roşu aprins în momentul în care mă spălam. Asta ar fi fost culmea!

Spatele celui de-al doilea sertar era de asemenea folosit ca mic seif, conţinând un teanc de cărţi de credit şi încă un permis de conducere. Numele de pe acesta era Delia Sims, cu o adresă din Las Cruces, New Mexico, şi o dată de naştere ce corespundea cu prima pe care o văzusem. Mi-am notat din nou amănuntele, după care am pus documentele înapoi în ascunzătoare. Şapte şi treizeci şi două de minute. Încă era bine, dar mai aveam mult de investigat. Mi-am continuat scotocirea, acţionând cu delicateţe şi lăsând

nederanjat conţinutul fiecărui sertar. Când am terminat cu şifonierul, am recuperat cele două fire de păr şi le-am aşezat din nou peste crăpăturile sertarului.

Masa de toaletă nu mi-a dezvăluit nimic, iar noptierele s-au dovedit curate. Am continuat cu debaraua, verificând buzunarele hainelor, valizele, poşetele şi cutiile de pantofi, dintre care una conţinea pantofii roşii pe care îi purtase prima dată când ne întâlniserăm. De bonul de casă era prins un bileţel referitor la cartea de credit folosită şi le-am vârât pe amândouă în buzunar ca să le verific mai târziu. Sub pat nu se afla nimic, după cum nici în spatele şifonierului nu era ceva ascuns. Tocmai făceam ultima verificare, ca să văd dacă nu-mi scăpase ceva, când am auzit un ciripit ciudat venind dinspre camera de zi.

— Kinsey, s-au întors! s-a văicărit Moza, având glasul răguşit de spaimă.

Dinspre stradă, am auzit bufnetul înfundat al unei portiere de maşină ce se trânteşte.

— Mulţumesc, a spus eu.

Adrenalina îmi gonea prin vene aşa cum trece apa printr-un burlan la vreme de furtună, şi aş fi fost în stare să jur că inima îmi bătea vizibil pe bluză, aşa cum se întâmplă în desenele animate. Am verificat vizual întreaga scenă. Totul arăta în regulă. Am ajuns la uşa dinspre hol, am ieşit şi am închis-o în urma mea, înşfăcând şperaclele din buzunarul pantalonilor de blugi. Lanterna. La naiba! O uitasem pe toaletă.

Am auzit murmure la uşa din faţă. Lila şi Henry. Moza acţiona faimos, întrebându-i cum decursese cina. Am deschis uşa, şi am alergat pe vârfuri până la toaletă, aş înhăţat lanterna, apoi am gonit ca o gazelă mută, înapoi spre uşă. Am pus lanterna subsuoară şi m-am rugat să nimeresc cheia potrivită în broască. O răsucire spre stânga şi am auzit limba cum alunecă la locul ei. Am răsucit cheia puţin, scoţând-o din gaură cu mâini tremurătoare, având

grijă ca niciuna dintre celelalte chei să nu scoată vreun clinchet. Am aruncat o privire peste umăr, căutând în acelaşi timp şi o cale de evadare de acolo.

Holul continua încă un metru spre dreapta, unde exista arcada ce dădea spre camera de zi. La capătul celălalt era dormitorul Mozei. În stânga era un intrând, unde se găseau telefonul, o debara, baia şi bucătăria, având o arcadă spre sufrageria vizibilă dincolo de ea. La rândul ei, sufrageria dădea spre camera de zi. Dacă veneau pe acolo, era de presupus că vor trece pe sub arcada ce se găsea în dreapta mea. Am făcut doi paşi uriaşi spre stânga şi m-am furişat în baie. În clipă când am făcut asta, mi-am dat seama că făcusem o alegere greşită. Ar fi trebuit să încerc să scap spre bucătărie, care avea uşă spre exterior. Nimerisem într-o fundătură.

Imediat în stânga se afla un duş separat, cu o uşă din sticlă mată, alături de care era cada. Spre dreapta era o chiuvetă cu piedestal, iar alături de ea, toaleta. Singura fereastră a camerei era mică şi probabil nu fusese deschisă de ani de zile. Acum auzeam deja glasurile ceva mai tare, ceea ce însemna că Lila intrase pe coridor. Am intrat în duş şi am închis uşa. Nu am îndrăznit să trag zăvorul. Eram convinsă că zgomotul metalic ar fi răsunat în toată casa, avertizând-o asupra prezenţei mele acolo. Am lăsat jos lanterna şi am ţinut uşa pe dinăuntru, fixându-mi degetele pe dalele de gresie. M-am ghemuit, gândind că, în cazul în care venea cineva înăuntru, voi fi mai puţin vizibilă dacă stăteam în poziţia aceea. Glasurile de pe hol bubuiau, şi am auzit-o pe Lila descuind uşa camerei ei.

Duşul era încă ud după ce fusese folosit recent, şi mirosea a săpun Zest. O cârpă de spălat atârna pe robinetul de apă rece, şi de pe ea apa picura pe umărul meu. Mi-am încordat auzul, dar mai mult nu am putut sesiza. În asemenea situaţii, trebuie să intri în poziţia Zen a ascunzişului. Altfel, te dor

genunchii, muşchii picioarelor încep să aibă spasme, şi-ţi vine să sari afară ţipând, indiferent de consecinţe. Mi-am lăsat capul pe braţul drept, privind înlăuntrul propriei fiinţe. Aş fi vrut să-mi dreg glasul. Şi mai voiam să urinez. Speram să nu fiu prinsă acolo, pentru că m-aş fi simţit ca o proastă dacă Lila sau Henry ar fi deschis brusc uşa şi m-ar fi găsit ghemuită. Nici nu m-am deranjat să caut vreo explicaţie. Nici n-aş fi găsit una plauzibilă.

Am ridicat capul. Voci pe coridor. Lila ieşise din dormitor, încuind uşa în urina ei. Poate venise să verifice dacă firele de păr erau la locul lor. M-am întrebat dacă ar fi trebuit să confisc permisele de conducere în dublu exemplar cât avusesem prilejul. Ba nu, era mai bine că le lăsasem acolo unde erau.

Brusc, uşa băii s-a deschis şi glasul Lilei a răsunat în baie ca mugetul unei sirene de ceaţă. Inima a început să-mi bată atât de precipitată, că m-am simţit ca şi cum aş fi fost azvârlită într-o piscină cu apă îngheţată. Era dincolo de uşa de sticlă a cabinei de duş, iar silueta ei plinuţă se vedea neclar prin sticla de un alb lăptos. Am închis ochii strâns, ca un copil, dorindu-mi să devin invizibilă.

— Mă întorc imediat, dragule, a rostit ea cântat, de la mai puţin de un pas depărtare.

A traversat către veceu şi am auzit foşnetul rochiei de poliester şi pocnetul portjartierului, pe care l-a desfăcut.

M-am rugat Domnului să nu-i treacă prin minte să facă duş sau altceva. Încordarea mea ajunsese la un asemenea nivel, încât îmi venea să strănut sau să tuşesc, sau să gem sau să râd ca o dementă. Mi-am impus să trec într-o stare hipnotică, simţindu-mi în acelaşi timp subsuorile umede de transpiraţie.

Am auzit jetul de apă al toaletei. Lilei i-a luat o veşnicie să se aranjeze la loc. Foşnete, pocnete, fâsâituri. Am auzit-o cum a scuturat mânerul când apa continua să curgă din bazin. S-a spălat pe mâini, iar robinetul a scos un scârţâit când l-a

închis. Oare cât mai avea de gând să stea acolo? În cele din urmă, s-a dus spre uşa băii şi a deschis-o, după care a dispărut, paşii ei răsunând tot mai slab în timp ce se îndrepta spre camera de zi. Clanţ-clanţ, ha-ha-ha, un râs uşor, sunete ce sugerau un „la revedere”, apoi zgomotul uşii de intrare.

Am rămas exact în aceeaşi poziţie până am auzit-o pe Moza din coridor.

— Kinsey! Hai, c-au plecat. Mai eşti aici?

Am dat afară aerul pe care îl ţinusem până atunci în plămâni şi m-am ridicat, îndesând lanterna în buzunarul de la spate. Aceea nu era o modalitate demnă de a-mi câştiga existenţa, am gândit eu. La naiba, nici măcar nu eram plătită pentru asta. M-am uitat pe furiş pe după uşa duşului, asigurându-mă că nu voi deveni victima vreunei farse. În casă era linişte, şi am auzit doar glasul Mozei, care a deschis uşa debaralei unde ţinea măturile, încă întrebând în şoaptă:

— Kinsey?

— Sunt aici, am spus cu glas bubuitor.

Am ieşit în coridor. Moza era atât de fericită că nu fusesem prinsă, încât nici nu se simţea în stare să se supere pe mine. S-a rezemat de perete, făcându-şi vânt cu o mână. M-am gândit să ies mai repede de acolo, înainte ca Lila şi Henry să revină pentru cine ştie ce, făcându-mă astfel să-mi reduc cu zece ani speranţa de viaţă.

— Eşti grozavă, am murmurat eu. Îţi rămân veşnic îndatorată. O să-ţi ofer o cină la Rosie.

Am traversat bucătăria, privind pe furiş pe uşa din dos înainte de a ieşi. Era deja întuneric deplin, dar m-am asigurat întâi că strada era pustie, după care am ieşit din adăpostul oferit de casa Mozei. Apoi am mers jumătate de cvartal către casă şi am râs singură. De fapt, e amuzant să cochetezi cu primejdia. E distractiv să-ţi vâri nasul în sertarele oamenilor. Dacă apărarea legii nu m-ar fi atras mai mult din capul locului, probabil că m-aş fi apucat de spargeri. În cazul Lilei, începeam în cele din

urmă să preiau controlul asupra unei situaţii care nu-mi plăcea, iar sentimentul de putere pe care îl trăiam mă făcea să mă simt aproape ameţită de uşurare. Nu ştiam precis ce punea la cale, dar intenţionam să aflu.

18

După ce am ajuns în siguranţa apartamentului meu, am scos bonul pentru cartea de credit pe care îl subtilizasem din cutia de pantofi a Lilei. Data de pe el era 25 mai, iar magazinul era din Las Cruces. Pe pătrăţelul de hârtie scria „Delia Sims”. În căsuţa rezervată telefonului, cineva scrisese cu pixul un număr. Am găsit cartea de telefoane şi am căutat prefixul pentru Las Cruces: 5-0-5. Am ridicat receptorul şi am format numărul şi imediat ce am auzit apelul m-am întrebat ce aveam de gând să spun.

— Alo?

Voce de bărbat. Între două vârste. Fără accent străin.

— A, alo, am spus eu, cât se putea de politicos. Aş dori să vorbesc cu Delia Sims.

A urmat un moment de tăcere.

— Aşteptaţi puţin.

Omul a pus palma peste receptor şi am auzit în fundal desfăşurându-se o conversaţie în surdină.

Receptorul a fost curând preluat de altcineva, pentru că am auzit o voce:

— Cu ce vă pot fi de folos?

Era o femeie, şi nu am reuşit să stabilesc defel vârsta.

— Delia? am întrebat eu.

— Cine e, vă rog?

Tonul era precaut, ca şi cum s-ar fi temut de un apel obscen.

— A, scuze, am spus. Sunt Lucy Stansbury. Nu eşti Delia, adevărat? Nu sună ca fiind vocea ta.

— Sunt o prietenă de-a Deliei. Ea nu e aici pentru moment. Vă pot ajuta cu ceva?

— Da, aşa sper, am spus, gândind cu febrilitate. De fapt, vă sun din California. Am întâlnit-o recent pe Delia, care şi-a uitat nişte lucruri pe bancheta din spate a maşinii mele. Nu am găsit altă

modalitate de a da de ea decât telefonând la acest număr, care era pe un bon de card de la nişte cumpărături pe care le-a făcut în Las Cruces. Mai e în California, ori se întoarce curând acasă?

— O clipă.

A urmat din nou o palmă plasată peste microfon şi murmurul conversaţiei în fundal. Femeia a revenit apoi.

— Vă rog să-mi daţi numele şi numărul dumneavoastră, şi o rog eu să vă telefoneze, bine?

— A, sigur, nicio problemă, am spus eu. I-am dat încă o dată numele meu, rostindu-l pe litere cu atenţie, după care am inventat un număr de telefon cu prefix de Los Angeles. Vreţi să trimit lucrurile astea prin poştă, ori să le păstrez? M-aş simţi prost dacă nu şi-ar da seama unde le-a uitat.

— Dar ce anume a uitat?

— Păi, mai mult haine. O rochie de vară la care ştiu că ţine, dar nu cred că asta ar conta foarte mult. Mai am la mine inelul acela al ei, cu smaraldul de formă rectangulară şi micuţul inel cu diamant, am spus eu, descriind bijuteria pe care o văzusem la degetul Lilei când o cunoscusem în grădina lui Henry. Urmează să revină curând acasă?

După o uşoară ezitare, femeia mi-a răspuns cu glas glacial:

— Cine sunteţi?

Am închis. Aici se încheia încercarea mea de a-i duce de nas pe oamenii din Las Cruces. Nu-mi dădeam seama ce punea la cale, dar sigur nu-mi plăcea ideea aceea a afacerii imobiliare pe care i-o propusese lui Henry. El era atât de îndrăgostit, încât l-ar fi putut convinge de orice. Pe de altă parte, acţiona cu repeziciune, de aceea m-am gândit că era preferabil să găsesc nişte răspunsuri înainte ca ea să se apuce să-l golească de bani. Am dus mâna după un teanc de cartele nescrise, care se găseau în sertarul de sus al biroului, iar când, câteva momente mai apoi, a sunat telefonul, am tresărit.

Ce naiba, chiar să fi depistat cineva de unde telefonasem mai devreme? Sigur nu.

Am ridicat receptorul cu precauţie, ascultând atent, ca să descopăr dacă era fâsâitul de linie specific legăturilor interurbane. Nu am perceput aşa ceva.

— Da, vă rog.

— Domnişoara Millhone?

Voce de bărbat. Îmi suna cunoscută. Dar pe moment nu am reuşit să o identific. Muzica urlătoare din fundal îl silea să strige, şi m-am trezi răcnind şi eu.

— La telefon.

— Sunt Gus, a ţipat el, prietenul lui Bobby de la chioşcul de închiriat patine.

— A, tu erai? Bună. Mă bucur că ai telefonat. Sper că ai ceva informaţii pentru mine. Aş avea mare nevoie de ajutor.

— Da, m-am gândit la Bobby şi cred că îi datorez măcar atâta lucru. Trebuia să-ţi fi spus asta încă de azi după-amiază.

— Lasă asta. Îţi sunt recunoscătoare că mi-ai telefonat. Vrei să ne întâlnim, ori vorbim la telefon?

— Îmi convine oricare soluţie. Voiam să-ţi spun ceva – şi nu ştiu dacă asta te-ar ajuta în vreun fel –, dar Bobby mi-a încredinţat o agendă pe care ar fi bine să arunci o privire. Ţi-a vorbit despre ea?

— Sigur că da. Am întors oraşul cu susul în jos căutând-o, am spus eu. Unde eşti acum?

Mi-a dat o adresă de pe Granizo şi am spus că voi ajunge acolo cât de repede voi putea. Am închis şi mi-am înşfăcat poşeta şi cheile de la maşină.

Cartierul în care locuia Gus era prost luminat, iar curţile de acolo erau doar petice de pământ uscat, pe care se înălţau în cel mai bun caz palmieri. Maşinile parcate de-a lungul trotuarelor erau nişte vechituri cu cauciucuri uzate şi cu caroserii lovite din plin. Volkswagenul meu se potrivea acolo la fix. Aproape fiecare a treia casă se lăuda cu un gard nou din plasă de sârmă, ridicate să ţină în frâu doar

cine ştie ce fiară. Când am trecut prin dreptul unei case, am auzit nişte sunete urâte şi înfiorătoare scoase de un animal legat în lanţ, care se sufoca în zgardă, chelălăind răguşit când constatase că nu poate ajunge la mine. Am iuţit pasul.

Gus locuia într-o casă minusculă din lemn situată într-o curte în formă de U, încadrată de căsuţe asemănătoare. Am trecut printr-o poartă ornamentală deasupra căreia numărul din fier forjat era arcuit ca un curcubeu. Erau opt case cu totul, trei de fiecare parte a unei alei centrale şi două în capătul ei. Toate erau de culoare crem şi chiar pe întuneric arătau murdare de funingine. Am identificat locuinţa lui Gus datorită muzicii date tare, care semăna cu aceea pe care o auzisem la telefon. De aproape, nu mai suna la fel de bine. Draperia de la intrare era de fapt un cearşaf atârnat de o cornişă, iar mânerul uşii glisante era un mosor de lemn gol, prins cu un cui. A trebuit să aştept până la pauza dintre cântece ca să pot bate în uşa de lemn. Muzica a pornit apoi şi mai tare, însă el reuşise să audă ciocănitura mea.

— Da! a strigat el.

A deschis uşa şi a ţinut plasa contra ţânţarilor ca să pot intra. Am păşit în cameră, ameninţată de arşiţă, muzică rock dată tare şi mirosul puternic al nisiparniţei unor mâţe.

— N-ai putea da chestia aia mai încet? am ţipat eu.

El a dat din cap şi s-a dus până la sistemul stereo, pe care l-a închis.

— Îmi cer scuze, a spus el sfios. Ia loc, te rog.

Ca suprafaţă, locuinţa lui era pe jumătate cât a mea, dar înţesată cu de două ori mai mult mobilier. Un pat matrimonial, un scrin cu sertare din imitaţie de furnir de lemn de pecan, aparatul stereo, rafturi de cărţi încovoiate de greutate, două fotolii tapiţate având laturile făcute zdrenţe, un încălzitor şi una dintre acele piese de mobilier de mărimea unei console pentru televizor în care încap chiuveta,

maşina de gătit şi frigiderul. Baia era separată de camera în sine printr-o bucată de material ce atârna prinsă de o bucată de sfoară. Cele două lămpi din cameră erau drapate cu prosoape roşii flauşate care mai atenuau lumina becurilor de două sute şi cincizeci de waţi, reducând-o la o radiaţie trandafirie. Ambele fotolii erau ocupate de pisici, pe care a părut că le observă în acelaşi moment cu mine.

Le-a adunat cu braţul de pe fiecare fotoliu de parcă ar fi fost nişte haine vechi, iar eu m-am aşezat în locul eliberat. Imediat ce le-a azvârlit pe pat, pisicile au revenit la locul de unde fuseseră izgonite. Una dintre ele, un motan, mi s-a aşezat în poală, unde s-a apucat să-mi frământe pantalonii de parcă ar fi fost aluat, după care, satisfăcut de treaba făcută, s-a făcut ghem, liniştindu-se. O alta s-a îngrămădit alături de mine, iar a treia s-a aşezat pe braţul fotoliului. Păreau să se măsoare una pe alta, încercând probabil să vadă care dintre ele a prins poziţia cea mai confortabilă. Păreau să fie adulte şi pesemne erau fraţi, fiindcă toate aveau blana cafenie tărcată şi capetele de mărimea unor mingi de softball. Două pisici adolescente stăteau încolăcite pe celălalt fotoliu, una gălbuie, cealaltă neagră, înnodate laolaltă ca nişte ciorapi desperecheaţi. Cea de-a şasea pisică a ieşit de sub pat şi s-a oprit întinzându-şi pe rând fiecare picior din spate. Gus a urmărit activitatea felinelor cu un surâs timid, dar având o expresie de mândrie pe faţă.

— Nu sunt grozave? a spus el. Nu mă satur de hoţomanii ăştia de pisoi. Noaptea, se îngrămădesc cu mine în pat şi parcă fac împreună o pătură. Una doarme pe pernă, cu labele în părul meu. Le pot săruta pe bot oricând doresc.

A înşfăcat una şi a legănat-o ca pe un bebeluş, iar animalul a rezistat cu o pasivitate uimitoare acestui tratament.

— Câte ai cu totul?

— Acum, şase, dar Luci Baines şi Lynda Bird sunt gravide. Nu ştiu ce-o să mă fac cu ele.

— Ai putea să le castrezi, am sugerat eu.

— Mda, după ce fac tura asta de pui, cred că aşa voi face. Deşi mă pricep să le găsesc stăpâni, şi ele sunt foarte simpatice.

Mi-a venit să aduc vorba şi de mirosul lor, dar nu m-a lăsat inima să fiu sarcastică, pentru că văzusem cât de mult ţinea la ele. Mă uitam la el cum arăta ca un portret robot al unui criminal sexual, care se prostea cu colecţia lui de animale păroase.

— Cred că trebuia să fi vorbit cu tine mai de mult despre treaba asta, a spus el. Nu ştiu ce mi-a venit. S-a dus la un raft şi a scotocit printre lucrurile de pe etajera de sus, scoţând de acolo o agendă de mărimea unei cărţi de joc, pe care mi-a întins-o.

Am luat-o şi m-am uitat prin ea.

— Ce importanţă deosebită are? Ţi-a spus Bobby cumva?

— A, nu. Mi-a zis să o păstrez şi că e importantă, dar nu mi-a oferit explicaţii. Am presupus că o fi o listă ori un cod, un anumit fel de informaţii pe care le avea el, dar nu mi-am dat seama ce anume.

— Când ţi-a dat-o?

— Nu mai ţin minte precis. Cu câtva timp înainte de accident. A trecut pe la mine într-o zi şi mi-a lăsat-o, rugându-mă să i-o păstrez, iar eu am fost de acord. Uitasem cu totul de ea, dar mi-ai adus tu aminte.

Am verificat la litera *B*. Nu exista niciun Blackman trecut acolo, dar am găsit numele trecut cu creionul în interiorul copertei, având şi un număr din şapte cifre. Nu apărea niciun prefix, de aceea am presupus că era un număr local, deşi nu cred că se potrivea cu acela al lui S. Blackman pe care îl găsisem în cartea de telefon.

— Şi ce anume ţi-a spus atunci? l-am întrebat pe Gus.

Ştiam că mă repet, dar speram în continuare să-mi dea vreun indiciu privind intenţiile lui Bobby.

— Nimic, practic. Voia să i-o păstrez, atâta tot. Nu ţi-a spus nici ţie, adevărat?

Am clătinat din cap.

— Nu-şi aducea aminte. Ştia că e ceva important, dar nu avea habar de ce. Ai auzit vreodată numele Blackman? S. Blackman? Cineva cu numele ăsta?

— Nu.

Pisica din braţe începuse să se agite, de aceea a pus-o jos.

— Am înţeles că Bobby se îndrăgostise de cineva. Mă întreb dacă nu cumva această persoană putea fi S. Blackman.

— Chiar dacă ar fi fost, mie nu mi-a zis. L-am văzut de câteva ori întâlnindu-se cu o femeie pe plajă. Chiar în parcarea de lângă chioşcul de închiriat patine.

— Înainte de accident, sau după?

— Înainte. Stătea în Porsche şi aştepta, iar ea parca lângă el şi stăteau de vorbă.

— Nu ţi-a prezentat-o cumva? Sau nu i-a menţionat vreodată numele?

— Ştiu cum arăta, dar nu-i ştiam numele, l-am văzut intrând în cafenea, şi am remarcat că ea avea un corp ciudat, înţelegi? Semăna cu o păpuşă Munchkin. Nu am înţeles de ce. Bobby era un băiat arătos şi ieşea întotdeauna cu fete foarte simpatice, dar asta era cât se poate de urâtă.

— Cu părul blond şi zburlit? în jur de patruzeci şi cinci de ani?

— N-am văzut-o niciodată de aproape, aşa că nu ştiu ce vârstă avea, dar descrierea părului corespunde. Venea cu un Mercedes în care o mai văd şi acum din când în când.

Verde-închis, cu interiorul bej. Pare din cincizeci şi cinci sau cincizeci şi şase, dar arată bine de tot.

Am aruncat o privire prin agendă. Adresa lui Sufi şi telefonul ei figurau la litera D.

Să fi avut vreo relaţie cu *ea?* Mi se părea imposibil. Bobby avea douăzeci şi trei de ani şi, aşa cum spusese Gus, arăta bine. Carrie St. Cloud adusese vorba de un şantaj, dar dacă Sufi era şantajată de cineva, de ce să apeleze la Bobby pentru a primi ajutor? Şi în mod sigur nu se putea ca ea să-l şantajeze pe el. Indiferent de situaţie, asta îmi oferea un punct de pornire şi eram recunoscătoare pentru asta. Am băgat agenda în poşetă şi am ridicat privirea. Gus mă urmărea cu o expresie amuzată.

— Doamne, ar merita să te vezi. Am avut impresia clară că încep să ţi se învârtă rotiţele, a spus el.

— Anumite lucruri încep să se lege, şi asta îmi place, am spus eu. Ascultă, mi-ai fost de mare ajutor. Încă nu ştiu ce importanţă prezintă, dar crede-mă că descopăr eu.

— Aşa sper. Îmi pare rău că nu am scos o vorbă când m-ai întrebat prima oară. Dacă te mai pot ajuta cu ceva, să mă anunţi.

— Mulţumesc, am zis şi, dând pisica jos din poală, i-am strâns mâna.

M-am dus la maşină ştergându-mi părul de pe blugi şi îndepărtând un fir de pe buze. Se făcuse ora zece seara şi ar fi trebuit să mă duc drept acasă, dar parcă eram intrată în priză. Episodul petrecut acasă la Moza şi apariţia neaşteptată a agendei lui Bobby acţionau asupra mea ca un stimulent. Voiam să stau de vorbă cu Sufi. Poate treceam pe la ea pe acasă. Dacă era trează, puteam discuta puţin. Încercase o dată să mă îndepărteze de această investigaţie şi acum mă întrebam cu ce intenţie făcuse asta.

19

Am oprit în umbrele de pe Haughland Road din inima oraşului Santa Teresa, peste drum de casa lui Sufi. Cele mai multe case prin dreptul cărora trecusem erau construite din piatră, având etaj, plasate pe terenuri spaţioase unde vegetaţia începea cu ienuperi şi se termina cu stejari. Pe multe peluze se lăfăia nelipsita recoltă de semne ale companiilor de securitate, care avertizează că locul respectiv este supravegheat video şi de patrule înarmate.

Curtea lui Sufi era cufundată în întuneric din cauza crengilor ce se întrepătrundeau, iar proprietatea se întindea şi în spatele casei, continuând cu o învălmăşeală de tufişuri, fiind înconjurată de un gard din scânduri late. Casa era placată cu lemn de culoare închisă, probabil un cafeniu-închis sau verde, deşi îmi venea greu să disting precis culoarea la acea oră din noapte. Veranda laterală era îngustă şi retrasă mult, şi pe care nu se vedea nicio lumină aprinsă. Un Mercedes verde-închis stătea parcat pe aleea din stânga casei.

Cartierul era foarte liniştit. Trotuarele rămăseseră pustii, iar pe stradă nu trecea nicio maşină. Am coborât şi am traversat strada, oprindu-mă în faţa casei. De aproape, am observat că era masivă, de genul celor care în prezent sunt transformate în pensiuni ce oferă cazare şi mic dejun, purtând nume care mai de care mai bizare: The Gull and Satchel, The Blue Tern, The Quackery[15]. În prezent, le găseşti în tot oraşul: conace victoriene renovate de o ciudăţenie imposibilă, unde, pentru nouăzeci de dolari pe noapte, poţi dormi într-un pat cu un cadru de alamă contrafăcut, iar a doua zi dimineaţă ai ocazia să mănânci un croasant proaspăt copt, din care firimiturile îţi vor cădea în poală ca mătreaţa.

După cum arăta, casa lui Sufi era încă o locuinţă pentru o singură familie, dar avea un aer dărăpănat. Probabil că, la fel ca multe femei de vârsta ei, ajunsese în situaţia în care absenţa unui bărbat devine sinonimă cu robinete care picură şi burlane ce trebuie reparate. O femeie necăsătorită ca mine ar fi în stare să pună mâna pe o cheie franceză ori s-ar căţăra pe burlan, simţind acea ciudată plăcere ce se naşte după ce ai făcut singură o anumită treabă. Sufi îşi lăsase casa să decadă până la o stare de neglijenţă permanentă şi asta mă făcea să mă întreb ce făcea cu salariul. Îmi închipuiam că asistentele de la chirurgie câştigau bani frumoşi.

În spatele casei exista o verandă închisă cu geam, ale cărei ferestre licăreau în albăstrui şi cenuşiu de la ecranul unui televizor. Am urcat mai mult pe bâjbâite cele câteva trepte de beton ce începuseră să se deterioreze şi am bătut la uşă. După un moment, s-a aprins lumina de la verandă şi Sufi s-a uitat de după perdea.

— Hei, sunt eu, am spus. Putem sta de vorbă?

Ea s-a aplecat, apropiindu-se mai mult de geam, şi a privit în jur, după toate probabilităţile ca să verifice dacă nu cumva eram însoţită de vreo bandă de huligani.

În halat şi papuci, a deschis uşa, ţinându-şi gulerul prins cu mâna în dreptul gâtului, iar cu celălalt braţ ţinându-şi halatul pe talie.

— Vai, Doamne, m-ai speriat de moarte, a zis ea. Ce cauţi aici la ora asta? S-a întâmplat ceva?

— Nicidecum. Îmi pare rău că te-am speriat. Treceam prin cartier şi voiam să vorbesc ceva cu tine. Pot să intru?

— Mă pregăteam de culcare.

— Atunci, putem sta de vorbă aici.

Mi-a aruncat o privire îmbufnată, după care s-a retras fară chef, ca să pot intra. Era cu un cap mai scundă decât mine, iar părul blond se rărise atât de mult, încât am văzut porţiuni dezgolite de scalp pe sub şuviţe. Nu o socoteam drept genul de femeie

care să poarte o rochie din satin lucios, de culoarea piersicii, mulată pe corp şi papuci asortaţi, cu o imitaţie de floare de păpădie la scobitura piciorului. Asta era ceva care dădea „bine”. Mi-a venit să spun „Mamă, ce bine arăţi” sau alte cuvinte de admiraţie la adresa ei, dar m-am temut că s-ar simţi jignită.

După ce am intrat, am făcut mental o fotografie pe care am memorat-o pentru a o analiza mai târziu. Încăperea era sufocată de obiecte, dezorganizată şi probabil nu tocmai curată dacă judecam după farfuriile folosite ce stăteau stivă ici şi colo, florile moarte dintr-o vază şi coşul de gunoi ce dăduse pe afară. Apa de la fundul vazei era lăptoasă de atâtea bacterii şi probabil că mirosea precum o fază terminală a vreunei boli. Pe braţul unui fotoliu am observat un pachet mototolit din celofan şi am văzut că mâncase prăjiturele umplute, glazurate cu ciocolată. Un roman de la *Reader's Digest* stătea deschis cu faţa în jos pe canapea. În încăpere mirosea a pizza cu ardei, o parte a acesteia aflându-se, am observat eu, într-o cutie pusă pe televizor. Căldura radiată de aparat o menţinea bună de mâncat, iar mirosul de oregano şi mozzarella se îmbina cu acela de carton încins. Dumnezeule, când am mâncat ultima oară?

— Locuieşti singură? am întrebat-o.

S-a uitat la mine de parcă m-aş fi documentat în vederea unei spargeri.

— Şi ce e cu asta?

— Am presupus că eşti necăsătorită. Mi-am dat seama că nimeni nu mi-a spus nici măcar atâta lucru.

— E foarte târziu ca să faci o asemenea anchetă, a rostit ea pe un ton glacial. Ce voiai?

Mi se pare foarte reconfortant când unii oameni îmi vorbesc nepoliticos. Asta mă face să mă simt blândă, leneşă şi meschină. I-am zâmbit.

— Am găsit agenda lui Bobby.

— Şi de ce-mi spui mie asta?

— Eram curioasă să ştiu care era natura relaţiei tale cu el.

— N-am avut nicio relaţie cu el.

— Nu asta am auzit eu.

— Ei bine, ai auzit greşit. Sigur că-l cunoşteam. Era singurul copil al lui Glen, iar noi două suntem prietene foarte bune de ani de zile. În afară de asta, eu şi Bobby nu aveam prea multe să ne spunem.

— Atunci de ce trebuia să te întâlneşti cu el pe plajă?

— Nu l-am întâlnit niciodată pe Bobby în apropierea plajei, s-a răstit ea.

— Te-a văzut cineva cu el, şi nu doar o dată.

A şovăit.

— Poate l-am întâlnit întâmplător o dată sau de două ori. Ce e rău în asta? îl întâlneam şi la spital.

— Mă întrebam ce aveai de discutat cu el, nimic altceva.

— Sunt convinsă că am discutat despre nenumărate lucruri, a spus ea.

Am observat cum Sufi făcea calcule în minte şi încerca o altă modalitate de abordare. A renunţat în parte la băţoşenia de până atunci. Din câte se părea, hotărâse să arate mai mult farmec.

— Doamne, nu ştiu ce se întâmplă cu mine. Îmi pare rău că m-am arătat nepoliticoasă. Dacă tot eşti aici, am face bine să ne aşezăm. Dacă vrei, am nişte vin la rece.

— Bună idee. Mulţumesc.

A părăsit încăperea, fiind probabil recunoscătoare să mai tragă de timp şi să găsească o explicaţie plauzibilă a purtării ei. În ceea ce mă privea, eram încântată de posibilitatea ce mi se oferise. Am traversat grăbită camera către fotoliu şi am verificat ce se afla pe masa aşezată alături de el. Tăblia era presărată de lucruri pe care nu am vrut să le ating. Am tras uşor sertarul. Interiorul acestuia părea locul unde sfârşeau multe dintre lucrurile mărunte şi nefolositoare din casă. Baterii, lumânări, un prelungitor electric, facturi, elastice, chibrituri,

doi nasturi, o trusă de cusut, creioane, corespondenţă publicitară, o furculiţă, un aparat de capsat file – toate înconjurate de praf acumulat de-a lungul timpului. Mi-am plimbat mâna de-a lungul pernei fotoliului şi am descoperit o monedă, pe care am lăsat-o acolo. Am auzit scârţâitul dopului de la sticla de vin răzbătând din bucătărie şi clinchetul paharelor scoase dintr-un dulap. Apoi sunetele s-au apropiat de camera în care mă aflam. Am abandonat cercetarea şi m-am lăsat cu un aer degajat pe braţul canapelei.

Încercam să însăilez ceva frumos de spus despre casă, dar în secret mă îngrijora ideea că valabilitatea injecţiilor antitetanos pe care le făcusem trecuse deja. Era genul de casă unde, dacă vrei să foloseşti toaleta, trebuie să pui hârtie igienică pe colac.

— Mare mai e casa asta, am remarcat eu.

Sufi s-a strâmbat.

— Menajera vine mâine, a zis ea. Deşi nu face mare lucru. A lucrat pentru părinţii mei ani şi ani, şi nu mă îndur să o pun pe liber.

— Părinţii locuiesc cu tine?

A clătinat din cap.

— Au murit. De cancer.

— Amândoi?

— Aşa se întâmplă de obicei, a spus ea cu un gest din umeri.

Şi gata cu sentimentalismele faţă de familie.

A turnat vin într-un pahar pe care mi l-a întins. Mi-am dat seama după etichetă că era din acelaşi lot ordinar din care mai băusem şi cu alte ocazii, înfăţişând imaginea unei podgorii idilice şi ireale. Evident, niciuna din noi nu avea bugetul necesar, şi nici gustul evoluat pentru a cumpăra un vin de calitate.

Cu paharul în mână, s-a aşezat pe fotoliu. Schimbarea de atitudine era vădită. Se vedea că hotărâse să schimbe macazul cât lipsise să aducă vinul.

A luat o gură din pahar, privindu-mă atent peste buza lui.

— Ai mai discutat cu Derek în ultima vreme? m-a întrebat ea.

— A trecut pe la biroul meu în după-amiaza asta.

— A plecat. În seara asta, când s-a întors de la San Francisco, Glen a pus menajera să-i facă bagajele şi le-a scos în alee. După aceea a schimbat încuietorile.

— Mamă, Doamne, am zis eu, mă întreb ce a declanşat o asemenea reacţie.

— Ai face bine să discuţi cu el înainte de a-ţi face griji în privinţa mea.

— De ce asta?

— El avea motive să-l ucidă pe Bobby. Eu, nu, dacă asta vrei să sugerezi.

— La ce motive te referi?

— Glen a descoperit că încheiase o poliţă de asigurare de mare valoare pentru Bobby acum optsprezece luni.

— Poftim?

Fără să vreau, am înclinat paharul, şi vinul mi s-a vărsat pe mână. Nu puteam ascunde faptul că eram uluită, dar nu mi-a plăcut expresia de satisfacţie care a apărut pe faţa ei ca reacţie la gestul meu.

— Da, sigur. Compania de asigurare a luat legătura cu ea pentru a cere o copie a certificatului de deces. Cred că agentul a citit despre Bobby în ziar şi şi-a adus aminte numele. Aşa a aflat Glen.

— Credeam că nu poţi face o asigurare în numele cuiva fără semnătura respectivei persoane.

— Tehnic vorbind, e adevărat, dar se poate face asta.

Mi-am făcut de lucru ştergând cu un şerveţel de hârtie vinul vărsat pe mână. În timp ce desfăşuram aceea acţiune de curăţenie, mi-am dat seama, ca şi cum deasupra capului meu s-ar fi aprins un bec uriaş, la fel ca în desenele animate, că ea manifesta o adversitate puternică faţă de Derek.

— Care e treaba? am întrebat.

— Derek a fost prins cu mâţa-n sac, a spus ea. El pretinde că a încheiat asigurarea cu multă vreme în urmă, după ce Bobby şi-a distrus maşina complet de vreo două ori. S-a gândit că Bobby se va distruge singur. Doar ştii genul de tânăr. Accident după accident, până când puştiul moare. Asta devine o formă acceptabilă de sinucidere. Personal vorbind, nu sunt convinsă că Derek greşea prea mult procedând astfel. Bobby bea ca un peşte şi sunt sigură că era şi consumator de droguri. El şi Kitty erau ca şi terminaţi. Bogaţi şi răsfăţaţi, nepăsători…

— Ai grijă ce afirmi, Sufi. Mie mi-a plăcut Bobby Callahan. Mi s-a părut că avea curaj.

— Cred că toţi ştiam asta, a spus ea, folosind acel ton de superioritate care mă scotea din minţi, dar în acele momente nu-mi puteam permite să reacţionez. Şi-a încrucişat picioarele, legănându-l apoi pe cel de deasupra. Puful ca de păpădie de pe papuc a tremurat când aerul a trecut peste el. S-ar putea să nu-ţi placă, dar ăsta este adevărul. Şi asta nu este tot. S-a zvonit că Derek a încheiat o asigurare şi pentru Kitty.

— Pentru ce sumă?

— Câte jumătate de milion de dolari pentru fiecare.

— Fii serioasă, Sufi. E absurd. Derek nu şi-ar ucide propria fiică.

— Kitty nu a murit însă, adevărat?

— Dar de ce să-l ucidă pe Bobby? Ar fi fost nebun să facă asta. Poliţiştii l-ar fi bănuit în primul rând pe el.

— Kinsey, a spus ea pe un ton răbdător. Nimeni nu a spus că Derek e inteligent. E un dobitoc. Un prost.

— Nu e chiar atât de prost, am spus eu. Cum putea spera să scape dacă ar fi comis o crimă?

— Nimeni nu poate dovedi că ar fi făcut ceva. În legătură cu primul accident nu există nicio probă, iar Jim Fraker pare să creadă că cel de-al doilea s-a

produs pentru că Bobby ar fi avut o criză de epilepsie. Cum să-i pună asta în cârcă lui Derek?

— Dar de ce să facă aşa ceva? Doar are bani.

— *Glen* are bani. Derek nu are nicio leţcaie. Ar fi în stare de orice, numai să scape de sub papucul ei. Nu ştiai asta?

N-am putut decât să o privesc lung, rulând informaţiile primite prin computerul meu mintal. Ea a mai luat o gură de vin şi mi-a surâs, satisfăcută de efectul produs.

În cele din urmă, am spus:

— Pur şi simplu nu cred.

— Poţi crede ce doreşti. Eu spun doar că ai face bine să verifici înainte de a mai întreprinde ceva.

— Nu-ţi place Derek, adevărat?

— Bineînţeles că nu. Cred că e cel mai mare dobitoc de pe pământ. Nu înţeleg ce a găsit Glen la el. Bani nu are. E prost. E găunos. Iar astea sunt calităţile lui *bune,* a spus ea cu convingere. În afară de asta, e nemilos.

— Mie nu mi s-a părut nemilos, am zis.

— Spre deosebire de mine, nu-l cunoşti de prea multă vreme. E un om în stare de orice pentru bani şi cred că există multe lucruri despre care preferă să nu discute. Nu ţi se pare un om cu un trecut încărcat?

— De pildă?

— Nu ştiu sigur. Dar sunt gata să pariez cu tine că bufoneria lui e o mască pentru cu totul altceva.

— Vrei să spui că Glen a fost orbită de el? Mi se pare prea deşteaptă ca să se lase înşelată.

— E deşteaptă în orice privinţă, dar nu când vine vorba de bărbaţi. Derek e al treilea soţ al ei, să ştii, iar tatăl lui Bobby era jalnic. Despre soţul numărul 2 nu ştiu mai nimic. Când s-a căsătorit cu el, locuia în Europa, dar mariajul nu a durat prea mult.

— Să revenim la tine pentru câteva clipe. În ziua înmormântării, am avut impresia că ai încercat să mă descurajezi în continuarea investigaţiei. Acum

îmi oferi piste. Cum de te-ai schimbat în asemenea măsură?

S-a văzut silită să tacă o clipă, făcându-şi de lucru cu cordonul halatului, deşi până atunci îmi vorbise tot timpul.

— Cred că prin continuarea anchetei prelungeşti chinul şi durerea lui Glen, a spus ea, ridicând ochii spre mine abia acum. În acest moment, îmi este limpede că orice aş spune eu nu te va împiedica să continui, aşa că mai bine îţi zic ce ştiu.

— De ce te întâlneai cu Bobby la plajă? Ce se petrecea?

— Ei, la naiba. Nimic, a zis ea. L-am întâlnit întâmplător de vreo două ori, şi el voia să discute despre Derek. Nici Bobby nu-l putea suporta, şi ştia că eu sunt dispusă să-l ascult. Asta a fost tot.

— Dar de ce n-ai spus aşa încă de la bun început?

— Nu trebuie să-ţi dau socoteală. Ai apărut neinvitată la uşa mea şi m-ai luat la întrebări despre toată porcăria asta. Nu e treaba ta, aşa că de ce să-ţi răspund? Am impresia că nu-ţi dai seama cum te bagi ca musca-n lapte câteodată.

Am simţit că roşesc în faţa acelei insulte bine ţintite. Am sorbit ultima gură de vin. Îmi venea greu să dau crezare poveştii ei referitoare la întâlnirile cu Bobby, dar era clar că mai mult de atât nu aveam să scot de la ea. Am decis să las totul baltă pe moment, dar asta nu-mi cădea deloc bine. Dacă s-ar fi mulţumit să îi asculte nemulţumirile, de ce nu-mi spusese asta de la început?

Un ochi aruncat la ceas m-a lămurit că trecuse deja de unsprezece şi voiam să o prind pe Glen acasă. Brusc, mi-am cerut scuze şi am părăsit casa. Cred că graba plecării mele nu i-a scăpat lui Sufi.

Există ocazii când lucrurile încep să se limpezească doar prin intervenţia norocului chior. Nu am nicio pretenţie să mă dau mare pentru ceea ce s-a întâmplat în continuare. Până să ajung la maşină, mi-am dat seama cât de răcoare se făcuse.

Am urcat repede şi am tras uşa, blocând-o pe interior din obişnuinţă şi apoi m-am întors ca să scotocesc printre boarfele de pe bancheta din spate, unde ştiam că aruncasem un tricou. Tocmai îl găsisem pe pipăite şi eram pe punctul de a-l scoate de sub un maldăr de cărţi, când am auzit motorul unei maşini pornind. Am aruncat o privire spre dreapta. Mercedesul lui Sufi dădea cu spatele, ieşind pe alee. M-am lăsat sub bord, făcându-mă nevăzută. Nu eram sigură dacă ea îmi ştia maşina ori nu, dar probabil socotise că plecasem deja, pentru că a demarat imediat. Am trecut rapid pe scaunul şoferului, şi am găsit pe bâjbâite cheile. Am pornit motorul şi am executat o întoarcere rapidă, zărind luminile stopurilor în clipa când a cotit la dreapta, luând-o pe State Street.

Imposibil să fi avut vreme să-şi schimbe hainele. În cel mai bun caz, poate că-şi trăsese vreun mantou peste halatul de satin. Pe cine cunoştea atât de bine ca să îi facă o vizită într-o ţinută demnă de Jean Harlow la acea oră din noapte? Abia aşteptam să aflu.

20

În Santa Teresa, cei bogaţi se împart în două găşti: jumătate locuiesc în Montebello, jumătate, în Horton Ravine. Montebello reprezintă banii cu vechime, Horton Ravine, banii făcuţi recent. Ambele comunităţi deţin suprafeţe mari, cu copaci, drumuri pentru cai şi cluburi de ţară care impun finanţări corespunzătoare şi taxe de intrare de douăzeci şi cinci de mii de dolari. Ambele comunităţi descurajează bisericile fundamentaliste, ornamentele vulgare şi de proastă calitate din curţi şi vânzătorii care merg din uşă în uşă. Sufi se îndrepta spre Horton Ravine.

Când a trecut pe porţile principale de la Los Piratas, a încetinit la cincizeci de kilometri pe oră, probabil nedorind să fie oprită pentru depăşirea limitei de viteză cât timp era îmbrăcată ca o prostituată în drum spre un client. Am încetinit şi eu, mergând cu aceeaşi viteză, rămânând cât de departe în urmă am putut. Eram îngrijorată că aveam să fiu nevoită să o urmăresc pe kilometri întregi de drum întortocheat, dar ea m-a surprins pătrunzând pe una dintre primele alei care făceau la dreapta. Casa era retrasă de la drum cam cu o sută de metri, fiind un bungalow fară etaj, tipic pentru California: probabil cinci dormitoare, patru sute de metri pătraţi, nu chiar ceva care să te dea pe spate, dar dovedind fără îndoială bogăţie. Proprietatea avea probabil cel mult două mii de metri pătraţi, fiind înconjurată de un gard ornamental din lemn cu bârne orizontale, cu trandafiri căţărători pe toată lungimea lui. Luminile exterioare se aprinseseră când Mercedesul lui Sufi ajunsese aproape de casă. A coborât din maşină într-un vârtej de satin de culoarea piersicii şi blană, deplasându-se către uşa de intrare, care s-a deschis şi a părut că o înghite înăuntru.

Eu trecusem deja de casă. Am condus până la primul drum spre dreapta, unde am întors, stingând luminile când am trecut înapoi. Am parcat maşina pe acostamentul de pe partea stângă a drumului, ascunsă de crengile unor tufişuri. Zona era cufundată în întuneric, pentru că drumul nu era iluminat. Peste drum se vedea capătul terenului de golf şi micul lac artificial, ce slujea drept obstacol de apă. Lumina lunii licărea pe luciul lui, făcându-l sclipitor ca o bucată de mătase cenuşie.

Am scos lanterna din torpedou şi am coborât din maşină, călcând cu fereală prin iarba înaltă ce creştea pe marginea drumului. Era deasă şi jilavă, astfel că mi-am udat pantofii sport şi cracii pantalonilor.

Am ajuns la aleea de acces. Pe cutia poştală nu era trecut niciun nume, dar mi-am notat numărul. Puteam oricând să trec pe la birou şi să verific în cartea de adrese dacă simţeam nevoia. Străbătusem cam jumătate din lungimea aleii când am auzit un câine lătrând în apropierea casei. Nu aveam idee ce rasă era, dar părea mare – un câine din aceia care ştiu cum să latre din străfunduri – adânc, temeinic, sugerând colţi ascuţiţi şi care nu avea o atitudine deloc prietenoasă. În plus, animalul îmi luase mirosul şi abia aştepta să facem cunoştinţă în mod nemijlocit. Nu aveam cum să mă strecor mai aproape fără să-i alertez pe ocupanţii casei. Probabil că se şi mirau de ce se stârnise Bătrânul Câine Tray[16] făcând deja spume. Din câte mi-am dat seama, îl puteau dezlega de lanţul gros ca să-l trimită zburând pe aleea de acces către mine, făcându-l să zgârie cu ghearele asfaltul. Am mai fost fugărită de câini şi nu mi se pare deloc amuzant.

Am schimbat direcţia, revenind la maşină. Bunul-simţ nu trebuie să devină ceva de care să-ţi fie ruşine în meseria de detectiv particular. Am ţinut casa sub supraveghere timp de o oră, dar nu am observat niciun semn de activitate deosebită.

Obosisem deja şi totul mi se părea a fi o pierdere de vreme, în cele din urmă, am pornit motorul şi am băgat în viteză, fară să aprind farurile decât după ce am trecut de poartă.

Când am ajuns acasă, mă simţeam la capătul puterilor. Mi-am făcut câteva notiţe grăbite şi m-am pregătit de culcare. Era aproape unu dimineaţa când am stins lumina. M-am sculat la şase şi am alergat după obicei cinci kilometri, ca să-mi limpezesc mintea. Apoi m-am grăbit să fac duş, am înşfăcat un măr şi am sosit la birou la ora şapte. Era marţi şi m-am arătat recunoscătoare că în acea zi nu aveam programare la terapie fizică. Dacă mă gândeam, braţul mi se înzdrăvenise destul de bine, ori poate faptul că eram prinsă în acea investigaţie mă făcea să uit orice durere sau problemă de mobilitate ce ar mai fi persistat.

Nu aveam mesaje pe robotul telefonic, şi nici corespondenţă rămasă din ziua precedentă, de care să mă ocup. Am scos cartea de adrese şi am verificat numerele caselor din Los Piratas. Măi, să fie. Trebuia să ghicesc. Fraker, James şi Nola. M-am întrebat la care dintre ei se dusese Sufi, şi de ce precipitarea aceea? Era posibil, desigur, să se fi sfătuit cu amândoi, dar nu-mi imaginam o asemenea situaţie. Se putea ca Nola să fi fost femeia de care se îndrăgostise Bobby? Nu înţelegeam ce amestec ar avea doctorul Fraker în treaba asta, dar sigur se petrecea ceva necurat.

Am scos agenda lui Bobby şi am încercat numărul pentru Blackman. Am ascultat un mesaj înregistrat din partea unei femei al cărei glas suna ca al unei bunicuţe dintr-un desen animat Walt Disney. „Regretăm, dar numărul format nu poate fi contactat folosind prefixul 805. Vă rugăm să verificaţi numărul şi să formaţi din nou. Vă mulţumim.” Am încercat prefixele pentru zonele înconjurătoare apropiate. Fără succes. Am pierdut o mulţime de timp căutând celelalte numere din agendă. Dacă nici aşa nu reuşeam, trebuia să stau

acolo şi să iau legătura pe rând cu fiecare persoană, dar perspectiva părea extenuantă şi nu neapărat productivă. Până atunci însă, ce să fac?

Era prea devreme ca să mă pun să dau telefoane, dar m-am gândit că n-ar fi fost deloc rău să-i fac o vizită lui Kitty. Ea era încă internată la St. Terry şi, dat fiind programul de spital, pesemne că fusese dată jos din pat încă din zori. Nu o văzusem de câteva zile şi poate primeam vreun ajutor din partea ei.

Răcoarea din ziua precedentă dispăruse. Aerul era limpede, iar soarele devenise deja arzător. Am strecurat Volkswagenul în ultimul spaţiu liber din parcarea pentru vizitatori şi m-am dus spre intrarea principală. La biroul de informaţii din hol nu se afla nimeni, dar activitatea în spital era în plină desfăşurare. Cafeneaua era ticsită, iar mirosurile de grăsimi prăjite şi cafeină pluteau irezistibile pe uşa deschisă, inundând holul. În magazinul de cadouri se aprinseseră luminile. În biroul casieriei era agitaţie, iar funcţionarele tinere pregăteau facturile definitive de parcă acolo ar fi fost un mare hotel, de unde urmau să plece mulţi oaspeţi. Pretutindeni constatai o aură de emoţie şi agitaţie – personal medical care se pregătea pentru naşteri şi operaţii de care depindea viaţa sau moartea unor oameni, pentru fracturi, căderi nervoase sau supradoze de droguri… o sută de episoade ce pun viaţa în primejdie în orice zi a săptămânii. Şi printre toate acestea, sexualitatea insidioasă care a făcut ca viaţa spitalelor să devină subiect de telenovele.

Am urcat la etajul trei, cotind stânga după ce am coborât din lift aproape de 3 Sud. Ca de obicei, uşile mari, duble, erau încuiate. Am sunat. După o clipă, o negresă masivă, cu blugi şi un tricou albastru, a făcut câteva chei să scoată clinchete şi a întredeschis uşa. Purta la mână un ceas compact şi pantofi cu tălpi de crep de cinci centimetri grosime care sunt gândiţi să împiedice apariţia platfusului şi a venelor varicoase. Avea ochi de un căprui uimitor

şi o faţă care radia priceperea în ale meseriei. De pe ecusonul din plastic alb prins pe piept rezulta că se numea Natalie Jacks, LVN[17]. L-am arătat doamnei Jacks o copie a autorizaţiei mele şi am întrebat-o dacă pot vorbi cu Kitty Wenner, explicând că eram o prietenă de familie.

Ea a examinat cu atenţie documentul meu de identitate şi apoi s-a retras, făcându-mi loc să intru.

A încuiat uşa după mine şi m-a condus pe coridor până la o cameră situată aproape de capătul lui. Pe drum, am aruncat priviri curioase în celelalte încăperi prin dreptul cărora am trecut. Nu ştiu la ce mă aşteptam – femei zvârcolindu-se şi bolborosind fără şir, bărbaţi imitând foşti preşedinţi de stat şi fiare din junglă, probabil. Ori să-i văd pe toţi prostiţi de sedative, care să le umfle limbile, făcându-le ochii să se rostogolească peste cap? În loc de toate astea, trecând prin dreptul fiecărei uşi, am văzut feţele unor persoane care se uitau curioase la mine, ca şi cum aş fi fost o proaspăt internată care se putea pune pe ţipat sau cântat păsăreşte în vreme ce-şi smulgea hainele de pe ea. Nu am perceput nicio diferenţă între ele şi mine, iar asta mi s-a părut chiar îngrijorător.

Kitty se sculase şi era îmbrăcată, având părul încă ud după duş. Stătea întinsă pe pat, cu pernele adunate în spatele ei şi având tava cu dejunul pe noptiera de alături. Purta un halat de mătase care atârna pe ea ca pe un umeraş. Sânii ei nu erau mai mari decât butonii de pe tapiţeria unei canapele, iar braţele ei semănau cu nişte beţe descărnate, cu pielea subţire ca pergamentul. Ochii îi erau enormi şi parcă hăituiţi, forma craniului atât de pronunţată, încât arăta de parcă ar fi avut şaptezeci de ani. Sally Struthers[18] ar fi putut folosi imaginea ei într-o reclamă pentru adoptarea de copii.

— Ai un vizitator, a anunţat-o Natalie.

Kitty şi-a îndreptat ochii spre mine şi, pentru un moment, am observat spaima din ei. Era pe moarte.

Pesemne că ştia asta. Energia se scurgea din ea aşa cum sudoarea trece prin pori.

Natalie a examinat tava cu dejunul.

— Să ştii că te trecem pe perfuzii dacă nu mănânci ceva mai mult. Am înţeles că ai făcut o înţelegere cu doctorul Kleinert.

— *Am mâncat* ceva, a protestat Kitty.

— Bine, nu trebuie să te sâcâi, dar o să-şi facă vizita de dimineaţă foarte curând. Încearcă să înghiţi câte ceva cât vorbeşti cu ea, înţelegi? Suntem alături de tine, draga mea. Serios.

Natalie ne-a aruncat amândurora un surâs scurt şi a plecat, trecând în camera alăturată, unde a început să stea de vorbă cu cineva.

Faţa lui Kitty devenise roz şi s-a zbătut să-şi înfrângă lacrimile. Şi-a luat o ţigară şi a aprins-o, tuşind puţin îndărătul mâinii osoase pe care a dus-o la gură. A clătinat din cap, străduindu-se să arboreze un surâs care să exprime o oarecare drăgălăşenie.

— Doamne, nu-mi vine să cred că am ajuns în halul ăsta, a spus ea, apoi a adăugat visătoare: Crezi că s-ar putea să mă viziteze Glen?

— Nu ştiu. Poate o să trec pe la ea după ce discut cu tine. O să aduc vorba despre asta, dacă vrei.

— L-a alungat pe tata.

— Am auzit şi eu asta.

— Pesemne că după aceea o să urmez eu.

Nu m-am mai putut uita la ea. Dorul ei după Glen era atât de evident, încât m-a îndurerat privind-o. Am examinat tava cu dejunul: o ceaşcă plină cu fructe proaspete, o brioşă cu coacăze, un borcănel din hârtie cerată cu iaurt, un baton cu cereale, suc de portocale, ceai. Nu existau semne că ar fi mâncat ceva din astea.

— Vrei şi tu ceva de acolo? m-a întrebat ea.

— Nici gând. Eşti în stare să-i spui lui Kleinert că le-ai mâncat tu.

Kitty a avut bunul-simţ de a roşi, râzând neliniştită.

— Nu înţeleg de ce nu mănânci, am spus.

S-a strâmbat.

— Totul mi se pare atât de vulgar… La două saloane de aici e o fată care suferea de anorexie, ştii? Au adus-o aici şi până la urmă s-a apucat de mâncat. Acum arată de parcă ar fi gravidă. E încă slabă. Dar parcă are o minge de baschet în stomac. Dezgustător.

— Şi ce dacă? E vie, nu?

— Nu vreau să arăt aşa. Oricum, nimic nu are gust ca lumea, şi toate mă fac să vărs.

Nu avea niciun haz să continuăm discuţia pe acea temă, aşa că nu i-am răspuns, schimbând în schimb subiectul.

— Ai vorbit cu tatăl tău de când l-a alungat Glen?

Kitty a ridicat din umeri.

— Vine aici în fiecare zi, după-amiaza. S-a mutat la hotelul Edgewater până-şi găseşte o locuinţă.

— Ţi-a spus despre testamentul lui Bobby?

— Oarecum. Spune că Bobby mi-a lăsat o mulţime de bani. E adevărat?

Tonul ei trăda deruta, dar nu numai.

— Din câte ştiu, da.

— Dar de ce a făcut asta?

— Probabil c-a simţit că ţi-a ruinat viaţa şi a vrut să îndrepte lucrurile în ce te priveşte. Derek mi-a zis că a lăsat nişte bani şi pentru părinţii lui Rick. Ori poate a socotit totul drept un stimulent pentru tine ca să laşi prostiile şi să te schimbi.

— Eu n-am încheiat niciun târg cu el.

— Eu nu cred că a vrut să încheie un „târg” cu tine.

— Ei bine, nu-mi place să mă simt ţinută sub control.

— Kitty, cred că ai demonstrat deja că nu poţi fi ţinută sub control. Am înţeles cu toţii asta cât se poate de clar. Bobby te-a iubit.

— Dar cine i-a cerut-o? Câteodată nici nu mă purtam frumos cu el. Şi nici nu am nutrit cele mai

bune gânduri pentru el.

— Ce să înţeleg din asta?

— Nimic. Să lăsăm asta. Aş vrea să nu-mi fi lăsat absolut nimic. Aşa mă simt o profitoare.

— Nu ştiu ce ţi-aş putea răspunde la o asemenea replică, am zis.

— Păi, eu nu i-am cerut niciodată nimic.

Tonul ei era certăreţ, dar nu pricepeam ce gândea cu adevărat.

— Ce te frământă?

— Nimic.

— Şi atunci de ce te agiţi atât?

— Nu mă agit! Doamne… De ce să mă agit? A făcut asta ca să se simtă liniştit, nu? Nu a avut nicio legătură cu mine.

— A avut *legătură* cu tine, altfel ar fi lăsat banii altcuiva.

Kitty s-a apucat să-şi roadă degetul mare, uitând pentru moment de ţigară, care a rămas pe marginea scrumierei, trimiţând în aer un firicel de fum semănând cu un semnal al indienilor de pe un vârf îndepărtat de munte. Începuse să devină tot mai prost dispusă. Nu înţelegeam de ce o deranja ideea de a se trezi cu două milioane de dolari în braţe, dar nu voiam să o îndepărtez. Aveam nevoie de informaţii. Am schimbat din nou subiectul.

— Ce e cu asigurarea de viaţă pe care tatăl tău a făcut-o în numele lui Bobby? Ţi-a vorbit despre asta?

— Da. Bizar lucru. Face chestii din astea, iar după aceea nu pricepe de ce oamenii se supără pe el. El nu socoteşte că a procedat greşit. Pentru el, era o acţiune logică. Bobby îşi făcuse maşina praf o dată sau de două ori, aşa că tata s-a gândit că dacă va muri, măcar să beneficieze cineva de pe urma lui. Cred că de aceea i-a pus Glen lucrurile la uşă, nu?

— Cred că nu te înşeli. Niciodată nu ar fi acceptat ideea ca el să profite de pe urma morţii lui Bobby. Dumnezeule, era cea mai proastă decizie pe

care o putea lua ţinând seama de felul cum e Glen. Pe de altă parte, asta îl face suspect de crimă.

— Tata nu ar ucide pe nimeni!

— Asta spune şi el despre tine.

— Păi, e adevărat. Nu aveam niciun motiv să-i doresc moartea lui Bobby. Niciunul din noi nu avea un asemenea interes. Nici măcar n-am ştiut de bani şi oricum nu-i vreau.

— S-ar putea ca nu banii să fie motivul, am spus. Ar fi un punct evident de pornire, dar nu duce nicăieri.

— Doar nu-ţi închipui că tata a făcut asta?!

— Încă nu m-am decis în privinţa asta. Deocamdată încerc să descopăr ce punea la cale Bobby şi pentru asta trebuie să completez nişte goluri apărute. La vremea respectivă se întâmplase ceva, şi nu reuşesc să aflu ce. Ce relaţie avea cu Sufi? Ştii cumva?

Ferindu-şi ochii, Kitty şi-a luat din nou ţigara. I-a trebuit o clipă să scuture scrumul, după care a tras lung un ultim fum şi a stins-o. Unghiile îi erau roase până în carne, iar buricele degetelor arătau ca nişte bile.

Se vedea că analizează ceva în gând. Mi-am ţinut gura ca să-i ofer oarece libertate de mişcare.

— Ea era o persoană de legătură, a spus ea într-un târziu, cu glas scăzut. Bobby făcea o investigaţie sau aşa ceva pentru o persoană.

— Pentru cine?

— Nu ştiu.

— Trebuie să fie vorba despre soţii Fraker, nu? Aseară am vorbit cu Sufi, iar imediat ce am plecat, ea s-a dus fuguţa acasă la ei. A rămas acolo atât de mult timp, că până la urmă am renunţat, şi am plecat acasă.

Kitty m-a privit în ochi.

— Nu ştiu sigur ce a fost.

— Dar cum de s-a amestecat în aşa ceva? Despre ce era vorba?

— La un moment dat, mi-a spus doar că începuse să caute ceva şi că-şi luase slujba de la morgă pentru a putea lucra noaptea la asta.

— Evidenţe medicale? Ceva depozitat acolo?

Expresia de pe faţa ei a redevenit impenetrabilă şi a ridicat din umeri.

— Bine, Kitty, când ţi-ai dat seama că cineva încerca să-l omoare nu ţi-ai închipuit că asta avea legătură cu ce făcea el?

Ajunsese să-şi roadă unghia degetului mare cu îndârjire. Am văzut că şi-a mutat privirea şi m-am întors. Doctorul Kleinert stătea în pragul uşii şi se uita fix la ea. Când şi-a dat seama că îl văzusem, şi-a mutat ochii spre mine. Zâmbetul lui părea forţat, nicidecum amuzat.

— Ia te uită. Nu ştiam că ai primit oaspeţi în dimineaţa asta. Apoi, în treacăt, către mine: Ce te aduce aici atât de devreme?

— Am trecut pe aici în drum spre Glen. Am încercat să o conving să mănânce, am explicat eu.

— Nu e nevoie de asta, a spus el cu un aer degajat. Această tânără doamnă are o înţelegere cu mine. A aruncat o privire exersată la ceas, aranjând cadranul pe încheietură, făcându-l apoi să dispară sub manşetă. Sper că ne vei ierta. Am şi alţi pacienţi de vizitat şi timpul meu e limitat.

— Oricum plecam, am spus. Am aruncat o privire scurtă spre Kitty. S-ar putea să te sun peste scurtă vreme. O să văd dacă Glen poate trece pe aici.

— Grozav, a zis ea. Mulţumesc.

I-am făcut un semn cu mâna şi am ieşit din salon, întrebând cât timp stătuse Kleinert în uşă şi cât de mult auzise din discuţie. Am încercat apoi să-mi aduc aminte ce spusese Carrie St. Cloud. Afirmase că Bobby era amestecat într-un fel de şantaj, dar nu unul obişnuit, în care banii trec dintr-o mână în alta. Era cu totul altceva. „Cineva deţinea ceva despre un prieten de-al lui şi încerca să dea o mână de ajutor”, cam aşa se exprimase ea,

dacă-mi aminteam eu bine. Dacă era un caz de extorcare, de ce nu s-a dus la poliţie? Şi de ce trebuia ca el să întreprindă ceva?

M-am urcat în maşină şi am plecat spre casa lui Glen.

21

Trecuse puţin de nouă când am oprit pe aleea din faţa casei. Curtea era pustie. Arteziana azvârlea o coloană de apă la cinci metri înălţime, căzând înapoi peste jetul urcător, transformând totul într-o cascadă cu ape verzui şi albe. Am auzit o cositoare gemând undeva în preajma teraselor din spatele casei şi am văzut cum aspersoarele aruncau o pânză fină de apă peste ferigile uriaşe, scăldate de soare, care mărgineau aleile pavate cu pietriş. Aerul părea tropical, parfumat de florile de iasomie.

Am sunat şi una dintre menajere mi-a deschis. Am întrebat de Glen, iar ea a murmurat ceva în spaniolă, ridicând ochii către etaj. Am înţeles că Glen era sus.

Uşa de la camera lui Bobby era deschisă, iar ea şedea pe unul din fotoliile uşoare, cu mâinile lăsate în poală şi cu faţa impasibilă. Când m-a văzut, a zâmbit aproape imperceptibil. Părea trasă la faţă, având umbre întunecate pe sub ochi. Machiajul era fin, dar părea doar să accentueze paloarea obrajilor. Purta o rochie tricotată, într-o nuanţă de roşu prea tare pentru ea.

— Bună, Kinsey. Vino şi ia loc, m-a invitat ea.

M-am aşezat pe fotoliul pereche.

— Ce mai faci?

— Nu prea bine. Mă trezesc petrecând prea mult timp în camera asta. Doar stau. Parcă-l aştept pe Bobby. Ochii i-au alunecat spre mine. Nu vorbesc serios, bineînţeles. Sunt o persoană mult prea raţională ca să cred în revenirea morţilor. Mă gândesc că e vorba de ceva mai mult, că nu se poate să se fi terminat. Înţelegi ce vreau să spun?

— Nu. Nu chiar.

S-a uitat în podea, dând impresia că-şi consultă vocile interioare.

— Pe de o parte am un sentiment de trădare, aşa cred. Am fost curajoasă şi am făcut tot ce trebuia.

Am luptat, iar acum vreau răsplata. Dar singura recompensă care mă interesează e să-l am pe Bobby înapoi. De aceea, aştept.

Şi-a plimbat privirea prin cameră, ca şi cum ar fi făcut o serie de fotografii. Purtarea ei mi se părea foarte placidă, în ciuda conţinutului emoţional al vorbelor. Suna curios, parcă ar fi vorbit un robot. Spunea lucruri umane, dar într-un mod mecanic.

— Vezi asta?

I-am urmărit privirea. Urmele lăsate de Bobby încă se vedeau pe mocheta albă.

— Nu le las să dea cu aspiratorul aici, a spus ea. Ştiu că e ridicol. Nu vreau să devin una dintre femeile acelea îngrozitoare care înalţă altare pentru cei morţi, păstrând totul exact aşa cum a fost. Însă nu-l vreau şters cu totul din amintirea mea. Nu vreau să dispară aşa. Nici măcar nu vreau să fac ordine în lucrurile lui.

— Nici nu-i nevoie deocamdată să faci ceva, nu?

— Nu. Cred că nu. Nu ştiu ce voi face cu încăperea. Am aici zeci de camere şi toate sunt goale. Nu aş dori să o transform în cameră de ţesut sau în birou.

— În rest, ai grijă de tine?

— A, da. Mă pricep să fac asta. Am sentimentul că suferinţa e o boală de care nu pot scăpa. Mă îngrijorează însă că observ o anumită atracţie faţă de acest sentiment la care e greu să renunţ. E dureros, dar măcar îmi îngăduie să mă simt apropiată de el. Din când în când, mă trezesc gândindu-mă la altceva, iar atunci trăiesc un sentiment de vinovăţie. Mi se pare lipsit de loialitate să nu sufăr, să uit fie şi pentru o clipă că el a dispărut.

— Nu fi rea cu tine însăţi, doar ca să suferi mai mult decât este cazul, am spus eu.

— Ştiu. Încerc să mă conving de asta. În fiecare zi plâng tot mai puţin. E ca atunci când te laşi treptat de fumat. Între timp, mă prefac a fi o persoană întreagă, dar nu sunt. Aş vrea să mă

gândesc la ceva care să mă vindece. Oh, Doamne, nu ar trebui să vorbesc mereu pe tema asta. Asta mă face să mă simt ca o persoană care a suferit un infarct sau vreo operaţie grea. Doar despre asta pot vorbi. Cât egoism.

A făcut o nouă pauză şi apoi a lăsat impresia că-şi aduce aminte ce înseamnă să se poarte civilizat. S-a uitat la mine.

— Tu ce-ai mai făcut?

— Am trecut de dimineaţă pe la St. Terry, ca să o văd pe Kitty.

— Zău? a făcut Glen, a cărei expresie a părut să arate dezinteresul total.

— Există vreo şansă să te duci să-i faci o vizită?

— Niciuna. Pe de o parte, sunt furioasă că trăieşte, în vreme ce Bobby, nu. Şi apoi detest ideea că i-a lăsat atâţia bani. În ce mă priveşte, e apucătoare, autodistructivă şi-i place să manipuleze lumea… S-a întrerupt şi a rămas tăcută câteva clipe. Iartă-mă. Nu voiam să devin atât de vehementă. Nu mi-a plăcut niciodată. Faptul că acum are necazuri nu schimbă cu nimic situaţia. Şi-a făcut-o cu mâna ei. Şi-a închipuit că mereu va exista cineva care să o scoată la liman, dar nu eu voi fi aceea acum. Iar Derek nu e capabil de aşa ceva.

— Am auzit că a plecat.

Ea s-a foit rămânând neclintită în atitudinea ei.

— Ne-am certat îngrozitor. Nu credeam că-l voi putea scoate de aici. În cele din urmă, a trebuit să chem unul dintre grădinari. Îl dispreţuiesc. Sincer. Mi se face greaţă gândindu-mă că a trecut vreodată prin patul meu. Nu ştiu ce e mai rău… că a făcut acea cumplită asigurare de viaţă în numele lui Bobby sau că nu a avut nici cea mai vagă idee cât de nedemn a acţionat.

— Şi poate încasa poliţa?

— Se pare că aşa crede, dar eu am de gând să mă lupt cu el până în pânzele albe. Am înştiinţat compania de asigurări şi am luat legătura cu o

firmă de avocatură din Los Angeles. Vreau să dispară din viaţa mea. Nu mă interesează cât mă costă, deşi cu cât capătă mai puţin de la mine, cu atât mai bine. Din fericire, am încheiat un contract prenupţial, dar el a jurat că îl va contesta dacă îi zădărnicesc intenţia de a încasa asigurarea aceea.

— Isuse, chiar aţi declarat război total.

Şi-a frecat fruntea cu un aer obosit.

— Dumnezeule, a fost oribil. L-am chemat pe Varden să văd dacă poate să emită un ordin de restricţie în ce-l priveşte. Am avut noroc că în casă nu exista nicio armă, altfel unul din noi ar fi fost mort acum.

Am rămas tăcută.

După un moment, a lăsat impresia că şi-a mai revenit.

— Nu aş vrea să sune totul atât de nebuneşte. Tot ce spun mi se pare cumva dement. În fine. De ajuns cu asta. Sunt convinsă că nu ai venit să mă asculţi dându-mă în spectacol. Vrei nişte cafea?

— Nu, mulţumesc. Voiam doar să mai stăm de vorbă şi să te ţin la curent cu ce am mai descoperit. Cam tot ce vreau să-ţi spun este legat de Bobby, dar dacă nu vrei să discutăm acum, pot trece altă dată.

— Nu, nu. E în regulă. Poate asta îmi va oferi şi altceva la care să mă gândesc. Chiar vreau să descoperi cine l-a ucis.

S-ar putea să fie singurul mod de a-mi uşura suferinţa pe care îl mai accept. Ce ai aflat până acum?

— Nu prea multe. Pun cap la cap diferite amănunte, şi nu sunt sigură de cele aflate. Pe de o parte, s-ar putea ca unii să mă mintă, dar cum nu ştiu adevărul, nu am cum să-mi dau seama de asta, am spus.

— Înţeleg.

Am şovăit, fiind ciudat de rezervată în a-i dezvălui bănuielile mele. Mi se părea un amestec nepermis să fac speculaţii despre trecutul lui Bobby, oricum de prost gust să discut detalii intime

din viaţa lui cu femeia care se chinuia atât de mult să îi accepte moartea.

— Cred că Bobby a avut o relaţie amoroasă.

— Nu mă surprinde. Cred că a spus că se întâlnea cu cineva.

— Nu cu acea tânără. Cu Nola.

A rămas cu privirea aţintită la mine, aşteptând şi o lămurire. În cele din urmă, a zis:

— Nu vorbeşti serios.

— Din câte am auzit, Bobby avea o relaţie cu cineva şi s-a îndrăgostit. De aceea s-a despărţit de Carrie St. Cloud. Există motive să cred că e vorba de Nola Fraker, deşi deocamdată nu am confirmarea.

— Asta nu-mi place. Sper să nu fie adevărat.

— Nu ştiu ce să spun. Pare a se potrivi cu faptele.

— Parcă spuneai că era îndrăgostit de Kitty.

— Nu „îndrăgostit”. Cred că ţinea mult la ea. Asta nu înseamnă că a acţionat în direcţia asta. Ea susţine că nu a existat nimic între ei şi înclin să o cred. Dacă ar fi avut vreo relaţie sexuală, sunt sigură că ai fi fost prima care să afle – pentru şocul provocat de o asemenea veste, dacă nu de altceva. Doar ştii cum e fata asta. Evident, este imatură şi derutată, şi cu certitudine că şi-a dat seama de atitudinea ta faţă de ea. În orice caz, indiferent ce sentimente ar fi nutrit faţă de Kitty, ele nu ar fi împiedicat o relaţie a lui Bobby cu altcineva.

— Dar Nola are o căsnicie fericită. Ea şi Jim au venit aici de zeci de ori. Niciodată nu am perceput vreun semn că ar exista ceva între ea şi Bobby.

— Glen, aud ce spui, dar aşa se face jocul acesta. Doar ai o relaţie secretă. Tu şi amantul vă treziţi la acelaşi eveniment social şi vă plimbaţi fiecare prin salon discutând politicos, ignorându-vă… dar nu în mod vădit, pentru că şi acest lucru ar bate la ochi. Uşoare atingeri şirete lângă bolul cu punci, priviri galeşe tainice peste încăpere. E o glumă tare, iar

mai târziu cei doi chicotesc în pat ca doi puşti, pentru că i-au păcălit pe toţi adulţii.

— Dar de ce Nola? Ideea asta mi se pare absurdă.

— Nicidecum. E o femeie frumoasă. Poate s-au întâlnit întâmplător şi, brusc, a izbucnit scânteia. Ori poate se căutaseră din ochi ani de zile. De fapt, cred că totul a început anul trecut, deoarece relaţia dintre ei nu s-a suprapus prea mult cu aceea pe care a avut-o cu Carrie. Bobby nu mi s-a părut a fi genul de om care să întreţină două relaţii în acelaşi timp.

Expresia de pe faţa lui Glen s-a schimbat. M-a privit vădit jenată.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-am adus aminte. Anul trecut, eu şi Derek am stat în Europa două luni. Când am revenit, am remarcat că ne vedeam mult mai des cu familia Fraker, dar nu am dat importanţă. Ştii cum e. Câteodată te vezi foarte des cu vreo pereche, după care cei doi dispar un timp cu totul din viaţa ta. Nu-mi vine să cred că ea ne-ar face aşa ceva mie sau lui Jim. Mă simt ca o soţie geloasă. Ca şi cum aş fi fost înşelată.

— Haide, Glen. Poate a fost cel mai frumos lucru ce i s-a întâmplat lui în viaţă. Poate l-a ajutat să se mai maturizeze. Cine ştie? Bobby a fost un băiat bun. Ce importanţă mai are acum? am zis eu.

Mă simţeam meschină, dar nu voiam ca Glen să meargă până acolo încât să nege cine fusese şi ce făcuse Bobby.

Obrajii ei căpătaseră o nuanţă rozalie şi s-a întors privindu-mă cu ochi reci.

— Am înţeles mesajul. Încă nu pricep de ce-mi spui toate astea.

— Pentru că nu e treaba mea să te protejez de adevăr.

— Dar nu e nici treaba ta să scorneşti tot felul de istorii.

— Da. De acord. Ai dreptate în privinţa asta. Nu răspândesc bârfe de dragul bârfelor. Există

posibilitatea ca asta să aibă legătură cu moartea lui Bobby.

— În ce fel?

— Ajung şi la asta, dar trebuie să am asigurarea ta că tot ce discutăm acum rămâne între noi.

— Dar care e legătura?

— Glen, nu eşti atentă la ce spun. O să-ţi dezvălui cât pot, dar nu-ţi voi spune totul şi n-aş vrea să te înfurii. Dacă începi să repeţi astea către cineva, ne pui pe amândouă în pericol.

Şi-a concentrat privirea asupra mea şi am simţit că în cele din urmă a înţeles despre ce vorbesc.

— Iartă-mă. Sigur. Nu voi spune nicio vorbă nimănui.

I-am povestit pe scurt despre ultimul mesaj lăsat de Bobby pe robotul meu, şi despre planul de şantaj, pe care încă nu-l înţelegeam. Am trecut peste rolul lui Sufi în toată afacerea, pentru că nu voiam ca Glen să preia iniţiativa şi să facă vreo prostie. Acum părea uşor instabilă, ca o fiolă cu nitroglicerină. O singură zdruncinătură şi putea exploda.

— Am nevoie de ajutorul tău, am spus, după ce am terminat.

— Pentru ce?

— Vreau să stau de vorbă cu Nola. Deocamdată, nu am confirmarea în legătură cu asta, iar dacă îi fac o vizită ori pic acolo ca din senin, se va speria de moarte. Aş dori să o suni şi vom vedea dacă pot pune ceva la cale.

— Când?

— În dimineaţa asta, dacă se poate.

— Şi ce vrei să-i spun?

— Adevărul. Spune-i că investighez moartea lui Bobby, că noi credem că vara trecută a avut o relaţie cu o femeie, şi pentru că tu ai fost plecată, te-ai gândit că poate ea l-a văzut întâlnindu-se cu cineva. Întreab-o dacă e dispusă să stea de vorbă cu mine.

— Dar nu va intra la bănuieli? Sigur îşi va da seama că ai pus ochii pe ea.

— Păi, pe de o parte, s-ar putea să mă înşel. Poate nu e vorba despre ea. Asta încerc să stabilesc. Dacă e nevinovată, nu o va deranja defel. Iar dacă nu e, las-o să-şi încropească o scuză ca să se simtă în siguranţă. Nu contează. Problema este că nu va avea curajul să-mi trântească uşa în nas, lucru pe care sigur l-ar face dacă m-aş duce la ea neanunţată.

Glen a rămas puţin pe gânduri.

— Bine.

Ridicându-se, s-a apropiat de telefonul de pe noptieră şi a format din memorie numărul Nolei. S-a descurcat cu cererea cât se poate de elegant, şi aşa mi-am dat seama de ce era atât de pricepută la colectarea de fonduri. Nici nu se putea ca Nola să fie mai amabilă sau mai cooperantă, pentru că în decurs de cincisprezece minute am plecat spre Horton Ravine.

În lumina zilei, am văzut că locuinţa soţilor Fraker era zugrăvită în galben pai şi că avea acoperişul acoperit cu şindrilă. Am mers pe alee şi am intrat în parcarea aflată în partea stângă a casei, unde erau un BMW maro-închis şi un Mercedes argintiu. Cum nu aveam tendinţe sinucigaşe, m-am aplecat pe geamul maşinii şi am căutat din ochi câinele. Rover sau Fido, indiferent cum se numea, s-a dovedit a fi un Danez masiv, cu buze negre, parcă din cauciuc, la care se adăugau balele ce-i curgeau din belşug. De la distanţa aceea, puteam jura că zgarda lui avea ghimpi. Iar castronul lui pentru mâncare purta urme de colţi pe margine.

Am coborât precaută din maşină. El a alergat până la gard şi s-a pornit să latre dezlănţuit în direcţia mea. S-a ridicat pe picioarele din spate, stând cu labele din faţă petrecute peste marginea porţii. Membrul lui arăta ca un hotdog vârât într-un corn lung şi păros, şi mi s-a părut că îl clatină spre

mine ca un individ care iese dintr-o cabină telefonică şi cu haina de ploaie deschisă.

Eram pe punctul de a striga ceva urât la el când mi-am dat seama că Nola ieşise pe verandă, în spatele meu.

— Nu-l lua în seamă, a spus ea.

Purta o salopetă, de data asta neagră, şi avea în picioare pantofi cu toc cui care o făceau să fie cu jumătate de cap mai înaltă decât mine.

— Frumos căţel, am remarcat eu.

Oamenilor le face mare plăcere să audă că au câini drăguţi. Asta demonstrează doar cât de nepricepuţi sunt să distingă nuanţele.

— Mulţumesc. Intră, te rog. Mai întâi am de făcut ceva, dar poţi aştepta în birou.

22

Interiorul sobru al casei Fraker radia răceală; podele sclipitoare din lemn de culoare închisă, pereţi albi, ferestre lipsite de perdele, flori proaspăt tăiate. Mobila era tapiţată cu pânză albă, iar biroul în care m-a condus Nola era plin de cărţi. S-a scuzat şi am auzit ţăcănitul tocurilor ei ascuţite de-a lungul holului, stingându-se într-un târziu.

Nu e o idee bună să mă lăsaţi vreodată singură într-o cameră. Sunt o băgăreaţă incurabilă şi mă apuc imediat de scotocit. Cum am fost crescută de la vârsta de cinci ani de o mătuşă necăsătorită, am petrecut mult timp în casele prietenelor ei, majoritatea lor neavând copii. Mi se spunea să stau cuminte şi să mă joc singură, ceea ce reuşeam în primele cinci minute slujindu-mă de cele mai recent cumpărate cărţi de colorat pe care le aduceam cu noi când mergeam în vizită. Din păcate, mă dovedeam total neîndemânatică atunci când trebuia să colorez între liniile desenate, iar imaginile mi se păreau întotdeauna stupide – copilaşi zbenguindu-se cu câini şi făcând vizite la ferme. Nu-mi plăcea să colorez găini sau porci, aşa că m-am învăţat să scotocesc. În felul acesta, descopeream vieţile secrete ale oamenilor – reţetele din dulapurile cu medicamente, tuburile de alifii din sertarele noptierelor, rezerve de bani în fundul dulapurilor de haine, uimitoare manuale de sex şi articole strict maritale între saltea şi rama patului. Sigur, niciodată nu îi puteam adresa mătuşii întrebări în legătură cu obiectele cu aspect extraordinar, deoarece se presupunea că oricum nu aveam cum să ştiu de existenţa lor. Fascinată, intram în bucătărie, unde obişnuiau să se strângă adulţii de pe vremea aceea ca să bea din pahare înalte şi să discute despre lucruri dureros de plicticoase precum politică şi sport, iar eu mă uitam la femei pe nume Bernice şi Mildred, ai căror soţi

se numeau Stanley şi Edgar, şi mă întrebam cine şi ce făcea cu chestia aceea lungă având o baterie la un capăt. Lanternă nu era. Măcar atâta lucru ştiam şi eu. Am descoperit încă de timpuriu considerabila deosebire între aparenţele publice şi gusturile intime. Aceştia erau oamenii în faţa cărora mătuşa îmi interzicea să scap vreo vorbă urâtă, indiferent cum am fi vorbit noi acasă. Unele dintre expresiile pe care le folosea s-ar fi putut aplica şi în cazul de faţă, dar nu aş fi reuşit să confirm asta. Pentru mine, întregul proces de educaţie a însemnat să învăţ cuvintele potrivite ce trebuie aplicate lucrurilor pe care le ştiam deja.

Biroul casei Fraker dovedea o absenţă şocantă a ascunzişurilor. Nu tu sertare, dulapuri, măsuţe cu sertare sau dulapuri dedesubt. Cele două fotolii erau din crom cu spătarul din fâşii de piele. Masa de cafea era din sticlă, cu picioare subţiri, cromate, pe care se găseau o sticlă de brandy şi două pahare pe o tavă. Nici măcar un covor sub care să arunci o privire. Isuse, ce fel de oameni erau soţii Fraker? Nu mi-a rămas decât să fac un tur al rafurilor de cărţi, încercând să ghicesc hobby-urile şi preferinţe lor din volumele aflate acolo.

Oamenii manifestă tendinţa de a păstra cărţi legate, iar eu am observat că Nola se interesa de design interior, bucătărie pentru gurmanzi, grădinărit, lucru de mână şi sfaturi privind îngrijirea personală. Mi-au reţinut însă atenţia cele două rafturi încărcate cu cărţi de arhitectură. Ce însemna asta? Sigur, nici ea, nici doctorul Fraker nu erau angajaţi să proiecteze clădiri în timpul liber. Am scos un volum mare şi greu numit *Architectural Graphic Standards* şi m-am uitat la pagina de gardă. Ex-librisul gravat înfăţişa o litografie cu o pisică şezând, uitându-se fix la un peşte dintr-un acvariu. Sub ex-libris, numele Dwight Costigan era semnat cu o mână bărbătească. Un clopoţel mi-a răsunat în minte, amintindu-mi ceva. Mi-am dat seama că acesta era

arhitectul care proiectase casa lui Glen. O carte împrumutată? Am verificat cu rapiditate alte trei cărţi. Toate proveneau din „biblioteca” Dwight Costigan. Ciudat. De ce se găseau aici?

Am auzit zgomotul făcut de tocurile Nolei, care se apropia, şi am vârât cartea înapoi în raft, după care m-am dus spre fereastră şi m-am prefăcut că mi-am trecut timpul privind afară. A intrat în cameră cu un zâmbet care se aprindea şi se stingea ca un bec ce nu este prea bine înşurubat în fasung.

— Iartă-mă că te-am făcut să aştepţi. Ia loc.

Nu mă gândisem serios cum aveam să atac această problemă. Sunt sclipitoare de fiecare dată când repet dinainte aceste mici scenete, iar celelalte personaje spun exact ce vreau să aud. În realitate, nimeni n-o nimereşte, nici măcar eu, aşa că de ce să-mi mai bat capul?

M-am aşezat pe unul dintre fotoliile din crom şi piele, sperând să nu mă încurc în fâşii. Ea a luat loc pe o canapeluţă tapiţată cu pânză albă, lăsându-şi mâna cu graţie pe suprafaţa de sticlă a măsuţei de cafea, cu o atitudine care sugera seninătatea, numai că a lăsat mici semne de transpiraţie de pe buricele degetelor. Am remarcat toate acestea dintr-o singură privire. Picioare lungi, zvelte, sâni perfecţi, de mărimea unor mere. Părul ei avea o nuanţă roşcată, încadrându-i faţa cu o cascadă de bucle moi. Ochi albaştri, piele impecabilă. Avea acea înfăţişare de femeie fără vârstă care apare ca rezultat al chirurgiei estetice de calitate, iar costumul strâmt pe care îl purta îi scotea în evidenţă corpul frumos, fără a-l face vulgar sau grosolan. Purtarea îi era solemnă şi sinceră, dar mie mi s-a părut falsă.

— Cu ce te pot ajuta? a întrebat ea.

Am avut la dispoziţie doar o fracţiune de secundă ca să judec situaţia. Se putea ca Bobby Callahan să fi avut *cu adevărat* o legătură amoroasă cu o femeie atât de falsă? Ei, la naiba, pe cine voiam să prostesc? Bineînţeles.

I-am zâmbit vag, lăsându-mi bărbia în pumn.

— Mda, am o mică problemă, Nola. Pot să-ţi spun aşa?

— Sigur. Glen a amintit că te ocupi de investigarea morţii lui Bobby.

— Adevărat. De fapt, Bobby m-a angajat acum o săptămână şi simt că ar trebui să fac ceva pentru el de banii primiţi.

— Aha. Credeam că este ceva în neregulă şi că de aceea faci cercetări.

— S-ar putea să fie vorba şi de aşa ceva. Încă nu ştiu.

— Dar nu ar trebui ca de treaba asta să se ocupe poliţia?

— Sunt sigură că se ocupă. Eu desfăşor… cum să spun, o investigaţie auxiliară, pentru cazul că poliţia porneşte pe vreo pistă falsă.

— A, sper să descâlcească totuşi cineva lucrurile. Sărmanul copil. Tuturor ne pare atât de rău pentru Glen. Şi, ai avut noroc până acum?

— Sinceră să fiu, da. Cineva mi-a zis jumătate de poveste, iar acum nu mai am de aflat decât restul.

— S-ar părea că te-ai descurcat foarte bine, aşadar. A şovăit delicat. Despre ce poveste e vorba?

Mi-am dat seama că, de fapt, nu prea avea chef să întrebe, dar natura conversaţiei impunea asta. Juca rolul persoanei care vrea să coopereze şi, bineînţeles, trebuia să mimeze interesul faţă de un subiect pe care ar fi preferat probabil să-l ignore.

Am lăsat să se scurgă un moment, cât am privit în jos, la tăblia mesei. Socoteam că asta ar da o notă de credibilitate minciunii pe care mă pregăteam să o spun. M-am uitat din nou la ea, fixând-o în ochi cu subînţeles.

— Bobby mi-a spus că era îndrăgostit de tine.

— De mine?

— Aşa mi-a zis.

A clipit mirată. Zâmbetul a licărit, apoi s-a stins.

— Ei, asta chiar mă uimeşte. Cum adică, e foarte măgulitor, iar eu am socotit mereu că era un băiat dulce, dar nici chiar aşa!

— Mie nu mi s-a părut uimitor.

Râsul ei a sugerat o combinaţie minunată de nevinovăţie şi neîncredere.

— Hai, pentru Dumnezeu. Sunt căsătorită. Şi sunt cu doisprezece ani mai în vârstă decât el.

Mamă, ce iute socotea – ştergea ani din vârstă fără să stea o clipă pentru a număra pe degete sau ceva de genul ăsta. Nu sunt atât de bună la scădere, de aceea probabil că, din fericire, nu mint în privinţa vârstei mele.

Am surâs vag. Femeia aceea mă irita şi m-am trezit apelând la un ton calm, ucigător:

— Vârsta nu contează. Iar acum Bobby e mort. E mai bătrân şi decât Dumnezeu. Mai bătrân de atât nici nu se poate.

S-a uitat lung la mine, gândind probabil că eram nebună.

— Nu e nevoie să fii răutăcioasă. Ce pot face dacă Bobby Callahan socotea că era îndrăgostit de mine? Aşadar, îi căzusem cu tronc puştiului. Şi ce e cu asta?

— Treaba e că băiatul a avut o *relaţie* cu tine, Nola. Despre asta e vorba. Te-ai vârât într-o situaţie fără ieşire, iar puştiul încerca să te salveze. Şi a fost ucis din cauza ta, iar acum faci pe neştiutoarea. Uite, eu zic să terminăm cu prostiile şi să facem lumină în situaţia asta, altfel îl sun pe locotenentul Dolan de la Criminalistică şi-l invit să stea de vorbă cu tine.

— Nu pricep ce vrei, s-a răstit ea la mine.

S-a ridicat, dar eu am fost mai iute decât ea în picioare şi i-am prins încheietura subţire între degete cu atâta forţă, încât a scos un mic ţipăt de uimire şi durere. Şi-a smucit uşor mâna, iar eu i-am eliberat-o, dar am simţit că furia mă face să mă umflu ca un balon cu aer cald.

— Ascultă, Nola. Ai de ales. Ori îmi spui ce s-a petrecut, ori încep să te presez. De fapt, aş putea să fac şi una, şi alta. Mă duc la tribunal şi mă apuc să scotocesc prin evidenţele publice şi articole de presă, şi dosare de poliţie, până descopăr unele informaţii despre trecutul tău; după aceea o să-mi dau seama ce ascunzi, şi *atunci* o să găsesc o cale de a te înfunda atât de rău, că-ţi vei dori să fi dezvăluit întreaga poveste încă de la început.

În clipa aceea am avut un şoc. Într-un colţişor al minţii am auzit un sunet ca acela produs de deschiderea unei paraşute. Buuf… Şi s-a desfăcut. A fost unul dintre acele momente extraordinare când se cuplează amintirile în mod automat, iar o anumită informaţie iese la suprafaţă ca o geamandură. Cred că adrenalina ce-mi circula prin creier a fost de vină, pentru că, brusc, am recuperat nişte informaţii din banca de date a amintirilor şi acestea au apărut pe ecranul minţii mele cât se poate de limpede… nu în întregime, dar suficient cât să fie revelatoare.

— Ia stai puţin. Ştiu cine eşti. Ai fost căsătorită cu Dwight Costigan. Ştiam eu că am văzut asta undeva. Iar poza ta a apărut în toate ziarele.

A rămas fără culoare în obraji.

— Asta nu are nicio legătură cu situaţia de faţă, a spus ea.

Am izbucnit în râs, pentru că aşa mi se întâmplă când îmi amintesc ceva brusc. Un anumit compus chimic este eliberat în cursul acestui salt mintal, iar asta determină impulsul de a mă elibera.

— Hai, fii serioasă, am spus. Are legătură. Încă nu ştiu sigur cum, dar e aceeaşi poveste, nu?

S-a prăbuşit înapoi pe canapea, ducând o mână spre tăblia de sticlă a mesei, ca să se sprijine. A inspirat adânc, străduindu-se să se calmeze.

— Ai face mai bine să laşi lucrurile aşa cum sunt, a spus ea, fără să mă privească.

— Ai luat-o razna? am spus eu. Ţi-ai pierdut minţile? Bobby Callahan m-a angajat pentru că,

după părerea lui, cineva încerca să-l omoare, şi a avut dreptate. Acum e mort, şi nu are cum să îndrepte situaţia, dar eu am posibilitatea asta şi dacă-ţi închipui că mă dau la o parte, înseamnă că nu mă cunoşti.

Ea a clătinat din cap. Toată frumuseţea ei dispăruse şi ceea ce rămăsese părea sărăcăcios. În acele momente, arăta aşa cum apărem cu toţii într-o lumină fluorescentă puternică – obosiţi, pământii la faţă, uzaţi. Glasului ei îi pierise forţa.

— O să-ţi spun ce ştiu. Iar după aceea te rog să abandonezi investigaţia. Vorbesc serios. Spre binele tău. Am avut o aventură cu Bobby. A făcut o pauză, căutând calea pe care voia să o urmeze. A fost un om minunat. Chiar aşa. Eram nebună după el. Se purta extrem de simplu şi nu avea un trecut. Doar tânăr, sănătos şi plin de vigoare. Dumnezeule! Avea douăzeci şi trei de ani. Până şi felul în care îi arăta *pielea*. Era ca un…

Ochii ei s-au întâlnit cu ai mei şi, de jenă, s-a întrerupt, zâmbetul abia schiţat s-a şters, de data aceasta din cauza unei emoţii pe care n-am reuşit să o descifrez… durere sau tandreţe, probabil.

M-am mişcat uşor pe scaun, sperând să nu stric acea atmosferă.

— Când ai acea vârstă, a continuat ea, încă mai crezi că lucrurile pot fi îndreptate. Încă-ţi mai închipui că poţi avea tot ce doreşti. Consideri că viaţa e simplă, că trebuie să faci doar unul sau două lucruri mărunte şi totul se rezolvă. I-am spus că situaţia nu era la fel şi pentru mine, dar el a avea o înclinaţie spre galanterie. Un nesăbuit dulce.

A rămas tăcută îndelung.

— Nesăbuit dulce, şi mai ce? am rostit calmă.

— Păi, a murit din cauza asta, bineînţeles. Nu-ţi pot spune cât de vinovată m-am simţit…

Vocea i s-a stins, şi şi-a mutat privirea de la mine.

— Povesteşte-mi de la început. Ce rol are Dwight în treaba asta? A fost împuşcat, corect?

— Dwight era mult mai în vârstă decât mine. Patruzeci şi cinci de ani când ne-am căsătorit. Eu aveam douăzeci şi doi. A fost o căsătorie fericită… până la un moment, în orice caz. El mă adora. Eu îl admiram. A făcut lucruri incredibile pentru acest oraş.

— El a proiectat casa lui Glen, nu?

— Nu chiar. Tatăl lui a proiectat-o, când a fost construită casa, în anii douăzeci. Dwight s-a ocupat de restaurarea ei, a spus. Cred că o să beau ceva. Vrei şi tu?

— Sigur, mulţumesc, am zis eu.

A întins mâna după carafa de brandy, scoţându-i dopul masiv de sticlă. A aşezat gâtul carafei pe buza unuia dintre pahare, însă mâinile îi tremurau atât de tare, că am crezut că va sparge ceva. Am preluat sticla de la ea şi i-am turnat o doză sănătoasă. Mi-am turnat şi mie la fel, deşi la ora zece dimineaţa era ultimul lucru pe care mi-l doream. Ea a rotit într-o doară paharul şi am băut amândouă. Am înghiţit, şi am deschis automat gura, de parcă tocmai m-aş fi ridicat la suprafaţă dintr-o imersiune. Era o băutură de calitate, evident, dar mi-am dat seama că nu voi mai avea nevoie să-mi curăţ dinţii vreme de *un an.* Am văzut că Nola s-a calmat după ce a respirat adânc o dată sau de două ori.

Încercam cu disperare să-mi amintesc relatările pe care le citisem despre incidentul în care fusese ucis Costigan. Trebuie să fi fost cu cinci sau şase ani înainte. Din câte îmi aduceam aminte, într-o noapte, cineva pătrunsese în casa lor din Montebello şi îl împuşcase mortal pe Dwight după o încăierare în dormitor. Eu eram atunci plecată la Houston pentru un client, aşa că nu putusem urmări evenimentele îndeaproape, dar din câte ştiam, rămăsese un dosar de omucidere nerezolvat.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Nu mai pune întrebări şi nu te amesteca. L-am rugat pe Bobby să lase lucrurile aşa, dar n-a

vrut să mă asculte şi asta l-a costat viaţa. Să lăsăm trecutul acolo unde-i este locul. S-a terminat, iar acum sunt singura care plăteşte pentru el. Las-o baltă. Nu-mi pasă, iar dacă tu eşti inteligentă, nu te sinchisi nici tu.

— Ştii că nu pot proceda aşa. Spune-mi cum s-au petrecut lucrurile.

— Pentru ce? Asta nu va schimba nimic.

— Nola, fie că-mi spui, fie că nu, eu tot voi afla. Dacă îmi explici totul, poate că nu va mai trebui să continui situaţia asta. Poate înţeleg şi las lucrurile aşa cum sunt. Nu sunt absurdă, dar trebuie să dovedeşti onestitate.

Am citit o expresie de nehotărâre pe faţa ei.

— Of, Doamne, a zis ea, lăsându-şi capul în jos vreme de câteva momente. Apoi s-a uitat neliniştită la mine. Vorbim despre un lunatic. Cineva atât de nebun… Trebuie să-mi juri… promite-mi că renunţi.

— Deocamdată nu pot face o asemenea promisiune, şi ştii bine asta. Spune-mi povestea şi după aceea vom vedea ce se poate face.

— Nu i-am povestit decât lui Bobby, şi uite ce i s-a întâmplat.

— Dar Sufi? Şi ea ştie, nu-i aşa?

Ea s-a uitat la mine clipind, mirată la auzul numelui lui Sufi. Şi-a întors privirea de la mine.

— Nu, nicidecum. Sunt sigură că nu ştie ce se petrece. De unde să afle?

Răspunsul mi s-a părut prea şovăitor ca să mă convingă, dar am lăsat de la mine. Se putea ca Sufi să o şantajeze?

— Păi, sigur mai ştie *cineva,* am spus eu. Din câte înţeleg, eşti şantajată şi tocmai asta a încercat Bobby să împiedice. Ce ştie persoana respectivă despre tine? Ce putere are asupra ta?

Am lăsat clipele de tăcere să se prelungească, urmărind-o cum se lupta cu dorinţa de a-şi descărca sufletul.

În cele din urmă, a început să vorbească, cu glasul atât de scăzut, încât m-am văzut silită să mă aplec în faţă ca să o aud.

— Eram căsătoriţi de aproape cincisprezece ani. Dwight urma un tratament pentru hipertensiune arterială şi asta l-a făcut să devină impotent. Oricum nu avusesem o viaţă sexuală deosebit de activă. Am devenit neliniştită şi mi-am găsit… pe altcineva.

— Un amant.

Închizând ochii, ea a încuviinţat din cap, ca şi cum amintirea ar fi îndurerat-o.

— Dwight ne-a prins în pat într-o noapte. Parcă era nebun. A luat un pistol din birou şi s-a întors, după care a avut loc o luptă.

Am surprins sunet de paşi ce se apropiau pe hol. Am aruncat o privire spre uşă şi ea a procedat la fel, şi glasul i-a devenit rugător.

— Să nu sufli o vorbă despre asta. Te rog.

— Poţi avea încredere, n-o să spun nimănui. Şi restul poveştii?

Ea a ezitat.

— L-am împuşcat pe Dwight. A fost un accident, dar arma cu amprentele mele pe ea a intrat în posesia cuiva.

— Şi asta căuta Bobby?

Ea a dat din cap aproape imperceptibil.

— Dar cine o are? Fostul amant?

Nola a dus un deget la buze. S-a auzit o bătaie uşoară la uşă, şi doctorul Fraker a vârât capul înăuntru, arătându-se surprins să mă vadă stând acolo.

— A, bună, Kinsey. A ta e maşina de pe alee? Tocmai mă pregăteam s-o iau din loc, şi nu-mi dădeam seama cine era aici.

— Am trecut pe aici să discut cu Nola despre Glen, am spus. Nu cred că e prea bine şi mă întrebam dacă nu ar trebui să facem un plan de a ne petrece timpul cu ea pe rând, mai ales că Derek a plecat.

El a clătinat din cap cu regret.

— Doctorul Kleinert mi-a spus că Glen l-a izgonit. Mare păcat. Nu că aş ţine chiar atât de mult la el, dar acum ea are parte de o mulţime de necazuri. N-aş vrea nicicum să o văd împovărată de altceva.

— Nici eu, am spus. Trebuie să mut maşina de acolo?

— Nu, las-o, a spus el, mutându-şi privirea spre Nola. Am ceva de rezolvat la spital, dar n-o să mă întorc prea târziu. Avem planuri pentru cină?

Ea i-a zâmbit cu drăgălăşenie, dar a trebuit să-şi dreagă glasul şi abia după aceea a putut vorbi.

— Mă gândeam să mâncăm acasă, dacă nu te deranjează.

— Sigur, e foarte bine aşa. Bun. Vă las să clociţi în continuare planuri. Mă bucur că te-am revăzut, Kinsey.

— De fapt, aproape că terminasem, a spus Nola, ridicându-se.

— A, foarte bine, a zis el. Să te conduc.

Mi-am dat seama că Nola s-a folosit de apariţia lui ca să pună capăt discuţiei dintre noi, dar nu mi-a venit nicio idee ca să mai trag de timp, mai ales că amândoi stăteau acolo uitându-se la mine.

Ne-am luat grăbiţi rămas-bun, după care doctorul Fraker mi-a ţinut uşa deschisă, şi am părăsit biroul. Când am privit peste umăr, am observat că pe faţa Nolei apăruse o expresie în care se citea neliniştea, şi am bănuit că dorea să păstreze secretul pentru sine. Pentru ea, miza era mare: libertate, bani, statut social, respectabilitate. Era vulnerabilă în faţa oricui ştia ceea ce ştiam eu acum. M-am întrebat cât de disperată era să se agaţe de ceea ce avea şi, drept urmare, cât de mult trebuia să plătească pentru asta.

23

Am intrat în birou. Am găsit un maldăr de corespondenţă pe podea, sub fanta din uşă. Am adunat toate plicurile şi le-am azvârlit pe masa de lucru, deschizând uşile cu geamuri ca să mai intre aer proaspăt. Luminiţa de mesaje de pe robotul telefonic clipea. M-am aşezat şi am apăsat butonul de rulare.

Mesajul era din partea prietenului meu de la compania de telefonie ca să mă anunţe în legătură cu postul telefonic suspendat pe numele de S. Blackman, al cărui nume complet era Sebastian S., bărbat, în vârstă de şaizeci şi şase de ani, cu domiciliul în Tempe, Arizona. În fine, asta nu suna deloc promiţător. Dacă dădeam greş cu orice altceva, puteam reveni să verific pista asta ca să văd dacă exista vreo legătură cu Bobby. Mă îndoiam. Am notat asta în dosar. Mă simţeam oarecum în siguranţă trecând totul pe hârtie. În acest fel, dacă mi se întâmpla ceva, cineva ar fi putut măcar să reia pista – o idee cam sumbră, dar nu tocmai nerealistă, având în vedere soarta lui Bobby.

Mi-am petrecut următoarea oră şi jumătate verificându-mi corespondenţa, recuperând întârzierile în privinţa chestiunilor contabile. Veniseră şi câteva cecuri şi le-am introdus la contul debitor, întocmind o fişă de depunere. O declaraţie îmi fusese returnată nedeschisă, marcată cu „Destinatar necunoscut. Returnare la expeditor”, cu un deget mare, violaceu, îndreptat către mine. Doamne, un ţepar. Detestam să fiu păcălită pentru serviciile făcute. Mai ales că reuşisem o treabă grozavă pentru acel individ. Ştiam că nu se omora să plătească la vreme, dar nu mi-aş fi închipuit să-mi dea ţeapă când va fi să plătească onorariul. Am pus deoparte plicul. Va trebui să-l depistez când îmi voi găsi timpul necesar.

Se făcuse deja amiază şi am aruncat o privire spre telefon. Ştiam că era cazul să sun pe cineva şi am ridicat receptorul, formând numărul înainte de a-mi pierde curajul.

— Departamentul de Poliţie din Santa Teresa. Ajutor de şerif Collins.

— Aş dori să vorbesc cu sergentul Robb de la Persoane dispărute.

— O clipă. Vă fac legătura.

Inima îmi duduia atât de tare, încât am simţit că transpir la subsuori.

Îl cunoscusem pe Jonah când investigam dispariţia unei femei pe nume Elaine Boldt. Era un tip simpatic, cu o faţă agreabilă, având poate vreo zece kilograme de prisos, amuzant, direct, cu o atitudine oarecum rebelă, care îmi strecurase câteva rapoarte de la Criminalistică, încălcând astfel toate regulamentele meseriei lui. Fusese căsătorit ani şi ani cu iubita din primii ani de liceu, care îl părăsise în urmă cu un an, plecând cu cele două fiice şi lăsându-l cu frigiderul plin de hrană semipreparată de neconsumat, pe care o pregătise chiar ea. Nu strălucea prin ceva anume, dar eu oricum nu caut aşa ceva şi ţinusem mult la el. Nu ajunseserăm amanţi, dar el manifestase un oarecare interes faţă de mine, astfel că eu m-am amărât când i s-a întors nevasta. Hai să fiu sinceră, m-am simţit ofensată, şi de atunci încoace am păstrat distanţa faţă de el.

— Robb la telefon.

— Isuse, am spus eu, nici n-am apucat să-ţi vorbesc şi deja m-am enervat.

Am simţit cum ezită.

— Kinsey, tu eşti?

Am râs.

— Da, eu, şi tocmai mi-am dat seama ce iritată sunt.

Şi-a dat seama exact la ce mă refeream.

— Doamne. Ştiu, draga mea. Ce porcărie uriaşă a fost. M-am gândit de multe ori la tine.

Tocmai îngânam ceva, acolo, pe un ton pe care îl doream să sune sceptic.

— Ce mai face Camilla?

El a oftat şi aproape că l-am văzut trecându-şi o mână prin păr.

— Cam la fel. Mă tratează ca pe un gunoi. Nu-mi dau seama de ce am lăsat-o să revină în viaţa mea.

— Dar e bine că ai totuşi fetele acasă, nu?

— A, da, ăsta-i adevărul, a recunoscut el. Şi mergem la un consilier. Nu fetele. Noi doi.

— Poate că asta va folosi la ceva.

— Sau poate nu. Şi-a dat seama ce a spus şi tonul i s-a schimbat. Ei, asta e. Nu ar trebui să mă plâng. Cred că mi-am făcut-o cu mâna mea. Îmi pare rău că până la urmă ai suferit şi tu.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. Sunt vaccinată. Pe de altă parte, există o cale să-ţi speli păcatele. Mă gândeam să te invit la prânz astăzi şi să te trag puţin de limbă.

— Sigur, cu mare plăcere, doar că fac eu cinste. Asta va ajuta oarecum la alinarea sentimentului de ruşine. Ce părere ai de cuvântul ăsta: alinare? E vorba zilei pe agenda mea de lucru de azi. Ieri a fost „ineluctabil”. Niciodată nu am reuşit să-l strecor în conversaţie. Unde vrei să mergem? Stabileşte tu locul.

— A, să nu ne complicăm. Nu ţin să risipesc timpul cu amabilităţi sociale.

— Mergem la tribunal? Iau câteva sendvişuri şi mâncăm pe peluză.

— Doamne, chiar aşa, în public? Nu o să-ţi auzi vorbe în cadrul departamentului?

— Aşa sper. Poate prinde şi Camilla de veste şi mă părăseşte din nou.

— Ne vedem la douăsprezece şi jumătate.

— Vrei să mă documentez în legătură cu ceva până atunci?

— A, ai dreptate. Bună idee.

I-am făcut o prezentare scurtă a cazului Costigan, fără să aduc vorba de Nola Fraker. Aveam să stabilesc mai târziu cât anume din poveste îi puteam dezvălui în siguranţă. Deocamdată, i-am relatat versiunea oficială şi l-am întrebat dacă poate arunca un ochi pe dosare.

— Îmi amintesc vag de cazul acela. Să văd ce găsesc.

— Şi încă ceva, dacă nu te superi, am revenit eu. Ai putea face o verificare prin NEIC[19] în privinţa unei femei pe nume Lila Sams?

Apoi i-am dat cele două nume sub care mai era cunoscută, Delia Sims şi Delilah Sampson, data de naştere extrasă de pe permisul de conducere şi informaţiile suplimentare pe care le aveam în notiţele mele.

— Gata. Mi-am notat. Să văd ce pot face. Pe curând, a spus el şi a închis.

Mă gândisem că dacă Lila încerca să-l escrocheze pe Henry, însemna că probabil avea cazier. Mie îmi era închis accesul la Centrul Naţional, putând apela la acesta doar prin intermediul unei instituţii oficiale de aplicare a legii. Jonah putea rula numele prin computer şi primea în câteva minute toate informaţiile, şi abia după aceea aveam să ştiu dacă instinctul mă înşelase ori nu.

Am făcut ordine în birou, am luat cecul şi am încuiat, după care m-am dus la un birou alăturat ca să schimb câteva cuvinte cu Vera Lipton, expert în stabilirea daunelor de la firma de asigurări California Fidelity Insurance. În drum spre tribunal, am trecut pe la bancă, depunând mai toţi banii în contul meu de economii, lăsând suficient în contul meu doar ca să-mi acopăr cheltuielile curente.

Ziua, care debutase cu arşiţă, ajunsese acum la temperatura de fierbere. Trotuarele radiau căldura, iar palmierii arătau decoloraţi de soare. În porţiunile de pe stradă unde gropile fuseseră

acoperite recent cu asfalt, acesta se înmuiase, arătând ca un aluat de prăjituri, doar că era negru şi granulat.

Tribunalul din Santa Teresa arată ca un castel construit în stil maur: uşi de lemn sculptate manual, turnuleţe şi balcoane din fier forjat. Înăuntru există atâtea mozaicuri pe pereţi, de parcă ar fi fost acoperit de cineva cu tapiserii alcătuite din petice. O sală de judecată etalează o lucrare murală circulară care descrie colonizarea din Santa Teresa de primii misionari spanioli. Aminteşte de o versiune Walt Disney privind ceea ce s-a întâmplat, pentru că artistul a omis fazele cu introducerea sifilisului şi degradarea indienilor. Ca să spun adevărul, prefer sala aşa cum este. Ar fi greu să te concentrezi asupra înfăptuirii justiţiei dacă ai fi silit să te uiţi la nişte indieni suferinzi, aflaţi în ultimul stadiu de pareză.

Am tăiat-o prin arcada masivă, mergând către grădinile ceva mai joase din spatele clădirii. Pe peluză erau dispersate vreo două duzini de oameni, unii mâncând de prânz, alţii moţăind sau stând la soare.

Într-o doară, am analizat calităţile unui bărbat atrăgător, cu o cămaşă cu mânecă scurtă, de culoare bleu, ce se îndrepta spre mine. Efectuam una dintre acele examinări care porneşte de jos şi urcă până sus. Aha, coapse puternice… a, pântecul plat, braţe solide, am gândit eu. El aproape că ajunsese în dreptul meu când am urcat spre faţă şi abia atunci am realizat că era Jonah.

Nu-l mai văzusem din iunie. Se părea că regimul alimentar şi exerciţiile fizice făcuseră minuni. Faţa lui, pe care altădată o etichetasem drept „inofensivă” se mai transformase, arătând maturitate. Părul negru era mai lung şi reuşise să se bronzeze, astfel că ochii albaştri străluceau pe faţa de culoarea zahărului brun.

— Of, Doamne, am zis eu şi m-am oprit ca trăsnită. Arăţi nemaipomenit.

Încântat de spusele mele, mi-a aruncat un zâmbet.

— Aşa găseşti? Mulţumesc. Cred că am pierdut vreo zece kilograme de când nu ne-am mai văzut.

— Cum ai reuşit? Ai lucrat din greu?

— Da, am făcut şi asta.

A rămas pe loc şi m-a privit, iar eu m-am uitat în ochii lui. Emitea feromoni ca o loţiune după ras cu mosc, şi am simţit cum procesele chimice interne încep să se modifice înăuntrul meu. Mintal, m-am scuturat ca să alung acea senzaţie. Nu aveam nevoie de aşa ceva. După un bărbat care şi-a ratat căsnicia, nimic nu putea fi mai rău decât unul care încă era căsătorit.

— Am auzit că ai fost victima unui atac armat, a spus el.

— Un biet calibru 22, care nu prea contează. Am fost şi bătută, iar asta mă doare. Nu ştiu cum suportaţi voi porcăria asta, am spus. Mi-am frecat rădăcina nasului cu amărăciune. Mi-au spart nasul.

Dintr-un impuls, el a întins mâna şi a trecut un deget peste nasul meu.

— Mi se pare că s-a refăcut foarte bine.

— Mulţumesc, am zis eu. Încă pot să mi-l suflu.

Am traversat una dintre acele momente stângace de pauză care marcaseră mereu legătura noastră.

Mi-am trecut poşeta de pe un umăr pe celălalt, doar ca să am ce face.

— Ce mi-ai adus? am întrebat, făcând semn spre punga de hârtie pe care o avea într-o mână.

S-a uitat în jos.

— A, da. Uitasem. Sendvişuri, Pepsi şi prăjiturele Famous Amos.

— Le-am putea chiar mânca, am zis.

Nu s-a mişcat din loc. A clătinat din cap.

— Kinsey, nu-mi amintesc să fi trecut prin asta înainte, a spus el. Ce-ar fi să sărim peste prânz şi să ne ascundem în tufişul de colo?

Am râs, pentru că şi mie îmi venise o idee la fel de năstruşnică şi obraznică, pe care nu ţin să o trec

pe hârtie. Mi-am trecut braţul pe după al lui.

— Eşti dulce.

— Nu vreau să mai aud cât de dulce sunt.

Am coborât treptele largi din piatră şi ne-am îndreptat spre partea cea mai îndepărtată a peluzei tribunalului, unde arbuşti veşnic verzi umbresc iarba cu crengile lor mari şi bogate. Ne-am aşezat, preocupaţi doar de ideea de a mânca de prânz. Am deschis cutiile de Pepsi şi am scos foile de salată din sendvişuri, apoi ne-am oferit unul altuia şerveţele de hârtie şi am spus ce bine ne simţeam. Când am terminat de mâncat, revenisem oarecum la atitudinea profesională şi am purtat restul conversaţiei ca nişte adulţi, nu ca nişte puşti ahtiaţi după sex.

El a vârât cutia goală de Pepsi înapoi în punga de hârtie.

— Să-ţi spun chestia mortală privind cazul Costigan. Cel cu care am vorbit a lucrat la Criminalistică şi el mi-a zis că a fost convins că soţia a fost autorul crimei. A fost una dintre acele situaţii în care povestea era clar cusută cu aţă albă, înţelegi? Ea a susţinut că în casă a pătruns cineva, soţul a pus mâna pe pistol, a urmat o încăierare şi, bum! Pistolul se descarcă şi soţiorul iubit moare. Intrusul fuge, şi ea cheamă poliţia, dându-se victimă a unei încercări de spargere. Lucrurile nu se potriveau deloc, dar ea a susţinut sus şi tare versiunea pe care o prezentase la început. Şi-a angajat imediat cel mai tare avocat şi nu a vrut să scoată o vorbă până n-a ajuns omul acolo. Ştii cum se întâmplă. „Regret, dar clienta mea nu poate răspunde.” „Regret, dar nu-i voi permite clientei mele să răspundă la o astfel de întrebare.” Nimeni nu a crezut o iotă din vorbele ei, dar ea nu a cedat şi în cele din urmă nu a existat nicio dovadă. Nicio probă, nici martori, nici armă, nici alte informaţii. Şi cu asta, basta. Sper că nu lucrezi pentru ea, fiindcă dacă da, atunci eşti terminată.

Am clătinat din cap.

— Eu investighez moartea lui Bobby Callahan, am spus. Cred că a fost asasinat, şi că are legătură cu uciderea lui Dwight Costigan.

I-am prezentat pe scurt toată istoria, evitând să-l privesc în ochi. Stăteam lungiţi pe iarbă şi mie îmi veneau în minte imagini de năzbâtii sexuale despre care eram convinsă că nu slujeau la nimic. Am continuat să povestesc, vorbind mai mult decât era cazul doar ca să creez o diversiune.

— Doamne, dacă vii cu ceva palpabil în cazul Costigan, locotenentul Dolan o să-ţi croşeteze o curea de ceas, a spus el.

— Ce ai despre Lila Sims?

El a ridicat un deget în aer.

— Păstram ce e mai bun pentru sfârşit, a zis el. Am făcut o verificare în ce o priveşte şi am descoperit imediat. Această doamnă e căutată şi împotriva ei s-au emis o mulţime de mandate, că lista lor ar fi lungă de un cot. Primele încep din 1968.

— Pentru ce?

— Înşelătorie, obţinere de bunuri prin folosirea unei identităţi false, furturi cu premeditare. De asemenea, este acuzată de fals în acte. Există emise împotriva ei şase mandate neduse la îndeplinire chiar în acest moment. Uită-te şi tu. Ţi-am adus lista tipărită de computer.

Mi-a întins-o şi am luat-o să citesc. De ce nu mă simţeam mai entuziasmată de faptul că o prinsesem? Pentru că asta avea să-i frângă inima lui Henry şi nu voiam să port răspunderea pentru aşa ceva. Mi-am plimbat ochii pe foaia de hârtie.

— Pot s-o păstrez?

— Sigur, dar nu te apuca să ţopăi de bucurie. Calmează-te, m-a sfătuit el. Înţeleg că ştii unde se află în prezent.

L-am privit cu un surâs pierit.

— Probabil că acum stă în grădina din spatele garsonierei mele şi bea ceai cu gheaţă, am spus. Proprietarul meu este îndrăgostit lulea de ea şi cred

că ea e pe punctul de a-l îmbrobodi să-i dea tot ce are.

— Vorbeşte cu Whiteside de la Fraude şi o ridică el.

— Cred că aş face mai bine să vorbesc întâi cu Rosie.

— Hoaşca aceea care are localul la câteva case mai departe, de pe strada ta? Ea ce legătură are cu treaba asta?

— A, niciuna din noi nu o poate înghiţi pe Lila. Rosie m-a rugat să fac o verificare de rutină, fie şi pentru găsi circumstanţe agravante, dacă nu pentru altceva. Voiam să ştim de unde vine.

— Acum ştiţi. Ce anume te deranjează?

— Nu-mi dau seama. Mă simt cam josnică, într-un fel, dar scap eu şi de sentimentul ăsta. Nu aş vrea să creez vreo situaţie pe care să o regret mai târziu.

S-a lăsat tăcere vreme de câteva momente, după care Jonah m-a tras de bluză.

— Ai mai fost la poligon în ultima vreme?

— De când am mers acolo împreună, nu.

— Vrei să mergem într-o zi?

— Jonah, nu putem face asta.

— De ce nu?

— Pentru că aş interpreta asta drept o întâlnire, şi ar fi derutant pentru amândoi.

— Termină cu prostiile. Credeam că suntem prieteni.

— Suntem. Dar nu ne putem afişa împreună.

— De ce?

— Pentru că tu eşti prea atrăgător, iar eu sunt prea deşteaptă, am replicat eu sec.

— Iar revenim cu discuţia la Camilla, da?

— Da. Nu am de gând să mă amestec. Eşti cu ea de multă vreme.

— Să-ţi spun ceva. Îmi vine să mă iau la palme. Puteam să mă duc la cealaltă şcoală, înţelegi? În clasa a şaptea. De unde să ştiu că luam o decizie care îmi va da bătăi de cap la vârsta asta?

Am pufnit în râs.

— Viaţa e plină de astfel de momente. Aveai de ales între metalurgie şi lemnărie, da? Puteai ajunge mecanic auto. Cu toate astea, te-ai făcut poliţist. Ştii ce opţiuni am avut eu? Psihologia copilului ori economia casnică. Nu m-a interesat niciuna.

— Aş vrea să nu ne mai fi întâlnit.

Am simţit cum îmi piere zâmbetul de pe faţă.

— Ascultă, atunci îmi cer iertare. Am greşit. Mi-am dat seama că ne uitam prea lung unul la celălalt, de aceea m-am ridicat, scuturându-mi blugii de iarbă. Trebuie să plec.

S-a ridicat şi el şi apoi ne-am spus câteva cuvinte de rămas-bun. Ne-am despărţit la scurtă vreme după aceea. Am mers cu spatele câţiva paşi, urmărindu-l cum se întoarce la secţie. Apoi am continuat drumul până la biroul meu, îndreptându-mi atenţia la chestiunea Henry Pitts. Mi-am dat seama că nu avea niciun rost să mai stau de vorbă cu Rosie despre asta. Sigur că va trebui să le comunic poliţiştilor unde se afla Lila. Fusese infractoare vreme de douăzeci de ani, şi nu avea de gând să se îndrepte tocmai acum, ca să-l facă fericit pe Henry spre sfârşitul zilelor. Ce importanţă avea cum era prinsă şi cine o denunţa? Mai bine să o fac imediat, înainte de a-i lua lui Henry până şi ultimul bănuţ.

Mergeam repede, cu capul în pământ, dar când am ajuns la colţul dintre Floresta şi Anaconda, am cotit brusc stânga şi m-am îndreptat spre secţia de poliţie.

24

Am rămas în secţie vreme de o oră şi trei sferturi. Din fericire Departamentul de Persoane dispărute şi cel de Fraude nu erau aproape unul de celălalt, astfel că nu a trebuit să-mi fac griji că mă voi ciocni din nou de Jonah. Întâi, Whiteside era plecat să mănânce de prânz, după care a trebuit să participe la o şedinţă. Apoi, după ce i-am prezentat situaţia, a trebuit să telefoneze într-un district din nordul statului New Mexico, unde fuseseră emise trei dintre mandatele de arestare. Cât a aşteptat răspuns la acea investigaţie, a luat legătura cu şeriful districtului dintr-un orăşel din apropiere de San Francisco, încercând să obţină o confirmare privind un mandat de aducere fără drept de cauţiune, care fusese emis în Marin. Acuzaţia din cel de-al cincilea mandat emis în Boise, Idaho, s-a dovedit a fi pentru un alt gen de infracţiune, astfel că detectivul de la Fraude nu-şi putea permite să vină după ea. Cel de-al şaselea mandat, din Twin Falls, fusese revocat din motive neprecizate. Deocamdată, Lila Sams era cât se putea de liberă.

La ora 15.20, cei din districtul Marin au revenit cu un telefon la apelul lui Whiteside, confirmând emiterea unui mandat fără posibilitate de cauţiune şi precizând că vor trimite pe cineva să o preia imediat ce vor şti sigur că ea fusese luată în custodie. Cooperarea lor se datora în mare măsură faptului că unul dintre ajutorii lor de şerif îşi făcea concediul în Santa Teresa şi fusese de acord să o escorteze înapoi la Marin. Whiteside a spus că imediat ce va primi prin telex o copie a mandatului, va trimite poliţistul de teren să efectueze arestarea. Nu era nevoie să aibă mandatul, dar cred că simţise că femeia era foarte alunecoasă. I-am dat adresa lui Moza, adresa mea şi o descriere detaliată a Lilei Sams.

Am ajuns acasă pe la 15.40. Henry stătea pe un şezlong în curtea din spate, înconjurat de cărţi. Când am dat colţul, a ridicat ochii de la blocnotesul pe care îl avea în faţă.

— A, tu erai? a făcut el. Credeam că e Lila. A spus că va trece pe aici ca să-şi ia la rămas-bun înainte de a decola.

Asta m-a luat prin surprindere.

— Pleacă?

— Ei, nu pleacă de tot. Se duce până la Las Cruces pentru câteva zile, dar speră să revină spre sfârşitul săptămânii. Am înţeles că a apărut o mică problemă legată de o proprietate de-a ei şi trebuie să o rezolve. Cam supărător, dar ce să facă?

— Totuşi, nu a plecat încă, adevărat?

El şi-a consultat ceasul.

— Nu cred. Avionul ei decolează în jur de cinci. A spus că trebuie să se ducă la firma care a emis titlul de proprietate şi apoi îşi va azvârli câteva lucruri în valiză. Voiai să vorbeşti cu ea?

Am clătinat din cap, incapabilă să spun deocamdată ce era de spus. Am observat că el alcătuia un nou careu de cuvinte încrucişate, făcându-şi notiţe preliminare. În partea de sus a paginii scrisese două titluri: „Elementar, dragă Watson!” şi „Home Sweet Holmes”.

Mi-a zâmbit sfios când m-a văzut că am observat titlurile.

— Acesta e pentru cei cărora Ie place Sherlock Holmes, a zis el. A pus deoparte blocnotesul, ca şi cum nu ar fi suportat ca activitatea de compunere să-i fie urmărită de cineva. Hei, ia spune, tu ce mai faci?

Părea atât de nevinovat, neavând altceva în gând decât pasiunea lui pentru cuvinte încrucişate. Cum de reuşise Lila să-l ducă de nas chiar aşa?

— A apărut ceva, şi consider că ar trebui să ştii şi tu despre asta, am spus.

Am despăturit fila imprimată de computer şi i-am întins-o.

S-a uitat lung la ea.

— Ce e asta?

Apoi numele Lilei i-a reţinut atenţia, pentru că şi-a îndreptat ochii spre pagină. Faţa lui a devenit tot mai serioasă pe măsură ce a priceput cum stăteau lucrurile. După ce a terminat de citit, a făcut un gest de lehamite. A rămas mut un moment, după care a ridicat privirea spre mine.

— Asta e. Mă face să par un dobitoc, nu?

— Fii serios, Henry. Nu vorbi aşa. Nu cred că lucrurile sunt chiar aşa. Ai riscat şi ea ţi-a oferit puţină fericire. Hei, până la urmă iese la iveală că e o escroacă. Nu ai nicio vină.

A rămas cu ochii la hârtie ca un copil care abia învaţă silabisirea cuvintelor.

— Ce te-a făcut să o verifici?

M-am gândit că puteam găsi o explicaţie plină de tact, dar am rămas în pană de inspiraţie.

— Nu-mi prea plăcea, ca să-ţi spun adevărul. Cred că am vrut să te protejez, mai ales când mi-ai povestit că intri în afaceri cu ea. Pur şi simplu, am socotit că nu e în regulă ceva, şi s-a dovedit că am avut dreptate. Sper că nu i-ai dat bani, nu?

El a împăturit hârtia.

— Chiar azi-dimineaţă mi-am închis un cont.

— Cât?

— Douăzeci de mii, în numerar, a spus el. Lila a spus că îi va depune într-un cont tip escrow pe numele companiei care deţine titlul de proprietate. Managerul de la bancă m-a îndemnat să mă răzgândesc, dar mi s-a părut că omul era un funcţionar prăfuit. Acum îmi dau seama că nu era aşa.

Purtarea lui devenise foarte oficială, iar asta aproape că-mi frângea inima.

— Mă duc până la Moza, să văd dacă o mai pot prinde acolo, înainte de a pleca. Vrei să vii şi tu?

Privindu-mă cu ochii sclipitori, a clătinat din cap. M-am răsucit pe călcâie şi am plecat în goană.

Am alergat vioi jumătatea de cvartal până la locuinţa Mozei. Un taxi se deplasa cu viteză redusă, iar şoferul se uita la numerele caselor. Am ajuns amândoi în faţa casei în acelaşi timp. El a oprit la trotuar. M-am dus la portiera din dreapta şi m-am uitat înăuntru pe geamul coborât. Omul avea faţa cât o minge de plajă, dar alcătuită din carne.

— Tu voiai un taxi?

— A, sigur. Lila Sams?

El şi-a verificat foaia de parcurs.

— Exact. Ai bagaje cumva, să te ajut?

— De fapt, nu mai am nevoie de taxi. Mi-a promis un vecin că mă duce la aeroport. Am telefonat la dispecerat, dar probabil nu au apucat să te anunţe. Îmi pare rău.

S-a uitat lung la mine, a scos un oftat de exasperare şi, cu gesturi largi, s-a apucat să taie cu pixul adresa din foaie. A băgat în viteză cu un aer nervos, şi s-a depărtat de trotuar clătinând din cap. Doamne, cu un asemenea joc, ar fi putut oricând urca pe scenă.

Am traversat pieziş curtea Mozei şi am urcat treptele spre verandă două câte două. Ea tocmai deschisese uşa cu plasă contra insectelor, şi se uita îngrijorată după taxiul care se îndepărta.

— Ce i-ai spus? Acela era taxiul chemat de Lila. Trebuie să ajungă la aeroport.

— Serios? Omul mi-a spus că trebuia să meargă la altă adresă. Căuta o familie Zollinger, la o stradă mai încolo, dacă nu mă înşel.

— Mai bine încerc la altă companie. Ea a comandat taxiul acum jumătate de oră. O să piardă avionul.

— Poate o ajut eu, am spus. E înăuntru?

— Să nu cumva să faci scandal, Kinsey. Nu vreau aşa ceva.

— N-o să fac niciun scandal, am zis.

Am trecut prin camera de zi şi am ajuns pe coridor. Uşa de la camera Lilei era deschisă.

Camera era golită de orice obiecte personale. Unul dintre sertarele unde îşi ascunsese unul dintre documentele de identitate false stătea pus pe comodă, cu panoul din spate gol. Lăsase banda adezivă mototolită, ca pe un ghemotoc de gumă de mestecat. O valiză era făcută şi stătea în apropierea uşii. O alta era deschisă pe pat, pe jumătate plină, iar alături de ea, o poşetă albă din plastic.

Lila era cu spatele la mine, aplecată să scoată dintr-un sertar al comodei un teanc de haine împăturite. Costumul cu pantalon pe care îl purta nu o avantaja defel. Din spate, fundul ei amintea de două şunci mari din polistiren, care stăteau atârnate. M-a zărit şi s-a întors.

— Vai! M-ai speriat. Credeam că e Moza. Cu ce te pot ajuta?

— Am auzit că pleci. Mă gândeam să te ajut.

În ochi i-a licărit un sentiment de nesiguranţă. Plecarea ei bruscă era rezultatul îndemnului celor din Las Cruces, alertaţi de apelul meu telefonic din seara trecută. Probabil mă suspecta pe mine pentru acel telefon, dar nu avea cum să fie sigură. Eu, una, speram să o reţin până la sosirea poliţiei. Nu aveam intenţia să mă confrunt cu ea. Nu aveam de unde să ştiu, dar putea să scoată vreun pistolaş Derringer cu două focuri din poşetă, ori să sară la mine să-mi aplice vreo lovitură de karate care să mă lase lată.

Şi-a consultat ceasul. Se făcuse aproape 16.00. Îi lua douăzeci de minute ca să ajungă la aeroport, dar trebuia să ajungă acolo cel târziu la patru şi jumătate, altfel îşi pierdea rezervarea. Asta îi oferea zece minute.

— Vai de mine. Nu înţeleg de ce nu a ajuns încă taxiul comandat. Aş avea nevoie să mă duci până la aeroport, dacă eşti amabilă, a spus ea.

— Nicio problemă, am zis eu. Maşina mea e în stradă. Henry a zis că oricum vei trece pe la el să-ţi iei rămas-bun.

— Sigur că da, dacă am timp. E un bărbat atât de dulce…

A terminat de aşezat braţul de haine şi am văzut-o cum îşi plimbă ochii roată prin cameră, să vadă dacă nu a uitat ceva.

— N-ai lăsat nimic în baie? Şamponul? Sau vreo haină?

— Vai, cred că da. Mă întorc imediat.

Am aşteptat până ce a dat colţul, după care am întins mâna şi am deschis poşeta. Înăuntru era un plic gros de culoare cafenie, cu numele lui Henry scris pe el. Am scos banda de cauciuc şi am verificat conţinutul. Bancnote. Am închis poşeta şi am vârât plicul la betelia blugilor, în spate. Mi-am închipuit că Henry nu avea să depună plângere, şi n-aş fi vrut să-i văd economiile confiscate şi socotite probe de către poliţie. Cine ştie când avea să-şi vadă banii înapoi? Tocmai îmi aranjam tricoul peste umflătura de la spate când ea s-a întors, aducând şamponul, o cască de duş şi o loţiune de mâini. Le-a vârât pe lângă hainele împăturite şi a închis valiza, încuind-o.

— Bine, lasă că o iau eu, am spus.

Am ridicat valiza de pe pat şi am luat-o şi pe cealaltă ieşind pe hol ca un cal de povară. Moza stătea afară şi, cu un aer îngrijorat, frământa în mâini o cârpă de vase imaginară.

— Mă ocup eu de o valiză, s-a oferit ea.

— Gata, am luat-o.

Am pornit spre uşă, urmată îndeaproape de Moza şi de Lila. Speram din tot sufletul ca poliţia să apară cât mai curând. Lila şi Moza tocmai îşi adresau cuvinte de rămas-bun înaintea despărţirii, Lila prefăcându-se de la un cap la celălalt. Îşi lua zborul de acolo. Dispărea. Nu avea nicio intenţie de reîntoarcere.

Când am ajuns la uşa din faţă, Moza mi-a luat-o înainte ca să-mi poată ţine deschisă uşa-paravan. O maşină de patrulare a poliţiei, vopsită în alb şi negru, tocmai oprea în faţa casei. M-am temut că dacă Lila îi zărea prea curând, o putea zbughi pe uşa din spate.

— Ţi-ai luat pantofii aceia de sub pat? am întrebat-o peste umăr, şi oprindu-mă în prag, ca să îi blochez vederea.

— Nu ştiu. M-am uitat, dar nu i-am văzut.

— Înseamnă că i-ai luat de acolo, am zis eu.

— Ba nu. Mai bine verific.

S-a grăbit spre dormitor, timp în care eu am lăsat valizele pe verandă.

Între timp, Moza se uita plină de mirare spre stradă. Doi poliţişti, un bărbat şi o femeie, amândoi fără caschete, în cămăşi cu mânecă scurtă, se apropiau pe alee. În Santa Teresa e în plină desfăşurare o mişcare menită să îi despoaie pe poliţişti de imaginile autoritariste, dar aceştia doi reuşeau să rămână ameninţători. Moza şi-a închipuit probabil că încălcase cine ştie ce hotărâre a autorităţilor locale – că nu tăiase iarba la vreme sau că dăduse televizorul prea tare.

Am lăsat-o să poarte o scurtă discuţie cu ei, în timp ce eu am condus-o pe Lila spre partea opusă, ca să nu-i vadă pe poliţişti şi să încerce cumva să fugă prin spate.

— Lila, ţi-a sosit maşina, am strigat eu.

— Vai, slavă cerului, a spus ea, ieşind din camera de zi. N-am găsit nimic sub pat, dar îmi uitasem biletul pe comodă, aşa că am făcut bine că m-am întors.

Când a ajuns la uşa din faţă, m-am strecurat în spatele ei. A ridicat ochii şi i-a zărit pe poliţişti.

Bărbatul, judecând după ecuson, era G. Pettigrew. Era negru, trecut de treizeci de ani, cu braţe solide şi pieptul cât o bute. Partenera lui, M. Gutierrez, arăta la fel de impresionant la statură.

Ochii lui Pettigrew au căzut pe Lila.

— Eşti Lila Sams?

— Da.

Lila a conferit acelei silabe o încărcătură mirată, clipind în acelaşi timp spre poliţist. Corpul ei a lăsat impresia că suferă o modificare, arătând dintr-odată mai bătrân şi mai scund.

— Vrei să vii pe verandă, te rog?

— Sigur, dar nu înţeleg despre ce este vorba.

Lila a dus o mână spre poşetă, dar Gutierrez s-a repezit şi i-a smuls-o scurt, verificând apoi rapid conţinutul ei, pentru a descoperi o eventuală armă.

Pettigrew a anunţat-o pe Lila că era arestată, şi i-a citit drepturile de pe un cartonaş pe care îl avea la el. Eram convinsă că mai rostise textul acela de vreo sută de ori şi că nu ar fi avut nevoie de cartonaşul ajutător, dar el a preferat să îl citească pentru ca mai târziu să nu apară neînţelegeri.

— Vrei să te întorci cu faţa la perete, te rog?

Lila a făcut întocmai, iar Gutierrez a percheziţionat-o superficial, după care i-a pus cătuşele la mâini. Lila s-a apucat să se văicărească.

— Dar ce-am făcut? N-am făcut nimic. Faceţi o greşeală îngrozitoare.

Disperarea ei a părut că o stârneşte şi pe Moza.

— Domnule poliţist, ce se petrece? a întrebat Moza. Femeia aceasta este chiriaşa mea. Nu a făcut nimic rău.

— Doamnă, v-am fi recunoscători dacă v-aţi retrage, vă rog. Doamna Sams are dreptul de a chema un avocat când ajungem la secţie.

Şi Pettigrew a dat să o ia pe Lila de cot, însă ea s-a smuls, iar glasul i-a devenit un ţipăt strident:

— Ajutor! Vai, nu! Dă-mi drumul. Ajutor!

Cei doi ofiţeri au preluat-o, fiecare de o parte şi de alta, şi au condus-o de pe verandă la pas măsurat, însă ţipetele ei au început să atragă atenţia vecinilor curioşi, care au început să iasă pe verande. S-a înmuiat, atârnând ca un sac greu între cei doi poliţişti, şi a întors capul spre Moza, strigând cu glas demn de toată mila. Au vârât-o în maşina de poliţie, ridicându-i picioarele pentru a o aşeza pe bancheta din spate. Lila reuşea să creeze impresia că era vorba de o arestare în stil Gestapo, că fusese ridicată de nazişti şi că nu se va mai auzi niciodată de ea. Clătinând din cap, poliţistul Pettigrew i-a strâns lucrurile, care acum zăceau

răsfirate de-a lungul aleii. I-a depus apoi valizele în portbagaj.

Vecinul de alături s-a simţit obligat să intervină şi l-am văzut stând de vorbă cu Pettigrew, în timp ce Gutierrez a telefonat la secţie, iar Lila se zvârcolea, aruncându-se în plasa ce o despărţea de Gutierrez, care stătea pe scaunul din dreapta faţă. În cele din urmă, Pettigrew a urcat pe scaunul şoferului, a trântit portiera şi a demarat.

Albă ca moartea, Moza s-a întors către mine şi pe faţă i-a apărut o expresie îndurerată.

— Asta numai din cauza ta! Ce Dumnezeu ai avut în minte? Biata femeie.

Eu însă îl zărisem pe Henry la jumătate de intersecţie depărtare. Chiar şi de la distanţa aceea, nu mi-a scăpat faptul că trupul îi era încordat, iar pe faţă i se citea nedumerirea.

— Moza, mai vorbim, am spus şi am pornit spre el.

25

Până să ajung acasă, Henry dispăruse. Am extras plicul de sub betelie şi am bătut la uşa din spate a casei. A deschis-o. Am ridicat plicul, iar el l-a luat, uitându-se la conţinut. Mi-a aruncat o privire cercetătoare, însă eu nu i-am explicat cum intrasem în posesia lui şi nici el nu a întrebat.

— Mulţumesc.

— Mai vorbim, am zis, iar el a închis uşa, dar tot am apucat să observ ceea ce se găsea pe masa de bucătărie.

Scosese zaharniţa şi o pungă de făină, alb cu albastru, apucându-se de activitatea la care se pricepea cel mai bine şi care avea să-l ajute să-şi uite suferinţa. Mă simţeam cumplit, mai mult pentru el, dar trebuia să-l las să-şi rezolve singur problema. Dumnezeule, ce neplăcut. Eu însă trebuia să mă întorc la treabă.

Am intrat în apartament şi am scos cartea de telefoane, unde am căutat numărul lui Kelly Borden. Dacă Bobby căutase pistolul în vechea clădire a spitalului, voiam să încerc şi eu acelaşi lucru, şi mi-am închipuit că Borden mi-ar putea spune de unde să încep. Nu l-am găsit în carte. Am vrut să găsesc numărul vechii instituţii medicale, dar aceasta nu era trecută, iar operatoarea de la informaţii s-a dovedit neînţelegătoare, prefăcându-se că nu avea habar la ce mă refeream. Dacă Borden lucrase în schimbul de la şapte la trei, oricum nu l-aş fi găsit acolo. La naiba. Am luat numărul Spitalului Santa Teresa şi i-am telefonat doctorului Fraker. Marcy, secretara lui, mi-a zis că „momentan nu e la birou” (ceea ce însemna că era la baie), dar va reveni curând. I-am zis că voiam să stau de vorbă cu Kelly Borden şi am cerut adresa şi numărul lui de telefon.

— Vai, nu ştiu ce să zic, a spus ea. Probabil că doctorul Fraker nu ar avea nimic împotrivă să-ţi

dau informaţia asta, dar nu am voie să o fac fară aprobarea lui.

— Uite, oricum am de rezolvat câteva treburi prin zonă, aşa că o să trec şi pe acolo. O să-mi ia zece minute, am spus eu. Doar că n-aş vrea să plece de la spital până ajung eu acolo.

Am plecat imediat spre St. Terry. Găsirea unui loc de parcare s-a dovedit imposibilă, aşa că a trebuit să-mi las maşina la trei străzi depărtare, lucru care nu m-a deranjat, pentru că oricum trebuia să trec pe la un magazin. Am intrat în spital pe uşa din spate, urmând liniile diferit colorate trasate pe podea, de parcă aş fi fost în drum spre Marele Oz. În cele din urmă, am ajuns la un grup de lifturi şi am luat unul spre subsol.

Până să ajung eu la Secţia de Medicină legală, doctorul Fraker plecase din nou, dar Marcy îi spusese că vin şi îi dăduse instrucţiuni să mă îndrume mai departe, ca pe un colet poştal. Am mers după ea prin laborator şi, într-un târziu, l-am găsit în halat verde de chirurg, stând lângă un lavoar din inox, având chiuvetă, incinerator şi cântar. Din câte se părea, se pregătea să înceapă nu ştiu ce operaţie şi mi-am cerut scuze că-l întrerupeam.

— Nu am vrut câtuşi de puţin să deranjez, am spus. Nu am nevoie decât de adresa şi de numărul de telefon ale lui Kelly Borden.

— Trage-ţi un scaun, a zis el, şi a făcut semn către un taburet de lemn de la un capăt al mesei. Apoi, către Marcy: Du-te şi caută informaţia cerută de Kinsey, iar până atunci îi ţin eu de urât.

Imediat ce ea a plecat, am luat scaunul şi m-am aşezat.

Abia după câteva momente am priceput ce făcea de fapt doctorul Fraker. Purta mănuşi chirurgicale şi avea în mână un bisturiu. Pe masă era o cutie albă din plastic, nu prea mare, ca acelea în care găseşti ficat de pui la raionul de carne de la supermarket. În timp ce mă uitam, a lăsat să cadă

un cocoloş sclipind umed, alcătuit din organe, pe care a început să le sorteze cu ajutorul unei pense lungi. Fără să vreau, am simţit că privirea îmi este atrasă de micul morman de carne umană. Toată discuţia dintre noi s-a purtat cât Fraker a extras mici fragmente din fiecare organ aflat în cutie.

Am simţit cum buzele mi se fac pungă de dezgust.

— Ce sunt acelea?

Expresia de pe faţa lui era distantă, impersonală şi amuzată. A folosit pensa ca să-mi arate, atingând fiecare dintre bucăţile de carne. Aproape că mă aşteptam ca micile fragmente să se retragă din calea obiectului de metal, ca nişte melci fară casă, dar niciunul nu s-a clintit.

— Păi, să vedem. Aceea e o inimă. Plămânul. Splina. Vezica. Individul ăsta a murit subit în timpul unei intervenţii chirurgicale şi nimeni nu poate înţelege ce s-a petrecut cu el.

— Iar tu vei putea? Doar extrăgând nişte fragmente?

— Ei, nu întotdeauna, dar cred că în cazul lui voi găsi ceva, mi-a răspuns el.

M-am gândit că pe viitor nu voi mai privi cu aceiaşi ochi carnea din tocană. Nu-mi puteam dezlipi ochii de la acel proces de tăiere în cubuleţe şi nu-mi puteam vârî în cap că acelea fuseseră până nu demult organele funcţionale ale unei fiinţe umane. Chiar dacă îşi dăduse seama de fascinaţia pe care mi-o stârnea acel spectacol, Fraker nu a lăsat să se vadă asta, iar în acea situaţie m-am străduit să mă port la fel de degajat ca şi el.

Mi-a aruncat o privire.

— Ce legătură are Kelly Borden în treaba asta?

— Nu mi-e clar încă, am spus. Câteodată trebuie să analizez lucruri care până la urmă nu au absolut nicio legătură cu cazul investigat. Poate seamănă cu ceea ce faci aici – verifici toate bucăţile ce alcătuiesc jocul de puzzle până ajungi la o concluzie.

— Cred că asta e mult mai ştiinţific decât ceea ce faci tu, a remarcat el.

— A, fară nicio îndoială, am recunoscut. Dar să-ţi spun totuşi un avantaj de partea mea.

El s-a oprit puţin, s-a uitat din nou la mine, dar abia acum manifesta un interes sincer.

— Eu cunosc omul de a cărui moarte mă ocup şi există o miză personală în privinţa rezultatului. Consider că a fost ucis, iar asta mă irită. Boala e ceva neutru. Pe când crima nu este.

— Am impresia că sentimentele tale faţă de Bobby îţi influenţează judecata. Moartea lui a fost urmarea unui accident.

— Se poate. Ori poate îi conving pe cei de la Criminalistică de faptul că a murit ca urmare a unei încercări de asasinat petrecute cu nouă luni în urmă.

— Dacă poţi dovedi asta, a spus el. Deocamdată, înţeleg că nu prea ai multe probe, iar din punctul acesta de vedere, activitatea ta se deosebeşte de a mea. Pesemne că eu voi reuşi să găsesc ceva convingător şi nici nu va trebui să ies din camera asta.

— Te invidiez pentru asta, am spus. Uite, nu am nicio îndoială că Bobby a fost ucis, dar nu am idee cine a făcut-o şi s-ar putea să nu descopăr probe.

— Atunci avantajul e de partea mea, a zis el. În cele mai multe cazuri, eu mă ocup de certitudini. Când şi când am mai dat şi eu rateuri, dar nu des.

— Eşti norocos.

Marcy s-a întors aducându-mi adresa şi numărul de telefon pe un petic de hârtie, pe care mi l-a întins.

— Prefer să cred că sunt talentat, a spus el cu un surâs strâmb. Ei, să nu te mai reţin de la cercetări. Să mă anunţi şi pe mine când tragi concluziile.

— Aşa voi face. Mulţumesc pentru asta, am zis, şi am fluturat bucăţica de hârtie.

Era ora cinci. Am găsit un telefon public într-o nişă de pe unul dintre coridoarele spitalului şi am

format numărul lui Kelly.

Mi-a răspuns la cel de-al treilea apel. M-am prezentat, amintindu-i de prezentarea doctorului Fraker.

— Ştiu cine eşti.

— Ascultă, am zis, pot trece pe acolo să vorbesc cu tine? Vreau să verific ceva.

La început, a părut să şovăie.

— Sigur, de acord. Ştii unde stau?

Apartamentul lui Kelly se găsea pe latura de vest a oraşului, nu departe de St. Terry. M-am întors în grabă la maşină şi am ajuns curând la adresa din Castle. Am parcat în faţa unei case tip duplex şi am mers pe jos de-a lungul unei alei lungi de acces, până la o anexă mică de lemn situată în partea din spate a proprietăţii. Ca şi în cazul meu, locuinţa lui slujise cândva drept garaj.

După ce am ocolit câteva tufişuri, l-am zărit stând pe treptele din faţa casei, fumând o ţigară cu marijuana. Purta blugi şi o vestă de piele peste o cămaşă ecosez, cu picioarele goale. Avea părul strâns la spate în aceeaşi coadă bine legată, iar barba şi mustaţa mi s-au părut ceva mai cărunte decât mi le aminteam. Părea foarte molatic, cu excepţia ochilor, care erau de culoare acvamarin şi imposibil de citit. Mi-a întins ţigara, dar am refuzat clătinând din cap.

— Nu cumva te-am văzut şi la înmormântarea lui Bobby? l-am întrebat.

— Se poate. Eu te-am văzut.

Şi-a îndreptat ochii spre mine cu o privire deconcertantă. Unde mai văzusem culoarea aceea? Într-o piscină, unde un bărbat mort plutea ca o frunză de nufăr. Asta fusese în urmă cu patru ani, la una dintre primele investigaţii pe care le efectuasem.

— Uite acolo un scaun dacă ai timp de stat.

A reuşit să încheie fraza cât şi-a ţinut răsuflarea, păstrând în plămâni fumul cu drog.

Am aruncat o privire în jur şi am observat un scaun vechi de lemn, pe care l-am adus târâş până la trepte. Apoi am scos agenda din poşetă şi i-am întins-o, deschisă la ultima pagină.

— Ai idee cine e persoana asta? Numărul nu e local.

A privit scurt numărul trecut în creion, apoi s-a uitat la mine.

— Ai încercat să suni?

— Sigur. Am încercat şi la singurul Blackman existent în cartea de telefoane. E deconectat. De ce? Ştii cine e?

— Cunosc numărul, dar nu e de telefon. Bobby a mutat cratima.

— Ce reprezintă? Nu pricep.

— Primele două cifre sunt pentru districtul Santa Teresa. Ultimele cinci, codul morgii. Acesta este numărul de identificare al unui cadavru pe care îl avem în păstrare. Franklin.

— Dar de ce l-a trecut sub numele de Blackman?

Kelly mi-a zâmbit, trăgând apoi un fum lung, după care a spus:

— Franklin e negru. E un bărbat de culoare. Poate că a fost o glumă din partea lui Bobby.

— Eşti sigur?

— Aproape sigur. Poţi verifica şi singură, dacă nu mă crezi.

— După părerea mea, căuta acolo un pistol. Ai vreo idee de unde ar fi putut porni?

— Nu. Locul e mare. Cred că acolo sunt optzeci ori nouăzeci de încăperi care nu au mai fost folosite de ani şi ani. Ar putea fi oriunde. Bobby lucra singur în schimb. Avea toată clădirea la dispoziţie, atâta vreme cât nu afla nimeni că-şi neglija munca.

— Asta e. Eu cam trebuie să-mi iau zborul. Îţi mulţumesc pentru ajutor.

— N-ai pentru ce.

* * *

M-am întors la birou. Kelly Borden îmi spusese că în schimbul de la trei la unsprezece de la morgă

va lucra un tânăr pe nume Alfie Leadbetter. Individul îi era prieten şi a promis că-l va suna ca să-l anunţe de sosirea mea acolo.

Mi-am scos din nou maşina de scris şi am făcut câteva note. Ce însemna asta? Ce legătură avea cadavrul unui bărbat de culoare cu uciderea lui Dwight Costigan şi cu şantajarea fostei lui soţii?

Telefonul a sunat şi am ridicat receptorul ca un robot, fiindcă rămăsesem cu gândul la problema pe care o analizam.

— Da?

— Kinsey?

— La telefon.

— Nu eram sigur. Sunt Jonah. Întotdeauna răspunzi aşa?

Am revenit cu picioarele pe pământ.

— Doamne. Iartă-mă. Cu ce te pot ajuta?

— Am aflat ceva ce te-ar putea interesa. Ştii de accidentul suferit de Callahan?

— Sigur. Ce e cu el?

— Tocmai l-am întâlnit întâmplător pe tipul care lucrează la Trafic şi mi-a zis că băieţii de la laborator au verificat maşina în după-amiaza asta. Au descoperit conductele de frână goale. Au transferat cazul celor de Criminalistică.

M-am trezit având din nou aceeaşi reacţie întârziată de care suferisem doar cu câteva minute înainte, când reuşisem să înţeleg în cele din urmă ce însemna numele de Blackman.

— Poftim?

— Prietenul tău Bobby a fost asasinat, a spus Jonah pe un ton răbdător. Conductele de frână ale maşinii lui au fost secţionate, ceea ce înseamnă că tot lichidul de frână se pierduse, astfel că el a intrat în copaci pentru că nu a putut să încetinească.

— Înţelesesem că autopsia a dovedit că suferise un atac de epilepsie.

— Poate aşa s-a întâmplat când şi-a dat seama ce se întâmplase. Din câte înţeleg eu, asta nu contrazice realitatea.

— Da, ai dreptate. Vreme de o clipă n-am făcut decât să respir apăsat în receptor. Cât timp ar dura treaba asta?

— Ce anume, secţionarea conductelor de frână ori scurgerea lichidului?

— Amândouă, dacă tot ai adus vorba.

— A, pesemne cinci minute să retezi conductele. Nu e mare scofală, dacă ştii unde să operezi. În cazul pierderii de lichid, depinde. Poate a condus o vreme maşina, a apăsat pedala de frână o dată sau de două ori. După aceea, brusc, a avut nevoie de frână şi, nimic.

— Deci s-a întâmplat în noaptea aceea? Tot atunci au fost secţionate şi conductele?

— Aşa ar rezulta. Altfel nu ar fi putut ajunge departe cu maşina aşa.

Am rămas mută, şi m-am gândit la mesajul pe care Bobby îl lăsase pe robotul telefonic. În noaptea când murise îl vizitase pe Kleinert. Îmi aduc aminte că şi Kleinert spusese la fel.

— Mai eşti pe fir?

— Nu ştiu ce înseamnă asta, Jonah, am zis. Cazul ăsta începe să se încâlcească, şi nu-mi dau seama ce se întâmplă.

— Vrei să vin la tine să discutăm despre el?

— Nu, încă nu. Vreau să rămân singură. Te sun eu mai târziu, când o să am mai multe amănunte.

— Bine. Ai numărul meu de acasă, aşa e?

— Mai bine dă-mi-l din nou, am spus, şi l-am notat.

— Ascultă, mi-a spus el. Jură că n-o să faci vreo prostie.

— Cum să acţionez prosteşte? Nici măcar nu ştiu ce se întâmplă, am protestat. Pe de altă parte, „prostia” se vede doar după. Când pun ceva la cale mă simt foarte deşteaptă.

— Las-o naibii, doar ştii la ce mă refer.

Am râs.

— Ai dreptate. Ştiu. Şi, crede-mă, te chem dacă apare ceva. Vorbesc serios, singurul meu scop în

viaţă e să-mi apăr fundul.

— Mda, a zis el fără chef. Mă bucur să aud asta, dar am îndoieli serioase.

Ne-am luat la revedere şi a închis. Am rămas cu receptorul în mână.

Am format numărul lui Glen. Am simţit că trebuia să ştie şi ea adevărul, pentru că nu eram sigură că poliţiştii o vor înştiinţa, mai ales că, în acea fază, probabil că nu aveau mai multe elemente decât mine.

Mi-a răspuns la telefon şi i-am spus ce aflasem, inclusiv despre treaba cu Blackman din agenda lui Bobby. De nevoie, i-am spus cam tot ce ştiam despre partea cu şantajul. La o adică, de ce nu? Nu era momentul să păstrez secretele. Ea ştia deja că Nola şi Bobby fuseseră amanţi. Putea înţelege ce se apucase Bobby să facă în numele Nolei. Mi-am luat chiar libertatea de a aduce vorba despre amestecul lui Sufi, deşi nu eram chiar sigură de asta. Am bănuit că ea era intermediarul, transmiţând mesaje între Nola şi Bobby, sfătuindu-l pe Bobby, probabil, când patima lui se confrunta cu nerăbdarea lui tinerească.

A rămas tăcută, la fel cum păţisem şi eu.

— Şi acum ce se întâmplă?

— O să vorbesc cu cei de la Criminalistică mâine, şi o să le spun tot ce ştiu. După aceea, vor continua ei ancheta.

— Până atunci ai grijă, a zis ea.

— Nu-ţi face probleme.

26

Mai era o oră şi jumătate de lumină când am ajuns la fostul complex medical al districtului. Judecând după numărul de locuri de parcare goale, era limpede că majoritatea cabinetelor erau închise, iar personalul îşi încheiase programul, fiind acasă. Kelly îmi spusese că exista şi o a doua parcare în spatele clădirii, aceasta fiind folosită de personalul de curăţenie noaptea. Nu am găsit niciun motiv pentru care să parchez atât de departe. Am ocupat un loc cât mai aproape de intrare, observând cu interes că undeva în stânga mea era lăsată o bicicletă, legată de un rastel. Era un model vechi de Schwinn, având cauciucuri groase şi o falsă plăcuţă de înmatriculare, legată cu sârmă în partea din spate, pe care scria „Alfie". Kelly îmi spusese că, în general, clădirea se încuia pe la şapte, dar că puteam suna la interfon, iar Alfie îmi va deschide.

Am luat lanterna şi şperaclele, oprindu-mă cât să trag un tricou peste bluza subţire şi fără mâneci. Mi-am adus aminte că înăuntru era răcoare, ba chiar mai rău, îmi imaginam, dacă rămâneam acolo şi după apusul soarelui. Am încuiat maşina şi m-am îndreptat spre intrare.

M-am oprit la uşile duble din faţă şi am apăsat un buton aflat în dreapta. După un moment, am auzit un bâzâit la uşă, care a deblocat-o, şi am intrat. În hol se îndeseau deja umbrele şi mi-am amintit vag de o gară de cale ferată abandonată dintr-un film futurist. Avea acelaşi aer de eleganţă din vechime: podele din marmură cu intarsii, tavane înalte, lemnărie frumos lucrată în stejar. Puţinele decoraţiuni rămase acolo datau din anii douăzeci, când fusese construită clădirea.

Am traversat holul, uitându-mă într-o doară la avizierul de pe un perete în timp ce am trecut prin dreptul lui. Aproape fără să-mi dau seama, un nume mi-a reţinut atenţia. M-am oprit şi m-am uitat din

nou. Leo Kleinert avea un birou aici, lucru pe care nu-l ştiusem până atunci. Să fi venit Bobby cu maşina atât de departe pentru şedinţele psihiatrice? Mi se părea cam neobişnuit. Am coborât scara, târându-mi picioarele pe treptele acoperite cu gresie. Ca şi înainte, am simţit temperatura scăzând, amintindu-mi de scufundarea în apele unui lac. Aici jos era mai întunecat, însă uşa de la morgă era luminată, un dreptunghi sclipitor în întunericul de pe hol. Mi-am consultat ceasul. Nu era nici 19.15.

Am bătut în geam mai mult de formă, după care am încercat clanţa. Era descuiat. Am deschis uşa şi am privit înăuntru.

— Alo?

Nu am văzut pe nimeni, dar aşa se întâmplase şi când eu şi doctorul Fraker coborâserăm acolo. Poate că Alfie era în camera frigorifică, acolo unde se ţineau cadavrele.

— Alooo!

Niciun răspuns. Îmi deschisese uşa de intrare, deci trebuia să fie pe undeva prin preajmă.

Am închis uşa în spatele meu. Lumina fluorescentă era stridentă, dându-mi iluzia unui soare iernatic. În stânga mea era o uşă. M-am apropiat de ea şi am bătut, după care am deschis-o, descoperind un birou gol, unde se afla o canapea îmbrăcată în imitaţie de piele de culoare cafeniu-închis. Pesemne că tipul din schimbul de noapte trăgea la aghioase în acel birou atunci când nu avea altceva de făcut. Mai erau o masă de lucru şi un scaun rotativ. La exterior, fereastra era acoperită cu un grilaj ornamental cu rol antifurt, din fier forjat, iar lumina zilei era împiedicată să pătrundă de o masă de tufişuri crescute în neorânduială. Am închis uşa şi m-am dus către camera frigorifică, unde erau ţinute cadavrele, şi am aruncat o privire înăuntru.

Nici urmă de Alfie. Înăuntru, intensitatea luminii era constantă, ocupanţii, aşezaţi pe paturi din fibră

de sticlă albastră, prinşi în somnul lor etern şi neclintit, unii înveliţi în cearşafuri, alţii în folie de plastic, cu gâturile şi gleznele prinse cu bandă adezivă. Într-un anume fel, imaginea aceea îmi aducea aminte de o tabără de vară.

Am revenit în camera principală şi am stat o vreme, uitându-mă lung la masa de autopsie. Procedura mea obişnuită ar fi presupus să scotocesc în fiecare dulap, sertar şi loc de depozitare, dar asta mi se părea o acţiune lipsită de respect în acel loc. Ori poate mă temeam să nu dau peste cine ştie ce lucruri groteşti: tăvi cu proteze dentare, vreun borcan Mason[20], doldora de globi oculari plutind în lichid. Nu-mi dau seama ce am crezut că voi descoperi. M-am foit neliniştită. Am simţit că pierdeam vremea. M-am dus spre uşă şi m-am uitat în hol, înclinându-mi capul ca să trag mai bine cu urechea. Nimic.

— Alfie? am strigat.

Am tras din nou cu urechea, apoi am făcut un gest din umeri şi am închis uşa. M-am gândit că, de vreme ce tot mă aflam acolo, puteam măcar să verific ce reprezenta numărul notat de Bobby, de fapt, dacă era acelaşi cu cel de pe biletul prins de degetul mare al lui Franklin. Asta nu era o idee rea. Am scos agenda din poşetă şi am deschis la ultima copertă, unde era numărul. Am intrat din nou camera frigorifică, trecând de la un cadavru la altul şi verificând numerele de identificare. Totul semăna cu un soi de licitaţie de chilipiruri ce se ţinea într-un subsol, doar că niciun obiect nu avea preţul trecut pe el.

Când am ajuns la cel de-al treilea cadavru, numerele s-au potrivit. Kelly avusese dreptate. Bobby mutase cratima, astfel încât codul format din şapte cifre să semene cu un număr de telefon. M-am uitat la cadavru, mai bine zis la ce se vedea din el. Folia de plastic în care era înfăşurat Franklin era transparentă, dar se îngălbenise, ca şi cum ar fi fost pătată cu nicotină. Prin folie am văzut că era

un negru de vârstă medie, de înălţime medie, subţirel, cu faţa împietrită. De ce prezenta importanţă acest cadavru? Deveneam neliniştită. M-am gândit că Alfie va reveni curând şi nu voiam să fiu prinsă vârându-mi nasul pe acolo. M-am întors la scaun.

Ieşirea din camera frigorifică era ca părăsirea unei săli unde funcţionează aerul condiţionat. Prin comparaţie, atmosfera din sala de autopsie părea plăcută. Mă simţeam îmboldită să mă apuc de explorare. Nu mă puteam înfrâna. Eram iritată că nu sosea nimeni acolo să mă ajute, iar liniştea mă făcea să mă simt neliniştită. Acel loc nu era câtuşi de puţin vesel. În mod obişnuit, nu prea stau multă vreme într-o morgă, astfel că încordarea mea creştea.

Ca să-mi mai potolesc agitaţia, m-am uitat într-un sertar, comparând conţinutul acestuia cu imaginile de groază care îmi defilau prin minte. În el erau mici blocnotesuri cu file autoadezive, formulare de comandă şi diverse alte obiecte de papetărie. Liniştită, am încercat următorul sertar: mici fiole cu felurite medicamente, ale căror nume nu-mi spuneau nimic. Începusem să mă calmez şi am verificat şi celelalte sertare. Totul părea legat de disecţia cadavrelor: deloc surprinzător, având în vedere locul acela, dar defel lămuritor.

M-am îndreptat de spate şi am privit roată încăperea. Unde erau dosarele? În acel loc nu ţinea nimeni nicio evidenţă? Cineva spusese că acolo existau fişe medicale, dar unde? La etajul respectiv? Undeva, la alte etaje de sus? Nu-mi surâdea ideea de a mă furişa singură prin clădirea pustie. Mi-l imaginam pe Alfie Leadbetter alături de mine, spunându-mi ce era accesibil şi de unde să încep căutarea, îmi imaginasem chiar că îi voi strecura o bancnotă de douăzeci de dolari dacă numai aşa aş fi putut să beneficiez de ajutorul lui.

Am aruncat o privire la ceas. Eram acolo de trei sferturi de oră şi voiam să văd rezultate concrete.

Mi-am înhăţat poşeta şi am ieşit pe hol, uitându-mă în ambele direcţii. Se întunecase deja, deşi pe fereastra de la capătul coridorului am văzut că afară era încă lumină. Am descoperit un comutator pe perete şi am aprins luminile, după care am pornit-o fără ţintă pe coridor, citind micile tăbliţe fixate deasupra fiecărei uşi ce ascundea birouri. Cabinetele de radiologie se aflau lângă morgă. Mai departe, cel de Medicină nucleară, şi cele de tratament. M-am întrebat dacă Sufi Daniels avea prilejul să coboare până în acel loc.

Ceva a început să mă frământe. M-am gândit la cutia de carton plină cu lucrurile personale ale lui Bobby. Ce se afla în ea? Cărţi de medicină şi obiecte de papetărie şi două manuale de radiologie. Ce făcea de fapt cu acestea din urmă? Nici măcar nu ajunsese student la medicină, şi nu-mi dădeam seama de ce avea nevoie de manuale referitoare la echipamente pe care probabil că nu avea să le folosească decât peste ani şi ani. Nu manifestase un interes aparte pentru radiologie.

Am urcat pe scări. Nu strica să mă uit încă o dată la ceea ce era în cutia de carton. Când am ajuns la intrare, mi-am scos tricoul şi l-am lăsat prins în uşă. În felul acesta o puteam deschide fără probleme, fără ca uşa să se închidă în urma mea când ieşeam afară. M-am dus la maşină şi am descuiat-o, după care m-am chinuit cu cutia de carton de pe bancheta din spate. Am scos cele două cărţi de radiologie şi le-am frunzărit repede. Acestea erau manuale tehnice pentru un anumit echipament, cuprinzând informaţii referitoare Ia diferite indicatoare, cadrane şi comutatoare, şi o mulţime de explicaţii greu de înţeles despre expunere, radiaţii şi roentgeni. În partea de sus a unei pagini era un număr scris cu creionul, ca un adaos, înconjurat de cârlionţi desenaţi. Iarăşi numărul lui Franklin. Vederea numărului alcătuit din şapte cifre, pe care îl ştiam deja aproape pe de rost, mi s-a părut bizară, ca sunetul vocii lui Bobby pe

robotul meu telefonic la cinci zile după ce el murise.

Am vârât cele două manuale la subsuoară şi am încuiat din nou maşina, lăsând cutia pe scaunul din faţă. Încet, m-am întors în clădire. Am intrat, oprindu-mă câteva clipe ca să îmbrac tricoul. Pentru că tot mă aflam la parter, am făcut o scurtă verificare. Îmi repetam întruna că eu căutam de fapt evidenţele medicale, eventual pistolul ascuns în vreo cutie de valori plină cu fişe vechi. Acela fusese cândva un spital care funcţionase, şi sigur trebuia să existe o arhivă undeva. În ce alt loc puteau fi păstrate vechile evidenţe? Dacă nu mă înşela memoria, la Spitalul St. Terry, Departamentul de Evidenţe medicale era situat destul de central, astfel ca doctorii şi personalul medical autorizat să poată avea acces imediat la evidenţe.

La parter nu păreau să fie ocupate multe încăperi. Am încercat uşile la întâmplare. Mai toate erau încuiate. Am dat colţul de la capătul coridorului şi am văzut pe dată: Evidenţe medicale, scris deasupra unei uşi duble, dar deja pe jumătate şters. Am văzut în acelaşi timp că multe dintre vechile secţii erau marcate la fel: litere cu înfloriturі pe un pergament pictat, de parcă ar fi fost declaraţii ale conchistadorilor.

Am încercat clanţa, crezând că va trebui să apelez la trusa de şperacle. Însă uşa s-a deschis cu un scârţâit grav care parcă fusese pregătit de un expert în efecte speciale. Înăuntru se strecura lumina scăzută de afară. Camera se căsca dinaintea mea, goală, despuiată de orice obiect. Nici fişete, nici mobilier, nici alte lucruri. Un pachet de ţigări, mototolit, nişte scânduri de podea desfăcute şi cuie îndoite, împrăştiate pe jos. Acel departament fusese pur şi simplu dezmembrat la un moment dat şi doar Dumnezeu ştia unde se aflau în prezent evidenţele. Poate se găseau undeva într-una dintre încăperile abandonate de la etaj, dar nu voiam să urc singură

acolo. Îi promisesem lui Jonah că nu mă voi purta prosteşte, şi încercam să fiu o cercetaşă bună şi ascultătoare. Pe de altă parte, exista şi altceva ce nu-mi dădea pace.

Am revenit la scări, şi am coborât. Oare ce murmura glasul acela slab din mintea mea? Semăna cu sunetul scos de un radio lăsat pornit în camera alăturată. Reuşeam să surprind doar câte un zgomot slab, din când în când.

Când am ajuns în subsol, m-am dus la cabinetul de radiologie şi am încercat clanţa. Încuiat. Am scos inelul cu chei şi mi-am făcut de lucru câteva momente. Încuietoarea aceea era una dintre cele „sigure", care pot fi deschise, însă dă ceva bătaie de cap. Cu toate acestea, voiam să văd ce era înăuntru, de aceea am acţionat cu răbdare. Foloseam un set de şperacle cu tăieturi spaţiate aleatoriu la capăt, partea din spate a fiecăruia fiind de formă ovală. Ideea era că din cauza atâtor combinaţii diferite de tăiere, împreună cu mişcarea de rotaţie, undeva pe drum se poate întâmpla ca toate şplinturile să se ridice până la linia de forfecare în acelaşi timp, făcând încuietoarea să se desfacă.

Ca şi tăbăcirea pielii, singura modalitate de a aborda întregul proces este de a te dărui cu totul. Am rămas acolo vreo douăzeci de minute, împingând uşor şperaclul înainte, răsucindu-l, forţând puţin de fiecare dată când simţeam vreo mişcare, indiferent cât de mică. Şi, minune, încuietoarea a cedat, iar eu am scos o exclamaţie de încântare. „Oho, bravo. Hai că eşti mare." Asemenea nimicuri fac meseria mea să aibă un oarece farmec. Plus că era ilegal, dar cine avea să mă toarne?

Am intrat în cabinet. Am aprins luminile. Arăta ca un cabinet oarecare: maşini de scris, telefoane, fişete, plante pe birou, fotografii pe pereţi. Exista şi o mică sală de aşteptare unde îmi închipui că pacienţii luau loc, aşteptând să fie chemaţi pentru a face radiografii. Am intrat în câteva dintre camerele

din spate, imaginându-mi procedurile pentru radiografii pulmonare şi mamografii, şi cele gastrointestinale superioare. Am rămas în faţa aparatelor şi am deschis unul dintre manualele pe care le adusesem din maşină.

Am comparat schemele cu diferitele cadrane şi indicatoare de pe echipamentul de radiografiere. Se potriveau mai mult sau mai puţin. Probabil erau diferenţe minore, în funcţie de anul fabricaţiei, a mărcii sau a modelului, faţă de aparatura instalată acolo în realitate. Unele lucruri arătau ca şi cum ar fi fost preluate din filme SF. De exemplu, un nas conic masiv pe un braţ articulat. Am rămas acolo cu manualul deschis în braţe, cu paginile apăsate de piept, şi m-am uitat la masa şi la şorţul plumbuit care arăta ca o baveţică pentru un copil uriaş. Mi-am adus aminte de radiografiile făcute de mine la braţul stâng, în urmă cu două luni, după ce fusesem împuşcată.

Ideea nu mi-a venit dintr-odată. Ea s-a înfiripat în jurul meu, ca un vârtej de praf, căpătând treptat o formă. Bobby se aflase aici singur, la fel ca mine. Noapte după noapte, scotocind după arma care avea amprentele Nolei pe ea. Ştia cine o ascunsese, aşadar trebuie să-şi fi făcut o părere referitor la ascunzătoare. Am bănuit că descoperise arma, şi de aceea fusese ucis. Poate chiar o recuperase, deşi mă îndoiam. Eu acţionasem în baza ideii că era ascunsă tot acolo şi bănuiala mea încă stătea în picioare. El îşi luase nişte notiţe, mâzgălind numărul de identificare al unui cadavru în agendă, iar apoi în paginile unui manual de radiologie pe care îl procurase.

Fraza care nu-mi dădea pace a început să se lege.

Probabil că trebuie să radiografiez un cadavru, mi-am zis. Pesemne că asta a făcut Bobby şi de aceea şi-a făcut notiţa aceea în manualul de radiologie. Pesemne că arma se află în *interiorul* cadavrului. M-am gândit iute la toate astea, şi am socotit că merita să fac o încercare. Cel mai rău

lucru ce mi se putea întâmpla (în afară de a fi prinsă) era că-mi voi pierde vremea şi mă voi face de râs. Dar nu mi s-ar fi întâmplat pentru prima dată.

Mi-am lăsat geanta şi manualele pe una dintre mesele de radiografiere şi m-am dus în morgă. În camera frigorifică am observat o targă pe rotile lipită de peretele din dreapta. Intrasem deja pe pilot automat, acţionând aşa cum credeam că era bine. Alfie Leadbetter încă nu apărase şi nu avea cine să mă ajute. Exista posibilitatea să mă înşel, astfel că poate era mai bine că nu ştia şi altcineva ce puneam la cale. Clădirea, părăsită. Era încă devreme. Chiar dacă bâjbâiam cu procedura de radiografiere, cadavrul nu avea ce să păţească.

Am dus targa până la patul din fibră de sticlă pe care se afla cadavrul. M-am prefăcut a fi asistent la morgă. Sau tehnician sau asistentă de la Radiologie, o persoană cât se poate de pricepută pentru a îndeplini acea operaţiune.

— Frank, îmi cer iertare pentru deranj, am spus, dar trebuie să mergem până alături pentru nişte teste. Nu arăţi prea grozav.

Temătoare, am vârât o mână pe sub gât şi alta pe sub genunchi, ridicându-l de pe locul lui de odihnă şi aşezându-l pe targă. Era uimitor de uşor, şi rece la atingere, având consistenţa unui pachet cu piept de pui abia scos din frigider. Doamne, am gândit, de ce mă torturez cu imagini casnice? Dacă o ţineam tot aşa, niciodată nu mă voi mai simţi îndemnată să gătesc.

A trebuit să fac eforturi incredibile ca să manevrez targa mobilă prin morgă şi pe coridor, apoi prin zona de recepţie de la Radiologie, ajungând într-unul dintre cabinetele din spate. Am aşezat targa paralel cu masa de radiologie şi am împins cadavrul pe ea. Am ridicat şi coborât conul de câteva ori ca să mă obişnuiesc cu mişcarea, făcându-l să gliseze pe şina de deasupra până a ajuns deasupra abdomenului lui Franklin. La un

moment dat, trebuia să-mi dau seama cât de departe trebuia aşezat conul faţă de cadavru. Până atunci însă, cum doream să fac radiografii, m-am gândit că era cazul să găsesc nişte film.

M-am uitat prin cele patru dulapuri din încăpere şi nu am găsit nimic. Am dat roată camerei. Exista un dulap subţire, cu două uşi, montat pe perete şi semănând cu un tablou de siguranţe. Pe o parte era o bucată de bandă adezivă, pe care scria „Expuse", cu pixul. Pe o altă fâşie de bandă adezivă scria „Neexpuse". Am deschis uşa respectivă. Am găsit casete cu filme de diferite dimensiuni, aliniate ca nişte tăvi. Am scos una.

M-am dus la masă şi am examinat aparatul. Nu am descoperit cum se introducea caseta aceea în aparatul de deasupra mesei, dar exista un sertar glisant chiar în masă, chiar sub capătul tapiţat. L-am tras afară şi am introdus caseta. Speram că am nimerit corect partea de sus. Mi se părea că ar fi în regulă. Poate-mi făceam o nouă carieră de succes din asta.

Am socotit că Franklin nu avea nevoie de protecţie, de aceea am luat şorţul lung şi l-am pus pe mine, simţindu-mă cam ca un portar de hochei. În realitate, nu văzusem niciodată vreun tehnician radiolog umblând cu aşa ceva pe el, dar asta mă făcea să mă simt protejată. Am îndreptat nasul conului spre pântecul lui Franklin, cam la un metru distanţă de el, şi m-am dus în spatele paravanului din colţul camerei.

Am verificat din nou manualul, frunzărind prin el până am descoperit desene ce mi s-au părut relevante. Existau numeroase cadrane cu mici indicatoare de forma unor săgeţi în poziţie de repaus, gata să zvâcnească în zona verde, galbenă sau roşie, doar prin apăsarea pe un comutator. Exista şi o manetă în partea dreaptă, pe care scria „alimentare", pe care am pus-o pe poziţia „pornit". Nu s-a întâmplat nimic. Uimire. L-am dat pe poziţia „oprit" şi apoi am verificat peretele din

stânga. Acolo erau două siguranţe automate cu comutatoare mari pe care le-am trecut de pe „închis” pe „deschis”. S-a auzit un murmur, semn că acum puteam cupla aparatul. Am apăsat din nou comutatorul de alimentare pe „pornit”. Aparatul a scos un zumzet. Am zâmbit. Eram mare.

Am examinat panoul din faţa mea. Exista un cronometru care putea fi fixat pe o scară de la 1/120 dintr-o secundă, până la 6 secunde. Un cadran pentru kilovolţi. Unul pe care scria „miliamperi”. Doamne, trei şiruri de cadrane pătrate iluminate cu verde, din care aveam de ales. Am început cu programarea la valoarea medie pentru toate, socotind că puteam folosi un indicator pentru comandă şi să le reglez pe celelalte două într-un sistem rotativ. Între încercări, aveam să verific rezultatele pe filmul obţinut, văzând imaginile ce ieşeau.

M-am uitat pe după paravan.

— Gata, Frank, inspiră adânc şi nu expira.

Ei, măcar partea cu „nu expira” o putea respecta.

Am apăsat comutatorul de pe braţ. Am auzit un bâzâit scurt. Precaută, am ieşit de după paravan ca şi cum razele X ar mai fi plutit încă prin cameră. M-am dus la masă şi am scos caseta. Acum ce trebuia să fac? Trebuia să existe un fel de proces de developare, dar el nu părea să se afle acolo. Am lăsat aparatul şi am luat caseta cu mine, verificând în încăperea alăturată.

La două camere mai departe, am găsit ceea ce mi se părea a fi obiectul pe care îl căutam. Pe perete era o diagramă prezentând pas eu pas procedura pentru developarea plăcilor. După treaba asta puteam obţine o slujbă la radiologie.

Era nevoie să pornesc din nou alimentarea. După aceea, am lucrat în lumina scăzută, de culoare roşiatică a becurilor de siguranţă, urmărind, cu privirea încordată, întreg procesul. Aşa cum era specificat, am umplut cu apă rezervorul montat pe perete. Am răsturnat caseta şi am deschis partea din

spate, scoţând filmul, pe care l-am aşezat în tavă. Acesta a dispărut în măruntaiele aparatului fară niciun sunet.

La naiba, unde dispăruse? În încăpere nu am văzut nimic să sugereze că va scoate o bucată de film prelucrat. Mă simţeam ca un căţeluş care învaţă ce se întâmplă când mingea se rostogoleşte sub canapea. Am ieşit şi m-am dus în camera alăturată. Partea din spate a aparatului de developare automată se găsea acolo, arătând ca o maşină de copiat de mari dimensiuni, având o fantă. Am aşteptat. Un minut şi jumătate mai târziu, prin fantă a apărut o bucată de film. M-am uitat la ea. Neagră complet. Drace! Oare ce greşisem? M-am uitat la aparatul de developare. Capacul era deschis o idee. M-am uitat mai atentă. Am făcut o încercare şi i-am dat un bobârnac. S-a închis cu un pocnet discret. Poate că asta era.

Am revenit în cealaltă cameră şi am scos altă casetă şi am executat din nou acelaşi proces. După alte două încercări, am descoperit ce căutam. Calitatea generală a imaginii era defectuoasă, dar imaginea era distinctă. În mijlocul pântecului lui Franklin se vedea conturul alb şi solid al unui pistol. Arăta ca unul automat, aşezat la un anumit unghi, probabil pentru a nu afecta structura scheletului sau a organelor interne. Am făcut radiografia sul şi am prins-o cu o bandă de cauciuc. Era timpul să o şterg de acolo.

Grăbită, am decuplat aparatul şi l-am transferat pe Franklin înapoi pe targă, pentru a face călătoria de întoarcere la morgă, după care am stins luminile şi am încuiat uşa în urma mea.

Am dirijat targa pe hol şi am intrat în morgă. Tocmai îl aşezam pe Franklin înapoi pe patul lui, când atenţia mi-a fost reţinută de ceva. Am aruncat o privire spre şirul următor de paturi. Mâna unui bărbat stătea întinsă la nivelul ochilor mei, şi nu arăta deloc firesc. Cadavrele pe care le văzusem până atunci avuseseră o paloare anume, cu pielea

asemănătoare cu cea a unei păpuşi, cauciucată şi nereală. Mâna asta era prea roz. Abia după aceea am observat că era acoperit de mântuială cu folie de plastic. Fusese acolo înainte? M-am dat mai aproape şi am întins mâna şovăitoare. Cred că am scos acel sunet ca un bâzâit, care apare când eşti pe cale să ţipi, dar încă nu ţi-ai slobozit glasul.

Cu teamă, am ridicat folia de plastic de pe faţa lui. Bărbat alb, trecut puţin de douăzeci de ani. Nu avea puls, dar asta probabil pentru că avea o rană de ligatură în jurul gâtului, atât de strânsă, încât aceasta dispăruse, afundându-se în carne până când limba îi ieşise din gură. Cadavrul era rece, dar nu foarte rece. Eram aproape sigură că tocmai îl întâlnisem pe Alfie Leadbetter, proaspăt decedat. În acea clipă nu mă interesa cine îl ucisese, ci mai curând cine îmi deschisese uşa. Nu mai credeam că fusese Alf. Brusc, mi-am dat seama că mă plimbasem prin clădirea aceea părăsită în compania unui ucigaş care, fură îndoială, se afla încă acolo, aşteptând să vadă ce planuri aveam, aşteptând să mă lichideze, aşa cum procedase şi cu nefericitul asistent de morgă pentru că acesta îi stătuse în cale.

M-am retras din încăpere cât de repede am putut, simţind că inima îmi bate să-mi sară din piept, transmiţând semnale de spaimă cumplită în tot corpul. Morga era liniştitor de bine iluminată, dar ucigător de tăcută.

În gând, mi-am schiţat un plan de fugă, întrebându-mă ce soluţii aveam la dispoziţie. Ferestrele de la subsol erau închise cu gratii pentru prevenirea intrării forţate, prea înguste ca să mă strecor printre ele. Uşile spre exterior erau din sticlă groasă, armată cu sârmă, pe care probabil că nu aveam cum să le străpung. Şi nu aş fi avut cum să trec prin ele spărgându-le fără să atrag atenţia asupra mea. Trebuia să încerc pe scări, ieşind pe aceleaşi uşi duble pe unde intrasem, deşi până şi ideea de a ieşi în hol era mai mult decât înspăimântătoare.

Undeva deasupra mea am auzit trântindu-se o uşă, şi am tresărit. Am auzit pe cineva coborând scara, fluierând fără noimă. Vreun paznic? Venea cineva la lucru? Nu am reuşit să mă clintesc din loc. Era prea târziu ca să acţionez, prea târziu ca să fug, şi nici nu aveam unde să mă ascund. Transfigurată de teamă, am privit lung la uşă, în timp ce paşii se auzeau tot mai aproape. Cineva s-a oprit pe coridor, cântând primele măsuri din *Someone to Watch Over Me*[21]. Clanţa s-a mişcat şi în cameră a intrat doctorul Fraker, care, văzându-mă acolo, a ridicat ochii mirat.

— A! Bună seara. Nu mă aşteptam să te găsesc aici, a spus el. Credeam că te-ai dus să stai de vorbă cu Kelly.

Am respirat uşurată şi mi-am regăsit vocea.

— Am făcut-o. Acum câtva timp.

— Isuse, ce-ai păţit? Eşti albă ca o stafie.

Am clătinat din cap.

— Tocmai mă pregăteam să plec, şi am auzit uşa aceea trântită. M-ai speriat de moarte.

Glasul meu s-a frânt în mijlocul frazei de parcă aş fi suferit schimbarea de voce tipică pubertăţii.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii chiar aşa.

Era îmbrăcat cu uniforma de chirurg. L-am urmărit apropiindu-se de masă şi deschizând un sertar, de unde a scos nişte instrumente. Din următorul, a luat o fiolă şi o seringă.

— Uite ce e, avem o problemă, am spus eu.

— Serios? Ce anume?

Doctorul Fraker s-a întors să-mi zâmbească, şi în acel moment mi-am amintit subit vorbele Nolei. „Vorbim despre un lunatic. Cineva atât de nebun…”, apucase ea să-mi şoptească. Doctorul Fraker stătea cu ochii aţintiţi asupra mea în timp ce umplea seringa. Atunci mi-a căzut fisa. Ea nu voise să continue acea căsătorie. Dorise să scape de ea. Iar în naivitatea lui, Bobby Callahan crezuse că va putea să o ajute.

Am perceput totul pe faţa lui, şi în modul lenevos în care se mişca. Acel om voia să mă ucidă. Judecând după instrumentele pe care le adunase acolo, avea tot ce-i trebuia – o masă echipată cu chiuvetă, fierăstrău, bisturie, un incinerator în funcţiune sub chiuvetă. Cunoştea anatomie, fiecare tendon şi ligament. Mi-am închipuit o aripă de curcan şi felul cum trebuie să o îndoi puţin spre spate ca să poţi vârî cuţitul de bucătărie în încheietura ei.

De obicei plâng când mi se face frică, şi am simţit cum lacrimile dau să-mi izbucnească din ochi. Nu de tristeţe, ci de groază. Chiar dacă mă pricepeam ca nimeni alta să mint, în acele momente nu mi-a venit nicio idee. Mintea mi se golise de orice gând. Stăteam acolo, cu radiografia în mână, având adevărul scris clar pe faţă, eram aproape sigură de asta. Singura mea speranţă era să acţionez înaintea lui, şi să o fac de două ori mai repede.

Am ţâşnit spre uşă, bâjbâind puţin cu clanţa. Am deschis uşa şi am fugit spre scară, urcând treptele câte două, apoi câte trei, şi privind peste umăr cu un geamăt de spaimă. Fraker a apărut şi el pe uşă, ţinând nonşalant seringa într-o mână. Cel mai mult m-a speriat faptul că se mişca încet, ca şi cum ar fi ştiut că are la dispoziţie tot timpul din lume. Reluase cântecul de unde îl lăsase, oferind o redare fără melodie, lucru ce nu punea deloc în valoare realizarea celor doi fraţi Gershwin.

Ca un mieluşel pierdut în pădure… Ştiu c-aş putea fi mereu bună… cu cel care mi-ar purta de grijă…

Am ajuns în capul scărilor. Ce ştia de se purta cu atâta siguranţă? De ce considera că pasul lui măsurat era tocmai potrivit când eu mă îndreptam spre uşile de intrare? Am coborât umărul şi m-am împins în ele, dar niciuna nu a cedat. Am izbit din nou ca un berbec. Intrarea, aşa închisă cum era, forma o fundătură. Dacă îi lăsam timp să ajungă pe

coridor, nu mai aveam scăpare. Am ajuns în hol exact când el a ajuns la ultimele trepte.

Toc, toc, am auzit paşii lui, făcând dalele să scârţâie. Continua să cânte:

> Deşi poate nu-i băiatul pe care unele fete l-ar socoti atrăgător, el va avea cheia spre inima mea…

Tot nu se grăbea. Îmi venea să urlu, dar la ce bun? Clădirea era pustie. Şi încuiată ca o fortăreaţă. Întunecată, cu excepţia luminii palide ce răzbătea dinspre parcare. Aveam nevoie de o armă. Doctorul Fraker avea seringa aceea plină cu ceva care urma să mă doboare. Şi era masiv, astfel că imediat ce ne-am fi confruntat direct, aş fi pierdut.

Aproape că am zburat pe hol, îndreptându-mă spre fostul departament de păstrare a evidenţelor şi m-am izbit în uşă de am scos-o din ţâţâni. Am găsit din goană o bucată de lemn şi am revenit în coridor, alergând spre capătul îndepărtat. Acolo trebuia să fie scara. Acolo puteam găsi vreo fereastră pe care să o sparg şi să găsesc o cale de *ieşire* din clădire.

În urma mea, dinspre omul care nici măcar nu era în stare să fredoneze corect melodia, am auzit:

> Spuneţi-i să se grăbească, să vină după mine, vai ce mult vreau să-mi poarte cineva de grijă…

Am ajuns la scară şi am început să urc, începând să analizez situaţia în timp ce fugeam. În felul acela, mă putea urmări prin toată clădirea. Curând aveam să obosesc, iar el nu va transpira deloc. Acea urmărire nu era o idee bună. Am ajuns pe palier şi am încercat prima uşă întâlnită. Încuiată. Mai era una. Eram încolţită ori dirijată către un loc anume? În orice caz, aveam senzaţia că el conducea ostilităţile, că plănuise totul de multă vreme.

El ajunsese la capul scărilor de jos, iar eu am pornit să urc din nou, îndreptându-mă spre etajul

doi, strângând bucata de lemn între degetele mâinii mele mici şi înfierbântate. Nu-mi plăcea deloc situaţia. Uşa de la etajul doi s-a deschis la prima atingere, iar eu am păşit în holul cufundat în întuneric. Am cotit la dreapta, silindu-mă să răresc pasul. Rămăsesem fără suflu după ce urcasem scara, şi eram lac de sudoare. M-am gândit să-mi caut o ascunzătoare, dar şansele de a găsi una erau reduse. Existau uşi deschise de o parte şi de alta a coridorului, dar mă temeam că intrând în vreuna aş fi fost încolţită acolo. El nu avea decât să le verifice pe rând, iar curând şi-ar fi dat seama în care mă ascunsesem. Pe de altă parte, nu-mi place să mă ascund. Mă face să mă simt ca o copilă de şase ani, şi mi-e silă de asta. Voiam să rămân pe picioare, să mă mişc şi să acţionez în loc să mă ghemuiesc şi să-mi ţin faţa în palme în speranţa că Dumnezeu mă va face invizibilă.

Am cotit din nou la dreapta. În urma mea, uşa de la etajul doi s-a închis cu zgomot. Am zărit un lift la jumătatea coridorului, pe partea dreaptă. Am ţâşnit spre el şi când am ajuns acolo, am apăsat butonul de coborâre cu palma.

Doctorul Fraker abordase altă melodie, de data aceasta fluiera primele măsuri din *I don ’t Stand a Ghost of a Chance With You*[22]. Omul acela chiar era nebun.

Am lovit din nou butonul, ascultând cu febrilitate cum liftul a venit uruind discret de cealaltă parte a uşii. Am privit în dreapta. Fraker se apropia, iar uniforma verzuie se vedea ca o licărire slabă în întuneric. Am auzit sunetul ce anunţa oprirea liftului. Am avut impresia că Fraker se mişca mai repede, însă mai avea douăzeci de paşi până la mine. Uşile liftului s-au deschis. La naiba!

Am păşit înainte şi, în aceeaşi clipă, mi-am dat seama că acolo nu era decât un hău şi o adiere de aer rece care venea de jos. M-am oprit cu o fracţiune de secundă înainte de a mă prăbuşi în gaura întunecată ca noaptea. Mi-a scăpat un ţipăt

când m-am prins de cadrul uşii, ajungând totuşi să mă aplec puţin spre puţ înainte de a mă redresa. M-am azvârlit înapoi, reuşind să mă salvez de la cădere, dar îmi pierdusem echilibrul. Am căzut la podea, iar bucata de lemn mi-a zburat din mână, rostogolindu-se şi alunecând pe jos. Am sărit în sus, sprijinindu-mă în mâini şi pe genunchi, încercând să o recuperez.

El reuşise în acest timp să ajungă la mine şi m-a prins de păr, trăgându-mă şi ridicându-mă în picioare chiar în momentul în care degetele mele s-au strâns în jurul reteveiului. L-am rotit, lovindu-l. Am reuşit să-l ating, dar unghiul fusese nefericit, şi lovitura nu a avut deloc forţă. Am simţit arsura acului de seringă pătrunzându-mi în coapsa stângă. Amândoi am scos un sunet gutural în acelaşi timp. Eu ţipasem de durere şi uimire, el scosese un geamăt gros în clipa când a primit lovitura dată de mine. Am profitat de acel avantaj de o fracţiune de secundă cât a slăbit strânsoarea, şi am lovit în lateral cu piciorul, izbindu-l în ţurloi. Nu era bine, lovisem prea jos. În autoapărare, nu este deloc recomandabil să provoci doar durere celui care te atacă. Asta îl enervează doar. Dacă nu reuşeam să-l imobilizez, nu aveam nicio şansă.

M-a prins iarăşi din spate. Am lovit cu cotul, dar am greşit ţinta cu puţin. L-am împins, lovind cu piciorul de mai multe ori în ţurloaie, până când s-a retras, respirând precipitat. L-am plesnit peste umăr cu scândura şi apoi am rupt-o la fugă pe coridor. M-am împleticit puţin, dar mi-am recăpătat echilibrul. Am simţit ca şi cum aş fi călcat într-o groapă, iar atunci mi-am dat seama, târziu, că medicamentul pe care mi-l injectase începea să-şi facă efectul. Piciorul stâng îmi era moale, nesigur, rotula parcă era din cârpă, iar ambele picioare începuseră să-mi amorţească. Aceeaşi spaimă care îmi făcuse adrenalina să gonească prin corp, determinându-mă să-l lovesc, grăbea răspândirea

medicamentului. Ca o muşcătură de şarpe. În asemenea situaţii se recomandă să nu fugi.

Am privit în spate. Fraker se ţinea de umăr şi începuse să se deplaseze în direcţia mea, apropiindu-se încet. Nu părea îngrijorat că aş putea scăpa, de aceea am bănuit că blocase uşa de la scară atunci când intrase. Sigur procedase aşa, ori ştia că porcăria pe care mi-o injectase avea să mă doboare curând. Nu-mi mai simţeam extremităţile şi abia dacă reuşeam să menţin strânsoarea degetelor în jurul lemnului. Prin piele se transmitea un soi de îngheţ, care devenea tot mai profund, de parcă aş fi trecut printr-un proces de congelare rapidă pentru a fi expediată Dumnezeu ştie unde. M-am mişcat cât de repede puteam, însă întunericul devenise gelatinos şi m-am simţit încetinită în reacţii. Timpul mă copleşea şi el în timp ce organismul lupta împotriva drogului. Mintea îmi rămăsese trează, dar gândirea îmi era distrasă de senzaţiile bizare pe care le trăiam.

Aha, iar amănuntele supărătoare care, în cele din urmă, se aşază la locul lor, ca piesele la un joc de inteligenţă. Într-o fracţiune de secundă, la fel ca o bulă de aer trecându-mi prin vene, mi-am dat seama că Fraker era cel care o aproviziona pe Kitty cu droguri, probabil în schimbul informaţiilor legate de progresele făcute de Bobby în descoperirea armei. Probabil socotise că venise momentul să o elimine, pentru ca nu cumva, simţindu-se vinovată, să-şi recunoască duplicitatea în ceea ce privea soarta lui Bobby.

Distanţa până la colţul holului crescuse enorm. Parcă alergam de o veşnicie. Comenzile simple pe care izbuteam să le transmit organismului ajungeau cu întârziere la destinaţie şi sistemul care înregistrează reacţia începea să nu mai funcţioneze. Oare chiar alergam? Mă îndreptam în vreo direcţie? Şi sunetul părea să se lungească, ecoul propriilor paşi ajungându-mi cu întârziere în urechi. Mă simţeam ca şi cum aş fi sărit pe un coridor a cărui

podea era de fapt o trambulină. A urmat o altă revelaţie. Fraker falsificase raportul autopsiei. Nu fusese vorba de o criză. El secţionase conductele de frână. Mare păcat că nu-mi dădusem seama de asta până atunci. Doamne, ce gâscă fusesem.

Am ajuns la colţ încetinind, şi mi-am simţit corpul gata să se plieze ca o rufă udă. După ce am dat colţul, a trebuit să mă opresc. M-am rezemat de perete, chinuindu-mă să respir. Trebuia să-mi limpezesc mintea. Să stau dreaptă. Trebuia să ridic braţele, dacă puteam. Timpul începuse să se întindă ca o pânză, în fâşii lungi, lipicioase, greu de stăpânit.

El cânta din nou, oferindu-mi nişte melodii vechi din selecţia lui personală de hituri. Trecuse acum la „Accentuează ce e pozitiv… elimină ce e negativ”. [23] Vocalele se târau ca un disc de fonograf care încetineşte când intensitatea curentului scade foarte tare.

Până şi vocea din creierul meu devenise îndepărtată, căpătând ecou.

„Ghemuieşte-te, Kinsey”, parcă spunea.

M-am gândit să mă fac ghem, dar nu-mi mai dădeam seama unde îmi sunt picioarele, coapsele sau o mare parte din coloană. Braţele îmi erau grele ca de plumb şi m-am întrebat dacă ţineam coatele îndoite.

„Ridică bâta”, mi-a zis vocea şi am crezut-o, dar n-aş fi putut jura că dusesem scândura în spate, cu cotul îndoit, aşa cum mă învăţase mătuşa demult.

Ziua trecea în noapte, viaţa trecea în moarte.

Fraker fredona monoton acelaşi cântec: Aaccentueeaaazăăă ce eeee pozitiiiv… eliminăăă ce eee neegatiiiv…

Când a apărut de după colţ am ieşit la bătaie, cu bucata de scândură aţintită drept spre faţa lui. Am văzut cum lemnul îşi începe zborul prin aer, ca o serie de cadre dintr-un film, lumină pe fond întunecat, străbătând treptat distanţa. Am simţit

cum scândura i-a izbit faţa cu un pocnet care m-a umplut de încântare.

Fusese o lovitură reuşită, iar eu m-am prăbuşit având uralele mulţimii în urechi.

Epilog

Deşi îmi amintesc prea puţine din cele petrecute după aceea, mi s-a spus că am reuşit să ajung până la morgă, unde am format numărul poliţiei, bolborosind un mesaj care i-a determinat pe poliţişti să ajungă acolo foarte repede. Ţin minte cu o claritate deosebită mahmureala pe care am îndurat-o după amestecul de barbiturice ce-mi fuseseră injectat. M-am trezit într-un pat de spital, având o greaţă de neînchipuit. Dar chiar dacă îmi plesnea capul şi vărsăm într-un lighenaş de forma unui rinichi, eram fericită să fiu printre cei vii.

Glen m-a răsfăţat peste măsură şi toată lumea a venit în vizită, inclusiv Jonah, Rosie, Gus şi Henry, aducându-mi nişte cornuri încă fierbinţi. El mi-a zis că Lila îi scrisese dintr-o închisoare de undeva din nord, dar nu se deranjase să-i răspundă. Glen se arăta la fel de hotărâtă să-i alunge pe Derek şi Kitty, însă eu i-am prezentat-o pe Kitty lui Gus. Ultima oară când am auzit de ei, ieşeau împreună, iar ea începuse să se lase de droguri. Amândoi luaseră în greutate.

În prezent, doctorul Fraker este eliberat pe cauţiune, aşteptând să fie judecat sub acuzaţiile de tentativă de omor şi două acuzaţii de omor calificat. Nola şi-a recunoscut vinovăţia în cazul de crimă, dar nu a fost condamnată la închisoare. Când am revenit la birou, am dactilografiat raportul, am prezentat o notă de plată pentru treizeci şi trei de ore, plus costul benzinei consumate; în total, am rotunjit suma la o mie de dolari. Am returnat restul de bani din avansul primit de la Bobby către biroul de avocatură Varden Talbot, pentru a fi adăugat la suma deţinută de el. Restul raportului meu este o scrisoare personală. O mare parte din ultimul meu mesaj către Bobby are rostul de a-l asigura că îmi lipseşte. Oriunde ar fi, sper că pluteşte printre îngeri, neîngrădit de nimic şi în deplină pace.

Cu respect,
Kinsey Millhone

{1} Salată de avocado, ceapă, suc de lămâie (n. Red.)

{2} Muzică tradiţională americană, un subgen al muzicii country. (n. Red.)

{3} Băutură din whisky sau coniac şi zahăr, aromată, care se toarnă peste bucăţele de gheaţă şi se garniseşte cu mentă. (n.tr.)

{4} Aluzie la filmul Vertigo (1958), de Alfred Hitchcock, în care Kim Novak, în rolul lui Jane, cade dintr-un turn. (n.tr.)

{5} Lanţ de magazine cu produse de îmbrăcăminte foarte ieftine (n.tr.)

{6} Personaj de desene animate (n.tr.)

{7} Referire la un serial american de televiziune, produs şi difuzat între 1963 şi 1966, care a avut 107 episoade. (n. Red.)

{8} Desen animat umoristic cu durata de un minut şi jumătate, realizat de Marv Newland în 1969. (n. red.)

{9} Clătite cu şuncă (în limba maghiară, în original)

{10} Produs tipic pentru lanţul McDonald's, introdus în 1971-1972 (n.tr.)

{11} Lichid cerebrospinal (n.tr.)

{12} Sport de sală, ce a preluat reguli din squash şi handbal. (n.tr.)

{13} Simptome diverse (insensibilitate a gâtului, braţelor şi spatelui, asociate cu dureri de cap şi palpitaţii, atacuri de panică) provocate de mâncarea chinezească la care s-au folosit cantităţi prea mari de glutamat de sodiu, un neuro-mediator care îmbunătăţeşte gustul. (n.tr.)

{14} Termen de slang, în traducere aproximativă „păsărel", referindu-se de fapt la organul sexual masculin. (n.tr.)

{15} Pescăruşul şi săculeţul, Rândunica-de-mare albastră, Adăpostul Quackerilor (n.tr.)

{16} *Old Dog Tray* – cântec sentimental compus în 1953 de Stephen Foster (n.tr.)

{17} Licenced Vocational Nurse – asistentă autorizată (n.tr.)

{18} Sally Struthers – actriţă americană care activează în domeniul protejării copiilor din ţările subdezvoltate. (n.tr.)

{19} National Crime Information Center – Centrul Naţional de Informaţii referitoare la Criminalitate, care centralizează baza de date privind infracţiunile comise pe teritoriul SUA, înfiinţat în 1967 la iniţiativa FBI. (n.tr.)

{20} Borcane pentru conserve, fabricate începând din 1850, care au un capac alcătuit dintr-o disc de metal şi un inel ce se strânge,

asigurându-se etanşeitatea, invenţie a lui John L. Mason. (n.tr.)

{21} Cântec din muzicalul Oh. Kay (1926) de George Gershwin, pe versuri de Ira Gershwin. Versurile din următoarele pagini ale cărţii fac parte tot din acest cântec. (n.tr.)

{22} Nu am nici cea mai mică şansă cu tine – cântec din 1832, compus de Victor Young, versuri de Ned Washington şi Bing Crosby, preluat de mulţi cântăreţi, între care Ella Fitzgerald, Frank Sinatra, Linda Ronstadt, Billie Holiday, Duke Ellington şi alţii. (n.tr.)

{23} Vers dintr-un cântec lansat de Johnny Mercer (n.tr.)

CUPRINS

Mulțumiri
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
Epilog

Table of Contents

Mulțumiri 4
1 5
2 17
3 28
4 39
5 49
6 59
7 70
8 79
9 89
10 99
11 109
12 120
13 129
14 139
15 149
16 160
17 170
18 180
19 188
20 198
21 209
22 218
23 229
24 239
25 248
26 257

Epilog 278